

Jamsai

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

1

คัดลอกอ่าน

Jamsai

คัดลอกอ่าน

อินเซียนอวี 銀千羽 เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

คือทุกสิ่งที่ใช้เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

อันที่จริงด้านหน้าแผ่นหินคล้ายหน้าจอเรียงรายชื่อหนังสือและคำนำ อยากพลิกไปหน้าถัดไป ก็เลื่อนนิ้วไปด้านซ้าย อยากพลิกไปหน้าที่แล้วก็เลื่อนนิ้วไปด้านขวา พอเห็นหนังสือที่ชอบก็ใช้นิ้วกดลงไป ตัวอักษรสีดำก็จะเปลี่ยนเป็นสีเขียว ทำเช่นนั้นหลงจู๊ก็จะรู้ว่าเราต้องการหนังสืออะไร

ลู่อีเหรินฟังไปฟังมาจนตะลึงงัน

นี่...นี่มันสมาร์ตโฟนชัดๆ!

คิดไม่ถึงว่าโลกนี้จะมีการใช้วิทยากรเช่นนี้ ช่าง...ไม่ล้ำหลังแม้แต่น้อย!

ไม่ต้องใช้แบตเตอรี่ ไม่ต้องใช้ไวไฟ แผ่นหินแผ่นเดียวก็มีประสิทธิภาพถึงเพียงนี้...นี่คือโลกมหัศจรรย์โดยแท้!

มากกว่ารัก ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง 1

อันเซียนอวี๋ เซียน นางฟ้าปีกเขียว แปล

伊人難為 (Yi Ren Nan Wei) Volume 1

Copyright © 2019 King-In Publishing Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged with King-In Publishing Co., Ltd.

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2663-2

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง' ที่ท่านนักอ่านกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นมากกว่ารักแนวแฟนตาซีผจญภัยที่จะทำให้ท่านรู้สึกราวกับได้ร่วมเดินทางไปกับตัวละครเอกของเรื่อง ผลงานของท่านอินเขียนอวี นักเขียนติดอันดับขายดีของเว็บไซต์ในได้วันเล่มนี้ ถึงแม้ว่าจะอยู่ในแนวแฟนตาซีแต่ก็มีความรักผลิบานอย่างช้าๆ เข้ามาทำให้เราได้ลุ้นตาม ซึ่งเรื่องนี้จะมีทั้งสิ้น 6 เล่มจบ ออกต่อเนื่องกันไม่ทำให้ท่านนักอ่านต้องรอนานอย่างแน่นอน โดยในส่วนของเล่มแรกนี่จะเป็นการปูเรื่องราวของนางเอกของเราเสียส่วนใหญ่ แต่ท่านนักอ่านจะได้ตื่นตากับดินแดนเทพยุทธ์แห่งนี้ จนแทบไม่อยากก้าวออกมากันเลยทีเดียว

ไม้อี้ สัตวแพทย์สาวมากความสามารถได้ทะลุมิติไปยังดินแดนแห่งหนึ่งที่นางไม่เคยพบเห็นหรือรู้จักจากการรำเรียนประวัติศาสตร์มาก่อน และเกิดมาเป็นเด็กน้อยสกุลขุนนางว่า 'ฉู้อีเหริน' ซึ่งไม่มีพลังยุทธ์แล้วยังอ่อนแอป่วยง่ายอย่างยิ่ง ทว่าในโชควิทายยังมีโชคดีที่นางมีพี่ชายที่แสนดีถึงสองคน ก่อนจะได้เจอกับผู้อาวุโสท่านหนึ่งที่จะมาเปลี่ยนชีวิตนางไปตลอดกาล ซึ่งฉู้อีเหรินที่มีความสามารถพิเศษในการพูดคุยสื่อสารกับสัตว์มาตั้งแต่เป็นสัตวแพทย์ก็พิภพความสามารถนี้ติดกายมาด้วย จนนางสามารถสื่อสารกับสัตว์วิเศษในดินแดนแห่งนี้ได้ทุกตัว และนี่ก็คืออีกสิ่งหนึ่งที่ 'เขา' ประทับใจในตัวนาง จนตีราคาของนางไว้เป็นสมบัติของตนเองเสียเลย ส่วน 'เขา' ที่ว่านี่คือใคร จะมีความสัมพันธ์ใดกับนาง และการผจญภัยของนางจะน่าสนใจมากเพียงใดนั้นก้าวเข้าไปพบเจอกับคำตอบเหล่านี้ได้ในดินแดนเทพยุทธ์โดยพร้อมกันตอนนี้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

เกิดเป็นคนธรรมดา แค่นี้ได้เป็นสัตว์แพทย์ที่มีปณิธานของตัวเอง อยู่บ้าง มีอิสระเสรีไม่ต้องแคร์สีหน้าผู้คน คิดไม่ถึงว่าวันหนึ่งจะถูกดึงเข้าไป ในเรื่องสายลับระดับประเทศ แล้วยังถูกสายลับจากหลายประเทศ ห้อมล้อมไว้...สถานการณ์อย่างนี้เกินจริงไปไหม

ไม่ใช่อยากแหงนหน้าถามพระเจ้าเหลือเกินว่าท่านเข้าใจอะไรผิดไป หรือเปล่า!

แต่ปัญหาคือถึงตอนนี้จะแหงนหน้าก็มองไม่เห็นพระเจ้า เพราะพวกเขาทั้งหมดอยู่ในส่วนลับของยอดเขาสูงหนึ่งทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภายในถ้ำไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน มีแค่แสงสว่างจากดวงไฟไม่กี่ดวง พระเจ้าก็ถูกกั้นอยู่นอกถ้ำโดยสิ้นเชิง

"คุณไม่ ถ้าคุณยอมมาประเทศ A แล้วมอบของสิ่งนั้นให้กับประเทศเรา ประเทศเราจะตั้งให้การต้อนรับอย่างสมเกียรติในราคาสูงลิบลิวครับ"

สายลับประเทศ A เอ่ยปากพูดก่อนอย่างมีมารยาทมาก

"คุณหมอไม่ เกิดเป็นคนประเทศ C ควรอุทิศตนรับใช้ประเทศชาติ ของตนอย่างสุดความสามารถ ของสิ่งนั้นเป็นของประเทศ C ครับ" สายลับ ประเทศ C กล่าวขึ้นอย่างเด็ดขาด

"คุณไม่ ประเทศ I เคารพในการตัดสินใจของคุณ ถ้าคุณไม่ยอม ช่วยเหลือ นำของสิ่งนั้นมายังประเทศ I พวกเรายินดีจะมอบอภิสิทธิ์ที่ดี ที่สุดให้กับคุณ ขอเพียงคุณไม่พุดมาประโยคเดียว ประเทศ I จะพยายาม ทำอย่างสุดความสามารถครับ" สายลับประเทศ I กล่าวพลางยิ้มบางๆ อย่างเป็นสุภาพบุรุษ แผงด้วยน้ำเสียงที่ฟังดู...โรแมนติคยิ่ง

"คุณไม่ดงามตราตรึง เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ถ้าอยากไปเที่ยวที่ ฮวาตู ต้องให้ผมเดินทางไปด้วย ผมยินดีเป็นอัศวินที่จงรักภักดีที่สุดครับ" สายลับคนนี้มาปฏิบัติภารกิจหรือมาชวนคุยกันแน่

"คุณไม่..."

"คุณไม่..."

พอที่! ลองนับดู คิดไม่ถึงว่าที่นี่จะมีสายลับจากเกือบสิบประเทศ นอกจากเธอที่ตัวคนเดียวแล้ว คนอื่นจะมีเพื่อนอีกคนมาด้วยเป็นอย่างน้อย

เฮ้อ...ที่จริงจะพูดว่าเธอตัวคนเดียวก็ไม่ถูก ถ้าหากจะตั้งใครเข้ามา เป็นเพื่อนให้ได้ 'สัตว์ตัวใหญ่หมี่มา' ด้านหลังนางก็น่าจะนับเป็นเพื่อน ได้อยู่

โมอีเป็นเด็กกำพร้า ตอนยังเป็นทารกก็ถูกนำมาทิ้งไว้หน้า สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเสียแล้ว ก่อนจะพบว่าตัวเองฟังสัตว์ทั้งหลาย เข้าใจมาตั้งแต่เด็ก แต่เธอไม่ได้บอกใคร ในช่วงที่เธอยังตัวเล็กอ่อนแอ

และโดดเดี่ยว สัตว์ทั้งหลายก็คือเพื่อนสนิทและเพื่อนเล่นของเธอ ด้วยเหตุนี้เธอจึงใฝ่ฝันอยากเป็นสัตวแพทย์

ต่อมาเธอก็กลายเป็นสัตวแพทย์จริงๆ ขณะรักษาก็ได้เปรียบกว่าคนอื่นมากเพราะสามารถฟังสัตว์ทั้งหลายเข้าใจ ทำให้เธอจึงนับว่ามีชื่อเสียงอยู่บ้างเล็กน้อย และแน่นอนว่าก็ต้องหาเงินได้มากกว่าสัตวแพทย์คนอื่นอยู่บ้างด้วย

ทว่าเมื่อไม่สนใจการใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือย ในวันหยุดเธอก็มักจะไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ดื่มด่ำชีวิตและชื่นชมทัศนียภาพที่แตกต่างกัน ใครจะรู้ว่าการท่องเที่ยวคนเดียวในครั้งนี้ เมื่อมาถึงด้านข้างภูเขา เธอดันบังเอิญได้ยินเสียงคล้ายขอความช่วยเหลือ จึงตามหาเสียงนั้นไปอย่างอยาก رؤ้อยากเห็น ผลที่ตามมาคือเธอเข้าไปสู่ถ้ำแห่งหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ พอเข้าไปได้กลิ่นเหม็นสาบชนิดหนึ่ง คล้ายกับเป็นที่ควบคุมสัตว์บางชนิด โดยเฉพาะ ยังมี...

งูเขี้ยวยักษ์ขนาดมหึมา ลำตัวหนากว่าหนึ่งเมตร ความยาวสุดจะประมาณได้ มันยึดครองถ้ำที่มีความสูงกว่าตึกสามชั้นแห่งนี้ไว้

บนหัวงูเขี้ยวยักษ์มีลวดลายที่ไม่เหมือนใคร ดูแล้วรู้สึกถึงกลิ่นอายโบราณอย่างมาก ถ้ามองผ่านๆ จากที่ไกลๆ จะเหมือนตัวอักษร 'หวัง'* ลมหายใจของมันรวยริน บนลำตัวมีบาดแผลและร่องรอยถูกเขียนตีมากมาย แต่ลูกตาสีทองแวววาวที่มองมาที่เธอแฝงไปด้วยความเฉลียวฉลาดราวกับไม่สนใจสักนิดว่าชีวิตตนเองใกล้จะถึงวาระสุดท้าย

เธอไม่มีเจตนาร้ายต่อมันแม้แต่น้อย ไม่ได้รู้สึกเป็นปฏิปักษ์เพราะ

* อักษร 'หวัง' 王 แปลว่ากษัตริย์

เป็นสัตว์ต่างสายพันธุ์ เพียงแต่มองด้วยความหวังใจและเท่าเทียม

จิตใจเธอสงบอ่อนโยน ทำให้กูเฝ้าหวัดกักรู้สึกเป็นกันเองขึ้น

'เธอ...ไม่เป็นไรใช่ไหม' แม้ไม่เฝ้าหวัดก็รักสัตว์ แต่ก็รู้สึกกลัวสัตว์ขนาดใหญ่
อย่างนี้อยู่บ้าง เธอไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้มาก เพียงแต่ถามอย่างเป็นกังวล

'รีบไปเถอะ ที่นี่อันตรายมาก'

ใครจะคิดว่ากูเฝ้าหวัดก็รักจะเตือนเธอ

ความหวาดกลัวเล็กๆ ในใจแทบจะดับมอดไปในทันที โม่อี้เดินไป
ข้างหน้าช้าๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น 'ฉันช่วยอะไรได้บ้างไหม'

'ไม่กลัวข้าหรือ'

'ไม่กลัว' โม่อี้พูดพลางเดินไปด้านหน้ามัน ก่อนจะค่อยๆ ยื่นมือ
ออกไปลูบเกล็ดเย็นเยือกอย่างเบาเมื่อ

เธอรูสึกว่าลมหายใจของกูเฝ้าหวัดนี่อ่อนแรงลงทุกที เพียงมัน
ขยับตัว เลือดก็จะไหลออกมาไม่หยุด

กูเฝ้าหวัดก็ไม่เฝ้าหวัดอะไรอีก กลับอ้าปากกว้างในทันใด ฟันแหลมคม
กรีดแขนเธอเป็นรอยแผลผ่านแขนเสื้อยาว ต่อมามันก็ส่ายอกเอาไข่มุกเขียว
กลมมนเม็ดหนึ่งออกมา พอไข่มุกเขียวสัมผัสเลือดก็ส่องแสงเจิดจ้า
บาดตาและซึมหายเข้าไปในร่างกายของโม่อี้...

'เลือดเป็นตัวนำ จิตวิญญาณคล้อยตาม ยอมรับท่านเป็นนาย
ข้ามีนามว่า...ทูน'

ขณะที่กำลังเคลิบเคลิ้มอยู่นั้น โม่อี้ได้ยินแต่เสียงนี้ดังขึ้นใน
ความคิด ความรู้สึกที่สั่นสะเทือนอย่างหนึ่งจากส่วนลึกสุดของร่างกาย
แทรกซึมเข้าไปในจิตวิญญาณ ทำให้เธอทรมาณจนแทบจะล้มลงไป

บนพื้น แต่ที่ทำให้เธอไม่สบายใจยิ่งกว่าคือเธอรู้สึกเหมือนว่างูเขียวยักษ์ จะหายตัวไป

'ทูน!

พอเธอลืมตามอง เดิมทีงูเขียวยักษ์ยังชูคออยู่ แต่ขณะนี้มันหมอบ อยู่บนพื้น ไม่ไหวติงแล้ว

'ทูน!

เธอยังตื่นตระหนกไม่หาย จู่ๆ ก็มีคนกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมาจากในถ้ำ หนึ่งใบนั้นก็คือสายลับประเทศ C เขารู้จักเธอเพราะก่อนหน้านี้เคยเชิญ ไปรักษาสุนัขตำรวจ ดังนั้นทุกคนจึงรู้ว่าเธอเป็นสัตวแพทย์ แต่กลับ คาดไม่ถึงว่าเธอยังสามารถสื่อสารกับงูได้ด้วย ขณะที่งูงอนงอนอยู่นั้น เมื่อครู่ ก็เห็นงูเขียวหมอบของสิ่งหนึ่งให้เธอ

และนั่นคือภารกิจของพวกเขาในครั้งนี่!

"ทำไมพวกคุณถึงต้องการของสิ่งนี้คะ" โมอียังไม่คอยเข้าใจเรื่องราว ทั้งหมด แต่รู้ว่าพวกเขาต้องการไข่มุกเขียวที่ทูนหมอบให้เธอ

หรือเพราะว่ามี 'สัญญา' ต่อกัน เธอจึงรู้ได้เองว่าไข่มุกเขียวเม็ดนี้ คล้ายแฝงพลังมหัศจรรย์ไว้ สามารถทำลายฟ้าดินได้

"คุณหมอมโม เชิญกลับประเทศ C ไปกับพวกเราเถอะครับ" ไม่มีใคร ตอบคำถามเธอ สายลับประเทศ C จึงพูดต่อ

"แล้วถ้าดิฉันไม่ยอมล่ะคะ"

โมอียังเห็นแผนการและรังสีอำมหิตจากแววตาของสายลับแต่ละคน ในขณะนี้ เธอมีดวงสังหรณ์ว่าคงไม่รอดไปจากที่นี่แล้ว แต่เธอกลับ ไม่หวาดกลัว แค้ก้าวถอยหลังเล็กน้อย แผ่นหลังพิง 'ทูน' ไว้ เพียงเท่านั้น

ก็คล้ายกับได้รับการปลอบโยน ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวอีกต่อไป

"เกิดเป็นคนประเทศ C ควรเคารพในการตัดสินใจของประเทศ C เคารพคุณกลับไปกับพวกเราเถอะครับ" สายลับประเทศ C ฉวยโอกาส ก่อนที่ทุกคนจะหันตัดสติใจวิ่งไปหาโมอี วางแผนจะควบคุมตัวเธอไว้ในกำมือก่อนแล้วค่อยคิดหาวิธีออกไป

โมอีหันไปโอบกอดงูเขียวยักษ์ด้วยมือทั้งสองข้าง

ยามนั้นเองงูเขียวยักษ์ที่เดิมที่ทุกคนนึกว่าตายไปแล้วจู่ๆ ก็ชูคอขึ้น เปิดปากกว้าง และออกแรงคำรามทันใด

"ฟ้อ..."

เสียงดังกึกก้องวนเวียนอยู่ทุกส่วนในถ้ำ ทำให้ทุกคนปวดศีรษะ เวียนเกล้าและหูอื้อ ทรมานจนแทบยืนไม่อยู่ ขณะเดียวกันถ้ำก็ถล่มลงมา ตูม!

ก่อนหินจากยอดเขากลิ่งตกลงมากระแทกร่างของสายลับทั้งหมด ถ้ำถูกฝังกลบ โมอีที่กอดงูเขียวยักษ์อยู่ก็ถูกฝังอยู่ด้านในด้วย

ครั้งนี้คงต้องจบชีวิตที่นี้จริงๆ ชะแล้ว...

โมอีไม่ตื่นรน ไม่หนี แค่คิดก่อนหมดสติว่า

ที่จริงการที่ฉันได้อยู่กับ 'ทูน' ในช่วงเวลาสุดท้ายก็นับว่าไม่โดดเดี่ยว แล้ว แต่ชาตินี้ฉันยังเที่ยวเล่นไม่พอเลย ก็ต้องมาตายซะก่อน... ถ้าชาติหน้า มีจริง ฉันขอมีกำลังแข็งแรงมากกว่านี้บ้างได้ไหม เพื่อจะได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระต่อไป...

7

ปฏิทินเทพยุทธ์ ปีหนึ่งหมื่นหนึ่งพันเก้าร้อยสามสิบสี่ ดินแดน
เทพยุทธ์ ตระกูลนักยุทธ์คู่

ในช่วงต้นฤดูเหมันต์ ระหว่างช่วงยามเย็น* และยามโหยว** ซึ่งเป็น
รอยต่อของกลางวันและกลางคืน ขณะที่ท้องฟ้าจะเริ่มมืด เป็นช่วงที่
หนาวเยือกที่สุด สายลมอ่อนพัดโฉบมาพัดหนึ่งก็พอที่จะทำให้ผู้คน
ขดตัวด้วยความหนาวได้

ทว่าภายในเรือนหลิวอี้ที่นายหญิงแห่งสกุลอู่อาศัย ขณะนี้ไม่มีใคร
ห่วงความหนาวเย็น เห็นแต่เพียงสาวใช้และหมอบตำแยวิ่งวุ่น ทุกคนสีหน้า
ตึงเครียด ต่างฟังคำสั่งจากสตรีสวมชุดเขียวที่ยืนอยู่หน้าห้อง ภายในห้อง
ด้านหลังสตรีนางนี้กลับมีเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดดังออกมา
อย่างต่อเนือง

* ยามเย็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

** ยามโหยว คือช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น.

"โธ้ย...โธ้ย..."

"สูหยิน ท่านอดทนอีกหน่อยนะเจ้าคะ"

"เจ็บเหลือเกิน...ท่านพี่ ท่านพี่ละ"

"เอ่อ...นายท่านยังไม่กลับมาเจ้าคะ สูหยิน ยามนี้ท่านต้องออกมาแรงไว้เพื่อคลอดคุณชายน้อยอย่างราบรื่นนะเจ้าคะ"

"หุบปาก! เจ้าหลอกข้า ท่านพี่...ดูวินเพย เขา...รู้อยู่ว่าเขามา...มาถึง...โธ้ย..."

"สูหยินเจ้าคะ!"

"เขา...อยู่กับนางตัวดีตัวนหลังหลง ไม่ยอมมา...ใช่หรือไม่..."

"สูหยิน..."

"โธ้ย...เจ็บเหลือเกิน...ข้าจะไม่คลอดแล้ว..."

"สูหยิน ท่านต้องอดทนไว้ ออกแรงอีกนิด คุณชายน้อยก็จะออกมา ลืมตาดูโลก ถึงเวลานั้นนายท่านจะต้องมาเจ้าคะ...คุณชายน้อยเป็นลูกของนายท่าน นายท่านจะต้องมาเจ้าคะ"

"จริง จริงหรือ..."

"จริงยิ่งกว่าจริงเจ้าคะ ครั้นคุณชายน้อยเกิด นายท่านจะต้องมาดู ดังนั้นสูหยินต้องนิ่งไว้ อดทนอีกสักพัก..."

"ใช่...ใช่ พอลูกเกิด เขา...เขา...อวินเพย...โธ้ย..."

ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวดอีกสักพัก อ่างที่มีน้ำปนเลือดถูกยกออกมาด้านนอกไม่ขาด หมอตำแยอยู่ด้านใน หมอโอสถสองสามคนรออยู่ด้านนอก สีหน้าระแวงระวัง เตรียมป้องกัน เผื่อมีอะไรไม่คาดฝันจะได้เข้าช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้งที่

ยังมีเด็กชายอายุราวแปดขวบคนหนึ่งและสามสี่ขวบอีกคนยืนอยู่ด้านนอก เด็กทั้งสองสีหน้าไร้ชีวิตชีวาและไม่ร่าเริงอย่างที่เด็กวัยนี้ควรจะเป็น คนโตสีหน้าเงิบขมริม คนเล็กยืนอยู่ข้างพี่ชายเงิบๆ มือซ้ายจับมือขวาของพี่ชายไว้

"น้ำจิ้ง เกิดอะไรขึ้นหรือ" รอให้ทุกคนตระเตรียมของใช้จำเป็นให้เรียบร้อย ไม่ยุ่งุ่นวายเท่าไรแล้ว เด็กคนโตจึงเอ่ยถามพลางขมวดคิ้วเล็กน้อย

แม้อายุเพียงแปดขวบ แต่เขาก็เข้าใจเรื่องบางอย่าง เช่น...สตรีจะคลอดลูกเมื่อตั้งครรภ์ครบสิบเดือน แต่ท่านแม่เพิ่งตั้งครรภ์ได้แปดเดือน ไยจึงคลอดในเวลาสั้นเล่า

สีหน้าทุกคนก็ดูจริงจังและตั้งเครียดยิ่งนัก สาวใช้ของท่านแม่ทั้งสี่นางมีเพียงน้ำจิ้งที่อยู่ด้านนอก น้ำจิ้งเป็นคนสุขุมมาตลอด จัดการงานคล่องแคล่ว ได้รับความไว้วางใจจากท่านแม่มากที่สุด ยามนี้แม่แต่หมอโอสถนางยังตามมา นี่แสดงว่า...ท่านแม่อาจมีอันตรายถึงชีวิต?

"คุณชายใหญ่ เอ่อ..." อีจิ้งอืดอืดเล็กน้อย ไม่รู้ว่าควรพูดในยามนี้หรือไม่

"ท่านพ่อไม่อยู่หรือ" ครั้นเห็นสีหน้าอีจิ้ง กอปรกับเมื่อครู่เพิ่งได้ยินเสียงกรีดร้อง เด็กชายจึงคาดเดาได้บ้าง

"ไม่ใช่เจ้าค่ะ" อีจิ้งกำชับสาวใช้คนอื่นอีกเล็กน้อย จากนั้นจึงจูงคุณชายใหญ่มาด้านข้าง กระซิบว่า "นายท่านอยู่...กับตัวนหลังหลงทางโน้นเจ้าค่ะ"

เด็กชายเล็กคิ้วงามได้รูปพลางเอ่ยถามต่อ "เกิดอะไรขึ้น"

เขากับน้องชายเพิ่งออกมาจากห้องฝึกยูทูปหลังจากล้างหน้าหัวี่ผม จึงมาเยี่ยมท่านแม่พร้อมกัน คาดไม่ถึงว่าจะเห็นภาพผู้คนในเรือนหลิวอี่ วิ่งวุ่น โดยเฉพาะในห้องของท่านแม่ทางนี้อลหม่านยิ่งกว่า ยามนี้หน้าจิ้ง ก็กล่าวเช่นนี้อีก เห็นชัดว่าท่านแม่จะต้องขัดแย้งกับท่านพ่ออีกแน่

"ตัวนี้อี่เหนียง* ตั้งครรภ์เจ้าคะ พอสูหยินทราบก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ขณะที่เดินเล่นอยู่นอกสวนบังเอิญพบกัน พูดไม่กี่คำก็ไม่เข้าหู สูหยินก็ ลงไม้ลงมือด้วยความโมโห ตัวนี้อี่เหนียงก็ได้กลับ พวกเราอยากห้าม แต่ก็กลัวจะทำให้พวกนางทั้งสองบาดเจ็บ ผลสุดท้ายสูหยินและตัวนี้อี่เหนียง ล้มลงทั้งคู่ แม้แต่คุณชายรองก็บาดเจ็บ ยิ่งกว่านั้นตัวนี้อี่เหนียงก็เลือดออก ในที่เกิดเหตุ นายท่านจึงตบหน้าสูหยินขาดหนึ่งด้วยโทสะ จากนั้นก็ไม่เหลียวแลสูหยินแม้แต่หน่อย สั่งบ่าวไพร่ให้ไปเชิญหมอโอสถ แล้ว รับอุ้มตัวนี้อี่เหนียงกลับเรือนหลังหลง ใครจะคิดว่าสูหยินก็เจ็บท้อง..."

"ท่านพ่อไม่รู้ว่าท่านแม่จะคลอดหรือ"

"ข้าส่งคนไปเชิญนายท่านที่เรือนหลังหลงแล้วเจ้าคะ แต่ตัวนี้อี่เหนียง แท้ง นายท่านโกรธมาก พอได้ยินว่าสูหยินจะคลอดก็ไม่ดูดำดูดี..." พอ พูดถึงตรงนี้อี่จิ้งก็รู้สึกเศร้าใจแทนนายหญิงของตนอย่างยิ่ง

สูหยินมีชาติกำเนิดสูงส่ง แล้วยังเป็นภรรยาเอก นายท่านไม่คำนึง ถึงความสัมพันธ์แม้แต่หน่อย ตบหน้าภรรยาเอกเพื่อภรรยารอง ทำเกินไป จจริงๆ...

ครั้นฟังถึงตรงนี้เด็กชายก็เข้าใจโดยคร่าวๆ ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น เขามองประตูห้องที่ปิดแน่น ฟังเสียงโอดโอยจากด้านในที่อ่อนแรงลงเรื่อยๆ...

* อี่เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกภรรยา

"พี่ใหญ่..." น้องชายเป็นกังวลอยู่บ้าง แม้เขาจะไม่ค่อยเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เสียงกรีดร้องของท่านแม่เบาลงเรื่อยๆ ขนาดเขายังฟังออกว่าสถานการณ์ไม่ค่อยดีแล้ว

"ไม่เป็นไรหรอก" เขาปลอบโยนน้องชาย จากนั้นจึงเอ่ยกับน้ำจิ้ง "ส่งคนไปแจ้งท่านพ่ออีกครั้ง ถ้าเกิดท่านแม่..." เขาส่ายหน้า ไม่พูดอะไรอีก อัจฉิ่งหน้าซีด "...ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ"

อัจฉิ่งสั่งบ่าวรับใช้ให้ไปเตือนหลังหลงอีกครั้ง กำชับว่าจะต้องเชิญนายท่านมาให้ได้ มิเช่นนั้น...หากสูญยิบเป็นอะไรขึ้นมา ผลสุดท้ายไม่ใช่เรื่องที่นายท่านจะรับไหวแน่นอน

ที่นี่ที่ไหน มีดจิ้ง...

ใครกำลังบีบเธอ...นางอยู่ แล้วยังดันตัวนางไม่หยุดหย่อน

ร่างกาย...เหมือนหยดลงไปในกองทราย ถูกหินทรายบดขยี้เจ็บแสบอยู่บ้าง...

ตอนนี้นางอยู่ที่ใด เกิดอะไรขึ้น

ท่องเที่ยว ถ้าในภูเขา สายลับ...นางค่อยๆ นึกย้อนกลับ นางจำได้ว่า 'ทุน' คำรามอย่างโกรธเคืองอยู่พักหนึ่ง จากนั้นเหมือนถ้าจะถล่ม นางอยู่กับ 'ทุน' ไม่ได้หนีออกไป และถูกฝังทั้งเป็น...

นางยังหวอนรำลึกอย่างเลือนราง แล้วก็พลันได้ยินคนอื่นๆ พูดขึ้นว่า...

"สูญยิบ จวนแล้วเจ้าคะ จะออกมาแล้ว ออกแรงอีก..."

"โอ๊ย..."

นางถูกบีบออกมา จากนั้นก็มีคนรับตัวนางไว้...รับตัวนางไว้?

"สูหยิน ยินดีด้วยเจ้าคะ เป็นคุณ...หนู คุณหนูคลอดออกมาแล้ว..."
แต่ไฉนจึงไม่รู้ร้องสักแอะเล่า

"อูแ่ว..." ใครตื่นาง เดียวก่อน เสียง...เสียงของนาง เหตุใดเป็น
เสียงอูแ่วล่ะ

นางร้องเพียงเสียงเดียวก็หยุด แม้ริมฝีปากแน่นไม่ยอมร้องอีก
เพราะการร้องอูแ่วๆ น่าอายจะตายไป! แต่เหตุใดเสียงนางถึงเปลี่ยนไป
เป็นเช่นนี้

"คุณหนู?" จากนั้นนางก็ได้ยินเสียงสตรีแหบพร่าและอ่อนแรง
เอ่ยถามอย่างไม่ค่อยเชื่อ

"สูหยิน ยินดีด้วยเจ้าคะ คลอดคุณหนูออกมาได้อย่างราบรื่นแล้ว"
หมอดำแยที่ท่าคลอดล้างตัวทารกให้สะอาด ก่อนจะส่งให้สาวใช้นางหนึ่ง
ที่ยืนอยู่ข้างเตียง ให้สาวใช้นางนั้นอุ้มทารกเข้าไปให้สูหยินชื่นชม

ทว่าสูหยินกลับไม่ยอมมองแม้แต่บ่อย

"นายท่านล่ะ" อวินเพยไม่ได้มาหรือ

"นายท่าน ท่าน..." สาวใช้ที่อุ้มทารกมีสีหน้าเศร้าสลดเล็กน้อย

"ออกไป! อุ้มออกไป อุ้มออกไปเสีย ข้าไม่อยากเห็น!" ลู่ๆ สูหยิน
ก็โมโห ผลักทารกน้อยไม่หยุด

ลูกสาว? ลูกสาวหรือ...

นางอยากได้ลูกชายที่มีพรสวรรค์อย่างอั้งเออร์เพื่อให้อวินเพย
กลับมาอยู่ข้างกายนาง ไม่ใช่เอาแต่อยู่กับสตรีนางนั้น!

"สูหยิน สูหยิน ท่านเพิ่งคลอด จะรู้วามไม่ได้..." สาวใช้และ
หมอดำแยที่อยู่ด้านข้างรีบพุงนางไว้

"ออกไป! ออกไปเสีย อุ้มนางออกไป พอนางไม่เอา นางเกิดมาจะมีประโยชน์อะไร อยู่นิ่งๆเพย ท่านมันคนทรยศ!" นางกรี๊ดร้องรำให้ อย่างปวดร้าว

"สูหยิน ท่านอย่าว่าความเจ้าคะ จะไม่ดีต่อร่างกายนะเจ้าคะ" สาวใช้นางหนึ่งกำลังปลอบโยนนาง แล้วบอกกับสาวใช้ที่อุ้มทารกน้อยอีกว่า "หลูเออร์ เจ้าอุ้มคุณหนูไปดูแลยังห้องด้านข้างก่อน ระวังหน่อยล่ะ"

"ได้" หลูเออร์พยักหน้าและเดินออกไปทันที

พวกนางอยู่ข้างกายสูหยินมาตั้งแต่เด็ก รู้จักนิสัยสูหยินเป็นอย่างดี ยามนี้หากให้คุณหนูอยู่ที่นี้ต่อไปก็รังแต่จะทำให้สูหยินยิ่งรังเกียจมากขึ้น คนที่อยู่ในห้องไม่รู้ว่ายามนี้มีบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่นอกห้องไม่ไกล

"สูหยินคลอดแล้ว?" บุรุษผู้นั้นเอ่ยถามอี่จิ้ง

"เจ้าคะ สูหยินคลอดคุณหนูนางหนึ่ง" น้ำเสียงของอี่จิ้งเคารพ นบนอบ แต่สีหน้ากลับเย็นชา

"แม่ลูกปลอดภัย?"

"เจ้าคะ โชคดีที่..." อี่จิ้งกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าบุรุษผู้นั้น กลับร้องอี่เสียงหนึ่ง

"นางปลอดภัย แต่หลังหลังกลับสูญเสียลูก ลูกของข้า..." บุรุษผู้นั้น หลับตาลง แล้วค่อยลืมตาขึ้น จ้องอี่จิ้งไม่วางตา "ในเมื่อแม่ลูกปลอดภัย เรื่องนี้ก็ขอให้จบลงเพียงเท่านี้ เจ้าเข้าใจหรือไม่"

"...เข้าใจเจ้าคะ" อี่จิ้งตอบรับพลางกอดพนักกรอด

"ดีมาก เจ้าจงจำไว้ที่นี้คือสกุลลู่" อย่างนี้ก็ว่าเขาไม่รู้ไม่เห็นเรื่องพวกนาง เมื่อคิดถึงตรงนี้ ขณะที่เขาสะบัดแขนเสื้อจะจากไป กลับแลเห็นลูกชาย

สองคนจ้องเขาเขม็งอยู่ด้านข้าง

"อั้งเออร์ ลูกเข้าไปดูท่านแม่และน้องแทนพ่อเถิด" พอพูดจบ เขาก็ไม่แม้แต่จะแลลูกชายคนเล็ก เดินจากไปโดยไม่หันกลับมามอง

ยามนี้ อั้งจั้งจึงเงยหน้าขึ้น มองทิศทางที่บุรุษผู้นั้นจากไป สีหน้าคับแค้นใจยิ่ง แต่ก็กักฟันไม่พูดอะไรออกมาทั้งสิ้น

นางเป็นสาวใช้ที่ติดตามมารับใช้เมื่อสุหยินออกเรือน แล้วยังเป็นองครักษ์คอยปกป้องนาย มาจากสำนักเกาฮวาคุ เดิมทีอยากส่งข่าวกลับไปแจ้งหัวหน้าสำนักว่าสุหยินถูกย่ำยีหัวใจ แต่ยามนี้...นายท่านรู้เรื่องทุกอย่าง ถ้ายังให้หัวหน้าสำนักมาอีก ต่อจากนี้ไปชีวิตของสุหยินคงจะทุกข์ระทมยิ่งขึ้น

ทว่าขณะนี้เสียงภายในห้องเงียบลง สาวใช้ที่อยู่ด้านในก็ออกมาและปิดประตูลงอย่างเบามือ

"ชื่อเออร์ สุหยินเป็นอย่างไรบ้าง" อั้งจั้งรีบเอ่ยถาม

"นอนหลับได้ในที่สุด เจียงเออร์อยู่เป็นเพื่อนข้างใน" ชื่อเออร์ตอบ

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว" อั้งจั้งถอนใจโล่งอก

อั้งจั้ง อีหรว อี้ชื่อ อี้เจียง ทั้งสี่คนเป็นสาวใช้คนสนิทของคู่สุหยิน โมอีโหรวเป็นผู้ติดตามที่คอยคุ้มกันโมอีโหรวมาแต่เด็ก แล้วก็ย้ายเข้ามายังสกุลคู่ด้วยพร้อมกัน

"สุหยินเสียใจมากที่ไม่ได้คลอດออกมาเป็นคุณชายน้อย แต่เป็นคุณหนู..." อั้งจั้งถอนใจ

อันที่จริงการให้กำเนิดคุณหนูก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้าย เพียงแต่สุหยินคาดหวังว่าจะคลอດลูกชาย และทางที่ดีที่สุดให้เหมือนคุณชายใหญ่ที่มี

พรสวรรค์ด้านวรัญญู

"ชื่อเออร์ ชื่อเออร์" จู่ๆ หรุเออร์ที่เดิมทีคอยดูแลคุณหนูที่เพิ่งเกิด อยู่ในห้องเล็กด้านข้างก็ตะโกนร้องเรียกอย่างตื่นตระหนก แต่ก็กลัวจะทำคุณหนูตื่น เพราะกว่านางจะนอนหลับได้ข้างยากเย็น ดังนั้นจึงตะโกนเรียกเสียงไม่ดังนัก

"หรุเออร์ มีอะไร" ชื่อเออร์รีบตอบรับ

"คุณหนู...คล้ายจะเป็นไข้"

"อะไรนะ!" อีจิ้งและอีชื่อตกใจพร้อมกัน

ทารกหญิงเพิ่งเกิด ไยจึงไข้ขึ้นเร็วเช่นนี้!

"ชื่อเออร์ เจ้ากับหรุเออร์ไปดูดูแลคุณหนูก่อน ข้าจะไปเชิญหมอโฮสทกลับมา" อีจิ้งพูดจบก็เดินออกนอกเรือนไปทันที

หลังจากยืนยันว่าสุหยินคลอดอย่างราบรื่น นางเพิ่งสั่งคนให้ไปส่งหมอโฮสทออกจากเรือน ยามนี้ตามไปน่าจะทัน!

"คุณชาย คุณหนู นาง..." อีชื่อมองคุณชายน้อยสองคน อยากให้พวกเขากลับไปก่อน สถานการณ์ในวันนี้ช่างอลหม่านยิ่งนัก

"ข้ากับน้องชี่จะไปเยี่ยมน้องสาวด้วยกัน" เด็กชายอายุแปดขวบ... คู่เซวียนน้องจุงมีน้องชายคู่เซวียนฉีเดินไปยังห้องเล็กก่อน

เมื่อเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ อีหรุและอีชื่อจึงรีบเดินนำอยู่ด้านหน้า คอยระวังไม่ให้เกิดเสียงดังปลุกสุหยินตื่น

นางยังคงงงวยไม่เข้าใจว่าเหตุใดจู่ๆ ตนเองจึงกลายเป็นเด็กทารก แล้วก็ถูกสตรีนางนั้นที่ควรจะเป็นแม่ขับไล่ ต่อมาก็รู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว

ร้อนยิ่งนัก ทรมานเหลือเกิน...

ทารกน้อยหน้าแดงกำ สะบัดมือเท้าอยู่ตลอดเวลา บางครั้งครวญครางด้วยความทรมาน ร้องให้กระซิกๆ ทำให้คนมองตระหนักได้ว่านางทรมานเพียงใด

แต่นางกลับไม่ร้องไห้แงแฉงเสียดใจ เพียงแต่บิดสิ่งของที่อยู่ด้านข้าง ทำให้แม้แต่หมอโอสถยังตรวจอาการนางได้อย่างยากลำบาก

นางเป็นทารกน้อยที่เพิ่งเกิดมาได้ชั่วยามกว่า ตัวผอมและตัวเล็กกว่าเด็กทารกทั่วไปเพราะคลอดก่อนกำหนด บรรดาหมอโอสถระมัดระวังอย่างยิ่ง ไม่กล้าจับตัวนางแรง ทำให้การวินิจฉัยโรคเป็นไปได้ว่ายากลำบากยิ่งขึ้น

หลังพยายามกันอยู่นาน คู่เซวียนอั้งที่เฝ้ามองอยู่ด้านข้างตลอดก็ค่อยๆ ปล่อยมือน้องชาย และเดินไปอุ้มน้องสาวขึ้นมา

น้องสาวช่างตัวเบาและตัวเล็กยิ่งนัก!

คู่เซวียนอั้งประหลาดใจ ทว่ากลับไม่แสดงออกทางสีหน้า รู้สึกเพียงว่านางมีสภาพย่ำแย่กว่าน้องชายตอนเกิดมากนัก คล้ายมีน้ำหนักเพียงครึ่งเดียวของน้องชายเท่านั้น

"เด็กดี ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัวนะ" เขาปลอบโยนด้วยเสียงเบาๆ และตบตัวนางอย่างทะนุถนอม

ถูกปลอบเหมือนเด็กทารกเลย...

นางคิดอย่างสนใจเล็กน้อย จากนั้นก็ตระหนักได้ว่าตอนนี้นางเป็นทารกน้อยจริงๆ มีน้ำละทุกคนจึงปลอบนางด้วยน้ำเสียงเช่นนี้

แต่เสียงนี้ไพเราะยิ่งนัก รู้สึกเหมือนเป็นหนุ่มน้อยรูปโฉมหล่อเหลา

ท่าทางที่เขาอุ้มนางดูระมัดระวังอย่างยิ่ง แต่ก็ชำนาญชำนาญ ฝ่ามือที่ตบเบาๆ และน้ำเสียงนั้นมีผลต่อการปลอบโยน นางจึงค่อยๆ ผ่อนคลายลง เพียงแต่ร่างกายยังคงร้อนผ่าวและปวดเมื่อย

ดูเซวียนอั้งที่ปลอบโยนนางเห็นทารกน้อยค่อยๆ ผ่อนคลายลง ไม่ได้ตื่นทुरนทुरายอีก แต่ยังคงตัวร้อนนั้ก แค่อุ้มเช่นนี้เขาก็รู้ว่านางมีไข้สูงมาก

"หมอโฮสถ" ดูเซวียนอั้งให้สัญญาหมอโฮสถรีบมาตรวจอาการ ยามนี้หมอโฮสถเพิ่งได้สติ ประหลาดใจในท่าทางการอุ้มและปลอบโยนทารกของคุณชายใหญ่สกุลอู่ ขณะเดียวกันก็เริ่มตรวจอาการโดยเร็ว

หมอโฮสถยังมอ้งยั้งขมวดคิ้ว จากนั้นก็ถอนใจ

"คุณชายใหญ่โปรดอภัยที่ช้าความรู้อันเกิน ตรวจหาสาเหตุโรคของคุณหนูไม่พบจริงๆ เข้าทำได้เพียงคิดหาวิธีลดไข้ แต่...ไม่มั่นใจว่าจะได้ผล"

"เช่นนั้นก็ลดไข้ก่อน" แม้จะไม่คุ้นเคยกับการพยาบาลคนเจ็บ แต่เขาก็พอรู้ว่าถ้าให้น้องสาวเป็นไข้ต่อไปเช่นนี้เป็นอันตรายแน่นอน ดูเซวียนอั้งตัดสินใจอย่างเด็ดขาด จากนั้นจึงส่งสัญญาาณให้อิจี้จี้ค่อยหาหมอโฮสถคนอื่นที่เหนือชั้นกว่ามาตรวจนาง

"ได้" หมอโฮสถเตรียมการทันที

"คุณชายใหญ่ให้ช้าอุ้มคุณหนูน้อยเถิดเจ้าคะ" อีหฺรูเอ่ย

"ไม่เป็นไร" ดูเซวียนอั้งอุ้มนางนั่งลง ทารกน้อยอยู่ในอ้อมกอด ยังคงไม่สบายตัวอย่างมาก แต่กลับไม่ร้องไห้แงแง บัดโน่นบัดนี้ในทางตรงกันข้าม มือหนึ่งจับสวบเสื่อของเขา หน้าแดงย่นไปหมด แลดูน่าเวทนายิ่งนัก ทว่า

ทำให้เขาปวดใจอย่างคาดไม่ถึง

เพราะ...นางคือน้องสาวหรือ

"พี่ใหญ่" เด็กชายตัวเล็กเดินเข้ามาใกล้ มองดูน้องสาว ลูบแก้มนุ่มๆ ของนางด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ความรู้สึกเย็นเยียบที่ข้างแก้มทำให้นางตกใจ...นางกำลังถูกกินเต้าหู้* รู้สึกจนใจจริงๆ แต่...นี่คือพี่ชายนางอีกคน? นางอยากลิ้มตาชิ้นพอลิ้มตาก็เพียงรู้สึกว่ามีแสงจากโคมไฟ มีเงาคนสั้นไหวไปมา แต่เห็นไม่ชัด

"อย่ากังวลไปเลย" เขาปลอบโยนน้องชาย จากนั้นเงยหน้าขึ้น "น้ำชื้อ รับประทานช่วยเตรียมน้ำนมให้ก่อนสักเล็กน้อย แล้วพาน้องดีไปกินข้าวเย็น ให้เขาเข้านอนเร็วหน่อย"

วุ่นวายตั้งแต่พลบค่ำจนถึงยามนี้ ทุกคนยังไม่ได้กินข้าวเย็น เวลาเช่นนี้แทบไม่มีใครห่วงเรื่องความหิว

"พี่ใหญ่ ข้าอยากอยู่กับน้อง"

"น้องดี..."

"ข้าเป็นพี่ชาย จะต้องปกป้องน้อง"

พอได้ยินประโยคนี้ สีหน้าของฉู่เซวียนอึ้งที่ราบเรียบก็คลายลง เล็กน้อยในที่สุด

"ได้ พวกเราอยู่เป็นเพื่อนน้องด้วยกัน แต่เจ้าต้องไปกินข้าวก่อน"

"พี่ก็ต้องกิน" แม้ฉู่เซวียนจะมีอายุเพียงสี่ขวบ แต่คือวันยิ่งนัก

* กินเต้าหู้ เป็นสำนวน หมายถึงแต่จะอึ้งเอาเปรียบผู้หญิง ในสมัยที่ถนนฉางอันมีสองสามีภรรยาเปิดร้านขายเต้าหู้ ภรรยาเป็นคนสวยผิวขาวราวกับเต้าหู้ บุรุษต่างชอบมาอุดหนุนและพูดจาทะโลม บางทีก็จับมือถือแขนนางจนเป็นที่มาของคำนี้

"เจ้ากินก่อน อี๊กสักครู่พี่ค่อยกิน" เขาจะรอดูหมอโอสถช่วยลดไข้
ให้น้องสาวก่อน

"ได้" ชูเชียนฉีเดินไปยื่นข้างอิซื่อเอง แม่น้ำเสียงจะเป็นเด็กไร้เดียงสา
แต่เด็ดขาดนัก "น้ำซื่อ ข้าจะกินข้าว พี่ใหญ่และน้องสาวก็จะกินด้วย"

"ได้เจ้าคะ" อิซื่อพยักหน้า นางเดินออกจากห้องทันที มุ่งไปยัง
ห้องครัวเล็กทางด้านหลัง คืบนี้ไม่รู้ว่าจะต้องอดหลับอดนอนนานเท่าไร
นางอุ้มน้ำร้อนมาดื่มสักหน่อย หากมีเวลา ทุกคนก็ผลัดกันกินข้าวแล้ว
ค่อยผลัดกันพักผ่อน

เพียงแต่สูยหิน...เฮ้อ...ไม่คิดเสียดีกว่า

เกิดเป็นสาวใช้ ก็แค่รับใช้นายให้ดีเป็นพอ

ผลสุดท้ายคืบนี้ไม่มีใครได้พักผ่อนเต็มที่ ส่วนหมอโอสถท่านนั้น
ก็พักอยู่ในคฤหาสน์สกุลชู่เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ไม่อาจทิ้งไปได้ เพราะ
คุณหนูน้อยสกุลชู่ที่เพิ่งเกิดเป็นไขกลับไปกลับมาอยู่ตลอด คืบน้ำนม
ไปสามคำก็อาเจียนออกมาสักคำสองคำ ร่างกายอ่อนแอจนน่าเป็นห่วง
ยิ่ง

พอชู่สูยหินที่กำลังอยู่ไฟู้เข้าก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟกว่าเดิม นางอยากได้
ลูกที่มีพรสวรรค์สูงส่งด้านวรยุทธ์ ไม่ใช่เด็กป่วยกระเสาะกระแสะ ทันใดนั้น
นางก็อยากให้อีหรรค์เด็กคนนี้อย่างไรก็ได้ ไม่ร้องไห้ขอแงบ
รบกวนนาง

ชู่ฉินเพยผู้เป็นพ่อพอทราบข่าวก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เขายังคง
อยู่ดูแลสตรีอันเป็นที่รักในเรือนหลังหลัง ไม่เฉียดเข้าเรือนหลิวอ้อสักก้าว
ตลอดทั้งเดือน เพียงกำชับอึ้งจิ้งประโยคหนึ่ง ถ้าจะต้องเชิญหมอโอสถ

ก็เชิญมา ไม่มีเรื่องใหญ่โตอะไรก็ไม่ต้องรายงานเขา ส่วนเรื่องชื่อ... หากเด็กอายุถึงหนึ่งขวบก็ค่อยตั้งแล้วกัน

ลู่อวินเพยไม่ใช่ไม่ดีใจที่ตนเองมีลูกเพิ่มมาอีกคน แต่พอนึกถึงเหตุการณ์ที่ลูกคนนี้เกิดมาก็ทำให้เขาสูญเสียลูกคนนั้นไป เขาจึงดีใจไม่ออก ยิ่งกว่านั้นพอลูกสาวคนนี้เกิดมาก็มีโรครุมเร้า หมอโอสถยังตรวจหาสาเหตุโรคไม่พบ ทำได้เพียงอ้างเหตุผลว่าเกิดก่อนกำหนด ร่างกายอ่อนแอ จึงป่วยกระเสาะกระแสะ

นางป่วยกระเสาะกระแสะก็หมายความว่าไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะไม่มีตำแหน่งในสกุลลู่ จึงไม่จำเป็นต้องให้ความสนใจ

หากนางมีชีวิตรอด คุณค่าสูงสุดของนางก็คือแต่งงานเชื่อมความสัมพันธ์กับตระกูลที่ดี ในเมื่อจะช้าจะเร็วก็ต้องเป็นคนของตระกูลอื่น เขาก็ไม่มีความคิดที่จะไปดูดำดูดีลูกสาวคนนี้

พออึ้งจู้ซู่ข่าวก็ตระหนักว่านายท่านไม่สนใจไยดีเลยว่าคุณหนูน้อยจะเป็นหรือตาย ทำได้เพียงกลับเรือนหลิวอี่ด้วยความซุนซ้องหมองใจ แล้วนายหญิงก็มีท่าที่เช่นนั้นอีก นางจึงได้แต่ถอนใจ

ทางด้านลู่อวี่นั้ง หลังจากทราบท่าทีของบิดามารดา กลับไม่แสดงสีหน้าตกใจแม้แต่น้อย ให้อีหู่อุ่มน้องสาวไปอยู่ที่เรือนของเขา ทุกวันหลังจากฝึกยุทธ์ก็จะมาดูแลน้องสาวพร้อมกับน้องชายและเหล่าหมอโอสถ ซึ่งไม่ว่านางจะมีชีวิตรอดไปอีกนานเท่าใด...

จากการดูแลเอาใจใส่ของลู่อวี่นั้ง ลู่อวี่นั้ง รวมทั้งบรรดาหมอโอสถ ในที่สุดลูกสาวคนเล็กของสกุลลู่ก็มีอายุพ้นหนึ่งขวบ ลู่อวินเพย

ตั้งชื่อให้นางว่า...อู๋เอี๋เหริน*

แม้อู๋เอี๋เหรินจะรอดมาได้ ทว่าความเจ็บป่วยไม่อาจหายไปได้ ดังนั้นเด็กเล็กที่ควรมีงานเลี้ยงเฉลิมฉลองเมื่อครบเดือน ของขวัญครบร้อยวัน หรือพิธีผูกดวงแรกขวบ** จึงถูกตัดออกทั้งหมด ไม่มีการจัดงานเลี้ยงอะไรเป็นพิเศษ แล้วยังไม่มีของขวัญ เสมือนคนไร้ตัวตนในสกุลอู๋

โชคดีที่อู๋เซวี่ยนอั้งคอยยื่นหยัดเพื่อนาง นางจึงพักอยู่ในเรือนของคุณชายใหญ่ต่อไปได้ อีกทั้งพ่อบ้านก็ทำตามข้อเรียกร้องของเขา จัดเตรียมสาวใช้สองคนที่คล่องแคล่วปราดเปรียวรับผิดชอบดูแลเรื่องอาหารสามมื้อและความเป็นอยู่ของคุณหนูน้อย

อู๋อวี่นเพยเรียกลูกชายคนโตมาพบเป็นการเฉพาะด้วยเรื่องนี้ เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเอาจริงเอาจัง

"อั้งเออร์ เจ้าจะให้อู๋เอี๋เหรินอยู่ที่เรือนของเจ้าต่อไปจริง ๆ หรือ"

"ขอรับ"

"เจ้าเป็นลูกชายคนโตของข้า แล้วยังเป็นประมุขตระกูลอู๋ในอนาคต ไยจึงต้องเสียเวลามาดูแลทารกหญิงที่อ่อนแอ มีผู้เอาเวลาเหล่านั้นทุ่มเทฝึกฝนยุทธ์อย่างเต็มที่" เขาคาดหวังเหลือเกินว่าจะมีลูกชายที่ได้เลื่อนขั้นเป็นยอดฝีมือเร็วที่สุดในแผ่นดิน

"ในเมื่อข้าคือประมุขตระกูลอู๋ในอนาคตและเป็นคุณชายใหญ่ แค่น้องสาวของตัวเองยังดูแลไม่ได้หรือ" อู๋เซวี่ยนอั้งตอบกลับอย่างสงบนิ่ง

* อี๋เหริน หมายถึงคนผู้นั้น มักใช้หมายถึงผู้หญิง

** พิธีผูกดวงแรกขวบ หรือจวาใจ เป็นพิธีทำนายนิสัย ความสนใจ และความสำนึกในอนาคตของเด็กในวันเกิดครบรอบหนึ่งปี โดยเสี่ยงทายจากสิ่งของที่ทารกเลือกหยิบจากสิ่งของทั้งหมด 12 ชนิด

ลู่อวีนเพยถูกยกย่อนกลับไมโกธร "นั่นจะทำให้เจ้าเสียเวลา"

"ข้าไม่เคยเกลไถลในการฝึกยุทธ์"

ลู่อวีนเพยพูดไม่ออก

ลูกชายคนโตมีความสามารถยอดเยี่ยม เขาเพ็งเก้าขวบ เป็นยอดฝีมือตัวน้อยที่ฝึกเพลงกระบี่ของสกุลลู่อวีนที่สืบทอดกันมาได้ถึงชั้นดิน ระดับสี่แล้วยังฝึก 'เคล็ดวิชากระบี่เทียนลู่อวีน' ของสกุลลู่อวีนได้ถึงกระบวนท์ที่สี่ประสบความสำเร็จยิ่งกว่าลู่อวีนเพยตอนเก้าขวบที่ฝึกได้ถึงแค่ชั้นดินระดับสาม กระบวนท์ที่สามเสียอีก แน่แน่นอนว่าลู่อวีนเพยต้องคาดหวังในตัวลูกชายคนโตอย่างมาก ไม่อยากให้เรื่องใดมาหน่วงเหนี่ยวการฝึกยุทธ์ของเขา

"เอาอย่างนี้แล้วกัน ข้าจะจัดเตรียมเรือนให้ลู่อวีน เสร็จแล้วค่อยย้ายแม่หนุ่มสองคนที่มีประสบการณ์ให้มาดูแลนางด้วยกัน เช่นนี้เจ้าคงวางใจได้แล้วว่ะ" ลู่อวีนเพยเอ่ยขึ้นหลังจากครุ่นคิด

อั้งเออร์โตโรวู้จักคิด มีความคิดเป็นของตนเองสูง ลู่อวีนเพยรู้ว่าไม่อาจบังคับเขาได้จึงเปลี่ยนวิถีทาง โดยสรุปก็คือคาดหวังที่จะให้เขาฝึกยุทธ์อย่างสุดจิตสุดใจ ไม่ไปสนใจเรื่องจิตใจคนอื่นใด

"ไม่ต้อง ข้ากับน้องฉีจะดูแลลู่อวีนเอง ท่านพ่อ ข้าไม่เปลี่ยนใจแน่นอน" ลู่อวีนเพยอึ้งงายหน้าตอบ แววตาเย็นชาทว่าหนักแน่น

"ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าเสียเวลาในการฝึกยุทธ์ด้วยเรื่องพรรคนี่" ลู่อวีนเพยโบหน้า้งางอ เขามองว่าลูกสาวคนนี้เป็นอุปสรรคต่อการสร้างยอดฝีมือสกุลลู่อวีน

"ท่านพ่อ ลู่อวีนเป็นน้องสาวข้า"

ท่านพ่อไม่เป็นห่วงเป็นใย ท่านแม่ไม่รัก เกิดมาก็มีโรคครุมเร้า สภาพอย่างฉู่เอี๋เหรินน่าเป็นห่วงยิ่งกว่าน้องฉีเสียอีก ตอนทีนางเพ็งเกิดได้ไม่นาน ยามเขาคู้มนาง เห็นนางค่อยๆ สงบลงในอ้อมกอดเขา แม่ยามเจ็บป่วยก็ไม่ร้องไห้ขอแง เขาก็ตั้งใจมั่นแล้วว่าจะต้องดูแลน้องสาวคนนี้อย่าง

แม่นางจะเป็นลูกสาวของท่านพ่อ แต่หากไม่เลี้ยงไว้ข้างกาย สาวใช้เหล่านั้นที่ถูกส่งตัวไปก็ไม่แน่ว่าจะดูแลนางอย่างจริงจังและระมัดระวังเพียงพอ หมอโอสถเคยกล่าวว่าน้องสาวเกิดมาร่างกายอ่อนแอ จะต้องดูแลอย่างระมัดระวังมาก มิเช่นนั้น...

หมอโอสถยังพูดไม่ทันจบ ฉู่เซวียนอั้งก็รู้แฉ่งแฉใจ

"เฉาหรงก็เป็นน้องสาวเจ้า" ฉู่อวินเพยพูดถึงลูกสาวอีกคน ตัวนหลังหลงให้กำเนิดลูกสาวคนโต พรสวรรค์สูงส่ง อายุน้อยกว่าอั้งเออร์ปีเดียว ฝึกวิชาพลังภายในของสกุลฉู่ได้ถึงชั้นดิน ระดับสอง

ฉู่เซวียนอั้งสีหน้าเรียบเฉย ไม่ตอบคำถามใดๆ ทั้งสิ้น

ในทางสายเลือด พวกเขาเป็นพี่น้องกันจริง แต่ในความเป็นจริง นอกจากความสัมพันธ์ทางสายเลือดนั้นแล้ว กลับมีสายสัมพันธ์ที่ซับซ้อนยิ่งนัก ฉู่เซวียนอั้งไม่ค่อยได้ใกล้ชิดนาง แต่ก็ไม่ได้อาฆาตแค้นเพราะเป็นลูกคนละแม่ ภายใต้อธิษฐานขอหลักของสกุลฉู่ที่จะต้องปรองดองไม่ขัดแย้งกันภายในหมู่เครือญาติ ครั้นพบหน้าเขาก็ทักทาย ไปมาหาสู่ก็รู้จักลำดับอาวุโส ฉู่เซวียนอั้งเป็นพี่ชายคนโต ส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายยอมน้องเสมอ

เรื่องเหล่านี้ฉู่อวินเพยรู้อยู่แฉใจ ดังนั้นจึงยิ่งโปรดปรานลูกชายคนโต

ในเมื่ออนาคตเขาจะต้องเป็นประมุขตระกูล จะต้องปกป้องคนในครอบครัว ไม่อาจละเลยผู้หนึ่งผู้ใดด้วยความชอบไม่ชอบส่วนตัวได้ เรื่องนี้ผู้เขวียน้อง⁺ ทำให้ได้มีมาตลอด เขาหวังก็เคารถพี่ชายใหญ่ ทำให้ผู้เขวียน้อง⁺ เพยพออกพอใจ ยิ่งนัก

"ผู้เขวียน้อง⁺ เป็นน้องสาวข้า" ประโยคนี้พอที่จะแสดงออกถึงความมุ่งมั่นของผู้เขวียน้อง⁺ ไม่ว่าอย่างไรเขาจะไม่ละทิ้งการดูแลน้องสาว

"ก็ได้อ้อ" เขาไม่ยากโกรธเคืองลูกชายด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ กอปรกับในเมื่อผู้เขวียน้อง⁺ เป็นลูกสาวของโมอื่อโหวว เขาจะต้องไว้หน้าสำนักเถาฮวา กู้บ้างไม่มากก็น้อย ดังนั้นผู้เขวียน้อง⁺ เพยจึงยอมให้ก้าวหนึ่ง แต่มีเรื่องหนึ่งจะต้องกล่าวให้ชัดเจนเสียก่อน "เจ้าจะดูแลผู้เขวียน้อง⁺ ก็ได้อ้อ แต่จะต้องไม่กระทบถึงการฝึกยุทธ์เด็ดขาด เจ้าคือลูกชายคนโตของข้า แบกรับความรับผิดชอบของสกุลผู้เขวียน้อง⁺ ต้องอาศัยความสามารถสูงส่งจึงจะมีคนให้ความเคารพนับหน้าถือตา สกุลผู้เขวียน้อง⁺ จะได้ตั้งตระหง่านดุจตั้งขุนเขา"

"ลูกเข้าใจ" ผู้เขวียน้อง⁺ พยักหน้า

ดังนั้นผู้เขวียน้อง⁺ จึงพ้นเคราะห์กรรมที่จะต้องถูกทิ้งขว้างไว้ในเรือนอื่น แม้ต้องกินยาทุกวันและในเดือนหนึ่งนางต้องนอนพักอยู่บนเตียงร่วมสี่สิบวัน แต่ในที่สุดชีวิตน้อยๆ ชีวิตหนึ่งก็รอดมาได้

เวลาผ่านไปเช่นนี้ จนนางอายุสามปีในชั่วพริบตา

จากเริ่มแรกที่ผู้เขวียน้อง⁺ นงไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น จนถึงยามนี้ในที่สุดจึงเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง

ที่แท้บนโลกนี้มีการเกิดใหม่ไปยังอีกโลกหนึ่งอยู่จริงๆ ด้วย แต่แค่

นางไม่ได้เดินทางผ่านไปสู่อีกโลกหนึ่ง ไม่ได้เข้าสู่ทางน้ำพุเหลือง* ไม่ได้พบบุคคลอย่างเช่นผีทั้งหลายที่มีชื่อเสียง ยมทูตดำยมทูตขาว** ผู้พิพากษา พญายม เป็นต้น ไม่ได้ดื่มน้ำแกงยายเม็ง*** ะไรนั้น จู๊ๆ ก็ถูกบีบเค้นออกมาจากท้องสตรีนางหนึ่งพร้อมเสียงอะอะโววายวาย สรุปล้วนนางมาถึงดินแดนที่ไม่เคยนึกฝัน

จากข้อมูลที่พีใหญ่และพีเล็กเตรียมไว้ให้ ที่นี้เรียกว่า 'ดินแดนเทพยุทธ์' เขตชุกการฝึกยุทธ์ ยกย่องผู้เข้มแข็ง มีแนวคิดที่จะต้องเป็นผู้เลิศล้ำที่สุด

อำนาจอันเลื่องลือที่สุดในดินแดนเทพยุทธ์มาจากสามตระกูล สามสำนัก และสี่สมาคมใหญ่

สามตระกูล แบ่งเป็นตระกูลนักยุทธ์สูง ตระกูลนักยุทธ์ตัวน และตระกูลนักยุทธ์เชี่ยวชาญ

สามสำนัก แบ่งเป็นสำนักเถาฮวาคุ สำนักคุนหยาง และสำนักชิงหยวน

สี่สมาคมใหญ่ประกอบด้วยสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ สมาคมหมอโอสถ สมาคมช่างหลอม และสมาคมนักล่า

การนับวันเวลาก็คล้ายกับที่นางเคยชินอยู่แต่เดิม หนึ่งปีมีสิบสองเดือน เพียงแต่ละเดือนล้วนมีสามสิบวัน ไม่มีเดือนใดยาวหรือสั้นกว่า ทุกวัน

* ทางน้ำพุเหลือง (หวงเจวียน) หมายถึงทางน้ำใต้ดิน หรืออีกนัยหนึ่งคือยมโลก

** ยมทูตดำยมทูตขาว หรือเฮยไป๋อู่ฮาง มีหน้าที่ตามเก็บวิญญาณของผู้หมดอายุขัย ตามศาลเจ้ามักมีภาพวาดหรือรูปปั้นตนหนึ่งใส่ชุดขาวทาทหน้าขาว อีกตนใส่ชุดดำทาทหน้าดำ จึงเรียกอีกชื่อว่ายมทูตหน้าขาวหน้าดำ

*** น้ำแกงยายเม็ง มีตำนานเล่าว่าหญิงแก่เม็งในสมัยอันตะวันตกคนหนึ่งเป็นผู้ถือศีลกินเจ สวดมนต์และครองพรหมจรรย์จบสิ้นอายุขัย ทั้งยังคอยเตือนให้ผู้คนอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อตายไปสวรรค์จึงแต่งตั้งให้เป็นเทพประจำอยู่ในยมโลกคอยควบคุมให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มน้ำบล้างความทรงจำในภพเดิม หากวิญญาณดวงใดไม่ยอมดื่ม ก็จะถูกยมบาลบังคับจับกรอกโดยไม่ละเว้น จึงเรียกน้ำชนิดนี้ว่าน้ำแกงยายเม็ง

มีลิสต์สองตัวยาม หนึ่งตัวยามเท่ากับสองตัวโม่อย่างที่ว่าเคยชิน ซึ่งมีวิธีคิดเหมือนยุคโบราณ

คุณหาสนที่นางอาศัยอยู่เรียกว่า 'ตระกูลนักยุทธศิลป์' อยู่นั้นเพยผู้เป็นบิดายามนี้มีตำแหน่งเป็นประมุขตระกูล แล้วนางยังมีท่านอาอีกสองคน

ท่านแม่ของนางมีนามว่า 'โม่อื่อโหรว' เป็นลูกสาวของหัวหน้าสำนักเถาฮวา กู้ การเชื่อมสัมพันธ์ของท่านพ่อท่านแม่เรียกได้ว่า 'ถูกบีบบังคับ' ข้อเสียเพียงอย่างเดียวในความคิดพร้อมคือท่านแม่ไม่ใช่สตรีในดวงใจท่านพ่อ

สตรีในดวงใจท่านพ่อคือภรรยาองค์ที่แต่งงานเข้ามาหลังจากพี่ใหญ่เกิด มีนามว่า 'ตัวนหลังหลง' ภูมิลำเนาของอาท้าวหาญยิ่งนัก เป็นน้องสาวประมุขตระกูลตัวน

ส่วนสาเหตุที่อยู่นั้นเพยไม่สู้ขอสตรีในดวงใจแต่แรก แต่กลับไปสู่อื่อโหรว...

ได้ยืนยันว่าเริ่มแรกระหว่างการทัศนาศรของอยู่นั้นเพยผู้หล่อเหลารูปงาม ฐานะสูงส่ง บังเอิญพบกับโม่อื่อโหรวผู้มีประสบการณ์โชกโชนสองฝ่ายล้วนมีผู้ติดตาม ร่วมกันปฏิบัติการกิจหนึ่งจนสำเร็จ หลังจากนั้นโม่อื่อโหรวก็กลับหุบเขา แจ้งแก่มารดาว่านางจะไม่ยอมแต่งงานกับใครเด็ดขาดถ้าคนผู้นั้นไม่ใช่อยู่นั้นเพย

หัวหน้าสำนักเถาฮวา กู้ ผู้รักลูกสาวดังดวงใจก็รีบติดต่อประมุขและผู้อาวุโสตระกูลผู้นั้นทันทีเพื่อกำหนดการแต่งงานครั้งนี้ อยู่นั้นเพยที่มีสตรีในดวงใจอยู่ก่อนแล้วแต่กลับไม่ได้แจ้งทางตระกูลก็เลยเข้าไปก้าวหนึ่ง ท่ามกลางสถานการณ์ที่ไม่อาจฝ่าฝืนการตัดสินใจของผู้อาวุโส

ในตระกูลได้แล้วยังไม่อาจล่วงเกินสำนักเถาฮวาภูและบิดาของโม่อี้โหวว จึงต้องยอมแต่งงานกับโม่อี้โหววอย่างขุนเคื่องและเศร้าใจ

หลังจากแต่งงาน ความรักของคู่อวินเพยและตัวนหลังหลงยังคงไม่ขาดสะบั้น ทั้งสองไปมาหาสู่กันอยู่บ่อยครั้ง ครั้นโม่อี้โหววคลอดลูกชาย คนแรก คู่อวินเพยก็ได้รับตำแหน่งประมุขตระกูล จึงค่อยแสดงความปรารถนาไปสู่ขอตัวนหลังหลงยังสกุลตัวน ระหว่างที่เตรียมสินสอด อย่างพอเหมาะพองามนั้นยังรับรองด้วยว่าจะไม่ให้ตัวนหลังหลงถูกเอาไรต์เอาเปรียบอย่างแน่นอนน กอปรกับตัวนหลังหลงเองก็ยินยอมพร้อมใจ จึงยอมแต่งงานกับคู่อวินเพยแต่โดยดี

ในที่สุดทั้งสองคนก็แต่งงานกันจนกลายเป็นคู่อริกันขึ้น ให้กำเนิดลูกสาวและลูกชายอย่างละคน หลังจากนั้นเว้นไปห้าปีกว่าที่ตัวนหลังหลงจะตั้งครรภ์ได้อีกครั้ง แต่กลับเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกับโม่อี้โหววที่ตั้งครรภ์ได้แปดเดือน จึงแท้งลูกแล้วยังบาดเจ็บ ตั้งแต่นั้นมาก็ตั้งครรภ์ได้ยากขึ้น คู่อวินเพยทั้งปวดใจทั้งโมโห ถ้าไม่ใช่เพราะโม่อี้โหววก็คลอดก่อนกำหนดด้วยเหตุนี้ร่างกายสูญเสียพลังไปมาก เรื่องนี้คงไม่จบลงง่ายตายเช่นนี้

เพียงเพราะเหตุนี้ลูกสาวที่คลอดก่อนกำหนดจึงถูกทั้งสองฝ่ายทอดทิ้ง ไม่เหลียวแลในเวลาเดียวกัน เพราะครั้นเห็นทารกหญิงก็จะนึกถึงเรื่องราวทั้งหมด ทำให้อารมณ์เสีย อยากชวนคนทะเลาะ...

หลังจากคู่อวินเพยทำความเข้าใจสถานการณ์ จึงเข้าใจด้วยตนเอง ว่านี่ก็คือ 'ละครน้ำเน่า' เรื่องหนึ่ง!

จากนั้นเรื่องราวทั้งหมดก็กระทบถึงทารกน้อยไร้เดียงสา อ่อนแอ

ผู้ไร้แรงต้านทานใดๆ... นั่นก็คือตัวนางเอง แล้วยังต้องป่วยกระเสาะกระแสะ อยู่ตลอดเวลา ร่างกายอ่อนแอเพราะเกิดก่อนกำหนด ไม่ต้องพูดถึง การฝึกยุทธ์ แม้แต่วิ่งร้อยหมี* ก็คงหมดแรงเป็นลมระหว่างทาง ร่างกาย อ่อนแอยิ่งกว่าหลินได้อิวี่**

เฮ้อ...

นอกจากความสัมพันธ์อันเน่าเฟะไม่ลงรอยกันของบิดามารดา ร่างกายของนางก็ไม่อาจฝึกยุทธ์ได้เลย และเพราะอยู่ในโลกที่บูชาผู้มี วรรยทธ์และผู้เลิศล้ำ นางจึงถูกลิขิตให้เป็นเด็กหญิงผู้แสนอาภัพ แม่นาง จะเกิดจากภรรยาเอก ครอบครัวท่านยายเรื่องอำนาจยิ่งนัก แต่ท่านพ่อ ก็ไม่รัก ท่านแม่ก็ชิงชัง ถึงจะมีผู้สนับสนุนยิ่งใหญ่นักนี้ ผลบุญคงไม่ตก มาถึงนาง

สิ่งที่นางพบเห็นหลังจากเกิดมาได้สามปี นอกจากห้องที่ตนเอง อาศัยอยู่ก็คือเรือนของพี่ใหญ่ ถึงแม้จะเดินได้ แต่ก็ไม่เคยเดินออกไป ด้านนอกเลย ยิ่งกว่านั้นที่ผ่านมานางไม่เคยพบหน้าท่านพ่อท่านแม่ หากมองโลกตามความเป็นจริงอีกสักนิด ไม่น่าว่าขอทานอาจมีชีวิต ดีกว่านาง

เพราะขอทานเดินทางได้ พบปะผู้คน รู้เรื่องราวมากกว่านาง แน่นนอน!

หากเริ่มแรกไม่ใช่พี่ใหญ่ยื่นกรานจะดูแลนาง นางเชื่อเหลือเกินว่า ชีวิตน้อยๆ นี้คงจะสูญหายไปจากแผ่นดินนี้นานแล้ว

* หมี หมายถึงเมตร

** หลินได้อิวี่ นางเอกในวรรณคดีจีนเรื่อง 'ความฝันในหอแดง' ถูกใช้เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่รูปร่างออรชร งดงามอ่อนหวาน ทว่าร่างกายอ่อนแอ

"เฮ้อ..." คิดไปคิดมา ชู่อีหรินที่นั่งอยู่บนเตียงก็ถอนใจอีกครา ทว่าหลังจากถอนใจเสียงหนึ่ง นางก็คลี่ยิ้ม

ชาติที่แล้วนางเป็นเด็กกำพร้า ไร้ญาติพี่น้อง แต่ชาตินี้...แม้จะเกิดมาอย่างแปลกประหลาด แต่มีพี่ชายสองคนที่รักนางมาก คอยดูแลนาง ไม่คิดว่านางเป็นภรรยาแม่แต่น้อย ก็ยังนับว่าคุ้มค่าอยู่มากแล้ว ฮีๆ...

ชู่อีหรินกำลังดีใจอยู่คนเดียว ไม่เอะใจสักนิดเลยว่ามีหนุ่มน้อยรูปงามยืนอยู่หน้าประตูห้อง มองดวงหน้าเล็กๆ ยิ้มแยมแจ่มใสอย่างเงียบๆ จากสีหน้าที่เย็นชามาตลอดก็คลายลงโดยปริยาย มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย แล้วเดินเข้าไปในห้อง

"ยิ้มอะไรอยู่"

"พี่ใหญ่กลับมาแล้ว!" ครั้นเห็นผู้มาเยือน ชู่อีหรินก็ร้องเรียกพลางยิ้มกว้าง

"อืม" ขณะพยักหน้า ชู่เซวียนอั่งก็เดินมาถึงข้างเตียง มองดวงหน้าเล็กๆ ซีดขาวของนาง ก่อนจะดึงข้อมือนางมาตรวจอาการ

หลังดูแลน้องสาวมาสามสี่ปี จากที่ชู่เซวียนอั่งไม่ประสีประสาเรื่องการแพทย์เลย จนกระทั่งยามนี้สามารถจับชีพจรได้แล้ว

"วันนี้อาการดีหรือไม่ ไม่สบายตรงไหนหรือไม่"

"ไม่มี" ชู่อีหรินยิ้มตาหยี "พี่ใหญ่ วันนี้ข้างนอกอากาศดีใช่หรือไม่ ข้าขอออกไปเดินเล่นได้หรือไม่เจ้าคะ"

ชู่เซวียนอั่งแน่ใจว่าชีพจรของนางสม่ำเสมอ สีหน้าและอุณหภูมิก็ปกติจึงพยักหน้า

"ได้"

"เช่นนั้นพาพี่เล็กออกไปข้างนอกด้วยกันได้หรือไม่"

"เจ้าอยากออกไปข้างนอก?" เดิมทีฉูเซวียนอึ้งนึกว่านางสาวอยากออกไปเดินเล่นภายในเรือน ผู้ใดจะคิดว่านางกลับอยากออกไปข้างนอก จึงแปลกใจเล็กน้อย

นี่เป็นครั้งแรกที่นางบอกว่าอยากออกไปข้างนอก!

"อืม ข้าอยากไปร้านหนังสือ ไปเดินเล่นบนถนน" ฉูอี้เหรินเอ่ย

มีเพียงสวรรค์ที่รู้ว่านางอยากออกไปสำรวจโลกภายนอกใจแทบขาด เพียงแต่ร่างกายไม่เอาไหนคอยเป็นอุปสรรค ทำได้เพียงบำรุงรักษาตนเองอย่างว่านอนสอนง่าย แต่ช่วงหนึ่งเดือนมานี้นางสบายตัวขึ้น วันๆ เอาแต่นอนอยู่บนเตียง คุดูอยู่แต่ในเรือน นอกจากเดินหนีไม่กี่ก้าว ก็อ่านหนังสือที่พี่ชายสองคนมอบให้เสียจนหมดทุกเล่ม ยามนี้อยากอ่านหนังสือเล่มใหม่ๆ ใจจะขาด ดังนั้นนางจึงอยากออกไปหาอาหารสมอมมาเพิ่มเติม

"อ่านหนังสือหมดแล้ว?" ฉูเซวียนอึ้งมองไปทางผนังด้านซ้าย แวบหนึ่ง

ชั้นหนังสือที่อยู่ติดผนังด้านหนึ่งมีหนังสือวางจนเต็มบนชั้นที่สาม อีกชั้นหนึ่งว่างเปล่า ข้างเตียงนางมีชั้นหนังสือเล็กๆ วางหนังสือได้ราวสิบเล่ม นางจะได้หยิบมาอ่านสะดวก หนังสือมากมายเช่นนั้นนางอ่านหมดแล้ว?

"อืม" นางพยักหน้า

ฉูเซวียนอึ้งตะลึงอีกครั้ง

ตอนเกือบสองขวบ อี้เหรินน้อยไม่ต้องพักผ่อนทั้งวัน จึงเริ่มเรียนรู้

ตัวอักษร เขียนตัวอักษร แล้วก็หัวไว้งนั้ก หลังจากรู้หนังสือ ชีวิตนางแทบจะมีหนังสือเป็นสหาย ยามอาการดีขึ้นหน่อย มีแรง ก็จับพู่กันฝึกเขียนตัวอักษร กล่าวได้ว่านอกจากกินข้าว พักผ่อน และสนทนากับพวกเขาแล้ว นางล้วนกอดแต่หนังสือไม่ยอมวาง

สำหรับจุดนี้ผู้เขียนอึ้งรู้สึกโล่งอกเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้นางไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ ไม่อาจทำเรื่องอะไรที่รุนแรงได้ แต่อย่างน้อยนางอ่านหนังสือและเขียนตัวอักษรได้

แล้วที่ยิ่งต้องประหลาดใจก็คือผู้เอ่เหรินมีความจำดีเยี่ยม วิชาพลังภายในและเคล็ดวิชากระบี่ที่เรียนของผู้ของสกุลผู้นั้น เขาสอนนางเพียงไม่กี่วันนางก็ท่องได้อย่างคล่องปรือ นี่ทำให้ผู้เขียนอึ้งทั้งดีใจระคนเศร้าใจ น้องสาวของเขาเฉลียวฉลาด แต่น่าเสียดายที่ฝึกยุทธ์ไม่ได้

"พี่ใหญ่ได้หรือไม่ พาข้าออกไปเดินเล่นหน่อย..." ผู้เอ่เหรินอดอ้อนดึงแขนพี่ใหญ่แกว่งไปมา

แม้ชาติก่อนนางมีอายุเกือบสามสิบปี แต่ยามนี้มีอายุเพียงสามขวบ การอดอ้อนพี่ใหญ่ที่มีอายุสิบเอ็ดขวบเป็นเรื่องธรรมดา ไม่นับว่าทำเกินเลย ไม่น่าอาย นางคอยเตือนตนเองเช่นนี้

"ได้" ผู้เขียนอึ้งเรียกสติกลับคืน ก่อนจะพยักหน้าด้วยสีหน้าอบอุ้น

"ขอบคุณพี่ใหญ่" ผู้เอ่เหรินกอดเขาสักครู่ จากนั้นก็พูดอย่างติดอ่างเล็กน้อย "แต่ว่า...พี่ใหญ่ ถ้าไปครึ่งทางแล้วข้าเดินไม่ไหว พี่จะต้องแบกข้ากลับมานะ" แม้อยากออกไปเดินเล่น ทว่าผู้เอ่เหรินเข้าใจสภาพร่างกายของตนเองดี

ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บก็ควรกราบขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อยากรมีแรง

เพียงใด... นั่นเป็นเพียงความฝันลมๆ แล้งๆ

อันที่จริงคู่อีเหรินเองมักจะสงสัยอยู่บ้างว่าร่างกายอ่อนแอจากการเกิดก่อนกำหนดจะต้องป่วยเช่นนี้หรือ หรือยังมีสาเหตุอื่นอีก

ที่น่าเสียดายก็คือนางไม่ค่อยมีความรู้ทางด้านวงการแพทย์ของโลกนี้เลย แล้วก็ไม่มีเครื่องมือตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์ที่ก้าวหน้าอย่างในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ดังนั้นจึงไร้หนทางวินิจฉัย แต่ถ้ามีโอกาส นางจะต้องตั้งใจศึกษาวิชาแพทย์นี้ นับเป็นความสามารถพิเศษต่อไปในภายภาคหน้า นางคงต้องพึ่งอาชีพนี้ในการดำรงชีวิตต่อไปในแผ่นดินนี้

"ได้" คูเซวียน้องพยักหน้าทันที

"ขอบคุณพี่ใหญ่เจ้าค่ะ" คู่อีเหรินยิ้มอย่างดีใจ อย่าคิดว่าพี่ใหญ่มีอายุแค่สิบเอ็ดขวบ ในสายตานั้นเขาเป็นยอดฝีมือที่เดินบนชายคากำแพงราวเหาะเหินได้ มีฝีมือเพลงกระบี่เหนือชั้น ส่วนสูงเกินหนึ่งร้อยห้าสิบกงเฟิน* ถ้าจะแบกนางซึ่งมีน้ำหนักไม่ถึงยี่สิบกงจิน** ส่วนสูงไม่ถึงหนึ่งร้อยกงเฟิน ไม่นับเป็นปัญหาแน่นอน

"ไม่เป็นไร" คูเซวียน้องลูบหัวนาง

ในเมื่อจะออกไปข้างนอก แน่แน่นอนว่าไม่อาจปล่อยผมสยายได้ คูเซวียน้องจึงหยิบหวีมาสาวและผูกผมที่ยาวเกือบถึงเอวของนางเป็นหางม้าสองข้าง จากนั้นจึงรัดด้วยแถบผ้าสีฟ้า แล้วค่อยกำชับว่า "เจ้ารอพี่เล็กอยู่ที่นี้ พี่ใหญ่จะไปจัดการอะไรสักหน่อย อีกสักครู่พวกเราที่จะออกไปข้างนอก"

"ได้" นางพยักหน้า มองส่งพี่ใหญ่เดินออกไปอย่างว่าง่าย หลังจากนั้น

* กงเฟิน คือเซนติเมตร

** กงจิน คือกิโลกรัม

ก็เป็นลงจากเตียง เปิดตู้เสื้อผ้า หาเสื้อกันลมสักตัว แล้วค่อยซ่อนถุงเงินใบเล็กที่ใส่เงินค่าขนมในกระเป๋าเสื้อกันลม ตระเตรียมทุกอย่างจนเรียบร้อย

เรื่องเงินค่าขนมก็ต้องยกความดีให้กับข้อดีของตระกูลใหญ่ซึ่งมีกิจการใหญ่โต

แม้ผู้คนในตระกูลมั่งคั่งนี้จะไม่ค่อยสนใจไยดีนาง ทว่าเงินค่าขนมทุกเดือนที่มอบให้ลูกหลานกลับไม่เคยขาดสักก็แปะเดียว...แน่นอนว่าก็ต้องขอบคุณพี่ใหญ่ของนางด้วย

คุณชายใหญ่สกุลคู่ไปรับเงินเดือนด้วยตนเอง ใครจะกล้าไม่ให้ ทุกครั้งที่รับเงินกลับมา พี่ใหญ่จะช่วยนางเก็บ ปกติเรื่องกินอยู่ พี่ใหญ่จะจัดการให้อย่างดี นางไม่ต้องเป็นกังวลเลย ดังนั้นผ่านมาสยามปี จึงไม่มีโอกาสให้ใช้เงิน เงินที่เก็บสะสมไว้ก็มีจำนวนไม่น้อย วันนี้ออกไปข้างนอกจะต้องซื้อของให้สะใจ

คู่อีเหรินกอดเสื้อกันลม นั่งรอพี่เล็กที่เก้าอี้นอกห้อง

แต่น่าแปลกจริงๆ เพราะช่วงเช้าจะเป็นเวลาฝึกยุทธ์ของพวกเขา เวลาเริ่มและเลิกฝึกของทั้งสองคนจะไล่เลี่ยกัน ปกติพี่ใหญ่และพี่เล็กจะมาด้วยกัน เหตุใดวันนี้พี่เล็กมาช้าเช่นนี้

คู่อีเหรินรอไปรอมา นั่งรออยู่บนเก้าอี้อย่างเบื่อหน่าย ข้างทั้งสองข้างแกว่งไปมาในอากาศ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงพูดเสียดสีแตกดันดังมาจากด้านนอก

"...ลูกหลานสกุลคู่สามชวบก็รู้หนังสือ ห่าชวบกก็ฝึกยุทธ์ ถึงจะมีพรสวรรค์ ถ้าเป็นคนธรรมดา ฝึกปีครึ่งก็ได้ถึงขั้นดิน ระดับสอง แต่เจ้า

ดูเซวียนฉี ทั้งที่มีพี่ชายที่มีพรสวรรค์แท้ๆ ทว่าฝึกมาสองปีกว่ากลับยังไม่ผ่านขั้นดิน ระดับหนึ่ง ซ้ำว่าเจ้าเลิฝึกเสียเถอะ อย่่างไรเสียน้องสาวเจ้าก็ไร้ความสามารถในการฝึกยุทธ์ ป่วยตั้งแต่ต้นปียันท้ายปี แม้แต่ประตูห้องยังก้าวไม่พ้น เจ้าก็ไปอยู่เป็นเพื่อนนาง ไม่ต้องออกมา ต่อไปก็ให้พี่ใหญ่เลี้ยงเจ้าอีกคนแล้วกัน!"

2

อู๋เซวียนฉียืนอยู่ตรงทางเข้าเรือนพี่ใหญ่ จ้องมองพี่รองและลูกผู้พี่ ที่บอกว่าจะมาส่งเขา มือสองข้างกำหมัดแน่นอยู่ข้างลำตัว สีหน้าเคร่งเครียดยิ่ง

เด็กชายที่พูดถ้านับตามลำดับอาวุโสถือว่าเป็นลูกผู้พี่ ปีนี้อายุสิบขวบ โตกว่าเขาสามปี กำลังจะผ่านไปสู่อันดับสาม ในบรรดาลูกหลานสกุลอู๋นับว่ามีฝีมือไม่เลว อีกคนคือพี่รอง นามว่า 'อู๋เซวียนหลิง' สายตาที่มองอู๋เซวียนฉีแฝงไปด้วยความเหยียดหยามและรังเกียจ

อู๋เซวียนฉีจ้องพวกเขา ไม่พูดไม่จา

"แม้ลูกผู้พี่จะพูดแรงไปหน่อย แต่ก็ก็เป็นความจริง น้องเล็ก เจ้าเล็กฝึกยุทธ์ไปเสียดีกว่า ยอมรับเถิดว่าตัวเองไร้ความสามารถ ต่อไปก็ไม่ต้องไปห้องฝึกยุทธ์ จะได้ไม่ยั่วให้ท่านพ่อโมโห" อู๋เซวียนหลิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ดู 'ห่วงใย'

แม้เป็นการเสแสร้ง แต่ก็จำเป็น

คู่เซวียนหลังเป็นลูกชายของตัวนหลังหลง ปีนี้อายุแปดขวบ ฝึกยุทธ์ถึงขั้นดิน ระดับสาม เป็นลูกรักของคู่อินเพย

ลูกทั้งห้าคนของคู่อินเพย มีเพียงคู่เซวียนฉีและคู่อีเหรินสองคนที่ไม่เอาไหนที่สุด คนหนึ่งไร้พรสวรรค์ คนหนึ่งป่วยมาตั้งแต่เกิด ถ้าไม่ใช่เพราะคู่เซวียนฉีมีพรสวรรค์สูงส่ง คู่อินเพยคงจะไม่ไว้หน้า เมินโมอี๋โหรวปล่อยยให้นางเป็นเพียงภรรยาเอกแต่ในนามอย่างแน่นนอน

วันนี้เป็นเพราะคู่เซวียนฉีฝึกวิชาพลังภายในไม่ผ่านสักที เคล็ดวิชากระบี่ก็เรียนไม่เอาไหน จึงถูกคู่อินเพยเรียกตัวอบรม

อันที่จริงสถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ทว่าเกิดขึ้นบ่อยครั้งหลังจากคู่เซวียนฉีอายุหกขวบ แทบจะเดือนเว้นเดือนเลยด้วยซ้ำ

ครั้นคู่อินเพยไปตรวจสอบการฝึกยุทธ์ของลูกหลานที่ห้องฝึกยุทธ์รอบหนึ่ง ก็จะต้องสอนเขาอบหนึ่ง โดยพิจารณาจากคู่เซวียนฉีผู้มีพรสวรรค์ อายุสิบเอ็ดขวบกำลังจะผ่านขั้นดิน ระดับแปด กล่าวได้ว่าคู่เซวียนฉีไร้พรสวรรค์โดยแท้

ในดินแดนเทพยุทธ์ การเป็นผู้เลิศล้ำกลายเป็นความหวังของผู้คนหนทางที่จะกลายเป็นผู้เลิศล้ำมีอยู่สองทาง คือเป็นนักยุทธ์หรือผู้พิเศษ

แต่การจะเป็นผู้พิเศษต้องมีพรสวรรค์เฉพาะทาง เมื่อเทียบกับจำนวนผู้คนที่อาศัยในดินแดนนี้ทั้งหมด นักยุทธ์มีจำนวนน้อยมาก

ลำดับขั้นของนักยุทธ์แบ่งเป็นขั้นดิน ขั้นฟ้า และขั้นราชันยุทธ์ แต่ละขั้นแบ่งเป็นเก้าระดับ

ไม่ว่าจะฝึกฝนวิชาพลังภายในจากวรยุทธ์สำนักใด ยิ่งฝึกถึงช่วงหลัง

ก็จะยิ่งผ่านได้ยาก ต้องใช้เวลามากกว่าและใช้กำลังมากกว่า ชั้นดินสามระดับแรกผ่านได้ง่ายที่สุด ผู้ที่ใช้เวลาหนึ่งปีสอบผ่านหนึ่งระดับถือว่า มีพรสวรรค์ การเลื่อนขั้นหลังจากระดับสี่ในชั้นดินจะต้องพิจารณาเป็นรายบุคคล

แต่ลูเซวียนฉีเป็นลูกหลานสายตรงของประมุขตระกูลลู สามขอบห้องวิชาพลังภายใน ห้าขอบเริ่มฝึกยุทธ์ จนกระทั่งปีนี้เจ็ดขอบยังคงอยู่ที่ชั้นดิน ระดับหนึ่ง ทำให้ลูอวินเพยอับอายขายหน้าอย่างที่สุด มิน่าเล่าพอลูอวินเพยพบหน้าเขาครั้งใด ก็อดสั่งสอนไม่ได้

ถ้าไม่ใช่เพราะมีลูเซวียนฉีคอยปกป้อง แล้วลูเซวียนฉีเองก็ไม่ยอมแพ้ลูอวินเพยคงจะไม่ให้เขาไปฝึกที่ห้องฝึกยุทธ์อีกแน่นอน

"ข้าไม่เคยยอมแพ้" ลูเซวียนฉีเอ่ยอย่างเด็ดขาด

ไร้ความสามารถก็ปกป้องตนเองไม่ได้ ยิ่งปกป้องน้องสาวไม่ได้ด้วย ดังนั้นเขาจะต้องกลายเป็นผู้มีความสามารถให้จงได้ ไม่ว่าจะยากเพียงใดก็จะไม่ยอมแพ้!

"ไม่ยอมแพ้?" ลูกผู้ที่หัวเราะพรวดเสียงหนึ่ง "ผลของการไม่ยอมแพ้คือเจ้าก็จะฝึกยุทธ์ชั้นดิน ระดับหนึ่งทุกปี ทุกครั้งก็จะถูกประมุขตระกูลสั่งสอน รอวันใดที่ประมุขตระกูลทนไม่ไหวก็จะถีบเจ้าออกจากห้องฝึกยุทธ์ พอถึงเวลานั้นคุณชายใหญ่ก็ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้ ไม่แน่ว่าอาจจะอับอายเพราะมีน้องชายไม่เอาไหนอย่างเจ้า ถูกหัวเราะเยาะลับหลัง!"

"หัวเราะอะไร" เสียงเด็กหญิงอ่อนหวานนุ่มนวลถามขึ้น ชวนให้คนฟังรู้สึกหวานชื่นไปถึงใจ

"หัวเราะยอดฝีมือสกุลลูที่มีน้องชายและน้องสาวไม่เอาไหน...เอ๊ะ?!"

น้ำเสียงเยาะเย้ยของลูกผู้พี่สะกดลงในทันใด "ใคร!"

"ข้าเอง น้องสาวไม่เอาไหนที่พวกเจ้าพูดถึง" อู้อีเหรินกอดเสื้อกันลม ยืนอยู่ด้านหลังประตูโค้งซึ่งเป็นทางเข้าเรือน จ้องมองเด็กชายทั้งสามคน พลังหัวเราะเสียงหวาน

น้องสาวไม่เอาไหน? อู้อีเหริน?!

ทันใดนั้นลูกผู้พี่กับอู้อีเหรินหลังก็นึกได้ เรือนคุณชายใหญ่หรือพี่ใหญ่ยังมีคนหน้อยหรือน้องสาวอยู่ด้วย เพียงแต่นางแทบไม่เคยเดินออกจากเรือน พวกเขาจึงไม่เคยพบหน้านาง นางก็คือ... อู้อีเหริน?

ตัวผอมเล็กแลดูบอบบาง สีหน้าขาวซีดยิ่งนัก ดูคล้ายไปรุ่งแสง ภายใตแสงตะวัน รวากับจะอันตรายหายไปได้ทุกเมื่อ ไม่เหมือนคนเป็นจริงๆ แต่อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้ากลับงดงามเป็นพิเศษ รอยยิ้มช่วยทำให้ใบหน้าที่ซีดขาวจากความอ่อนแอกระจ่างขึ้น ชวนให้คนที่เพิ่งพบหน้า ครั้งแรกยังตะลึงในความงดงาม แล้วเสียงนุ่มนวลที่ฟังระรื่นหูนั้นก็ทำให้คนฟังอดใจอ่อนไม่ได้ จนอยากฟังอีกสักครา...

ขณะที่ลูกผู้พี่และอู้อีเหรินหลังกำลังตะลึงมองอู้อีเหรินตาค้าง อู้อีเหรินก็เดินไปหานางทันที เห็นนางกอดเสื้อกันลมไว้จึงหยิบมาสะบัด แล้วสวมให้นาง ก่อนจะผูกสายรัดให้เรียบร้อย

"ไยเจ้าจึงออกมาละ นหนาวหรือไม่"

"ไม่หนาว พี่เล็กไม่ต้องห่วง" นางยิ้มให้พี่เล็ก ยอมให้เขากุมมือนางไว้ รู้สึกว่ามือเขายังสั่นเทาอยู่บ้าง เพราะเพิ่งโมโหที่ถูกทำให้ขายหน้าเมื่อครู่

ขณะที่เขากุมมือนางก็ค่อยๆ สัมผัสเนื้อโทะสะก่อนหน้านั้นไป เพียงกุมกำบั้นน้อยๆ สองข้างพลาจขมวดคิ้วเอ่ย "เจ้ายังว่าไม่หนาว มือเจ้า

เย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง"

"มือขำก็เย็นเช่นนี้อยู่แล้ว ไม่หนาวสักหน่อย" รอยยิ้มหวานๆ ของนาง ทำให้คู่แข่งฉวยฉันท่าหนีนางไม่ลง ทำได้เพียงกุมมือนางไว้แน่นๆ คิดจะถ่ายทอดความอบอุ่นจากฝ่ามือตนเองไปให้นาง

พี่เล็กกุมมือนางไว้เช่นนี้ ไยจึงหันหลังกลับแล้วละ

คู่อีเหรินไม่รู้จะทำเช่นไรดี แต่ยังคงคิดหาวิธีเบี่ยงตัว พี่เล็กอยากกุมก็กุมต่อไป นางอยากมองสำรวจเด็กชายแปลกหน้าสองคนนี้

อืม...คนด้านซ้ายที่เรียกว่า 'ลูกผู้พี่' คนด้านขวาที่คิดว่าเรียวยาวคล้าย พี่เล็ก น่าจะเป็น 'พี่รอง' คู่เขวียนหลังที่นางเคยได้ยินชื่อแต่ไม่เคยพบหน้า

จากข้อมูลที่นางได้ยินจากสาวใช้ ขณะนี้ 'ท่านพ่อ' ผู้นั้นมีลูกห้าคน เรียงลำดับตามอายุ คนโตคือพี่ใหญ่อายุสิบเอ็ดขวบ ลูกสาวคนโตซึ่งเกิดจากตัวนหลังหลงนามว่าคู่เขวียน อายุสิบขวบ จากนั้นก็เป็นลูกชายคนรอง คู่เขวียนหลัง อายุแปดขวบ ต่อมาก็คือพี่เล็ก ลูกชายคนที่สาม คู่เขวียนฉี่ อายุเจ็ดขวบ คนสุดท้ายก็คือนาง อายุสามขวบ

ในบรรดาลูกทุกคน นอกจากนางที่ป่วยบ่อยมาแต่เล็ก ถูกตีตราว่าไม่เอาไหน ครองตำแหน่ง 'นักยุทธไร้ค่า' ก็ยังมีพี่เล็กที่เริ่มถูกทอดทิ้งตั้งแต่ห้าขวบ

เห็นชัดว่าเด็กชายสองคนที่เข้ามาอยู่ตรงนี้ก็กำลังหาเรื่องพี่เล็กของนาง

"เจ้าคือ...น้องสาวคนสุดท้ายของข้า คู่อีเหริน?" คู่เขวียนหลังประหลาดใจเล็กน้อย ก่อนจะถามขึ้นด้วยความอยากจะยืนยันฐานะของนาง

"ข้าคือคู่อีเหริน" นางพยักหน้า แต่ไม่ได้ยอมรับว่าเขาเป็นพี่ชาย
อีกคนของนาง

"พอเจ้าเจอข้า ไยจึงไม่ทักทาย" คู่อีเหรินหลังจูงใจขมวดคิ้ว

"ข้าไม่รู้จักเจ้า" คู่อีเหรินตอบไปตรงๆ

นอกจากพี่ใหญ่ พี่เล็ก และสาวใช้สองคนที่รับผิดชอบอาหารสามมื้อ
ของนางแล้ว นางแทบจะไม่เคยพบเจอคนอื่น จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะ
ไม่รู้จักเขา

"ข้าคือคู่อีเหรินหลัง เป็นพี่รองของเจ้า" แม้นางจะพูดถูก แต่คู่อีเหรินหลัง
ก็ยังรู้สึกเหมือนตนเองถูกมองข้าม จึงเสียหน้าเล็กน้อย

"อ้อ" คู่อีเหรินพยักหน้า แสดงว่า 'รับรู้แล้ว'

เด็กชายคนนี้จะต้องมองพวกเขาสามคนเป็นศัตรูแน่นอน เหตุผล
อาจเป็นเพราะท่านแม่ของแต่ละฝ่ายไม่ลงรอยกัน แล้วยังมีเรื่องเมื่อ
สามปีก่อนอีก

"คุณหนูน้อย ไยเจ้าจึงไม่เรียกคุณชายรองว่าพี่ล่ะ" ลูกผู้พี่ที่ถูกทิ้งไว้
ด้านข้างในที่สุดก็มีโอกาสอ่อนแอ

"แล้วเจ้าคือใคร" คู่อีเหรินเอียงคอมองเขา สีหน้าแลดูไร้เดียงสา
น่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง

"ข้า...นับตามอายุและลำดับอาวุโส ถือว่าเป็นลูกผู้พี่ของเจ้า" ลูกผู้พี่
เอ่ยอย่างลำพองใจ

นางมาจากสายภรรยาเอกแล้วอย่างไร คนไร้พรสวรรค์ไม่มีสิทธิ์
มาทำอวดดี กอปรกับคู่อีเหรินหลังยืนอยู่ข้างเขา ดังนั้นเขาจึงไม่ต้อง
ให้เกียรติพวกเขาทั้งสองแม้แต่หน่อย

"อ้อ" อู้อีเหรินพยักหน้าต่อไป

ลูกผู้พี่คนนี้ไม่สำคัญ ไม่จำเป็นต้องสนใจ

"ยามนี้รู้จักแล้ว ไยจึงไม่ทักทายอีก" อู้อีเหรินหลังชักถามนาง

"เจ้าดูเหลือเกิน" อู้อีเหรินตัวสั่น มือทาบหน้าอก สีหน้าตื่นตระหนก
น้ำตาคลอดวงตากลมๆ

"เอ่อ..." สีหน้านางคล้ายกับเขาไปทำเรื่องเลวทรามต่ำช้า ทำให้
อู้อีเหรินหลังโมโหไม่ออกในทันใด

เขาเกลียดสตรีนางนั้นก็เลยเกลียดลูกทั้งสามของนางด้วย แต่ยามนี้
มองดูดวงหน้าเล็กๆ งามตาน่ารัก ไม่เป็นพิษเป็นภัยแล้ว ยิ่งไร้เดียงสา
อย่างไรก็เอ่ยคำพูดรุนแรงไม่ออก เมื่อสบตากับลูกผู้พี่ ท่าทีของทั้งสองคน
ก็เป็นเฉกเช่นเดียวกัน

พวกเขาไม่มีอะไรจะพูด แต่อู้อีเหรินมี นางประสานมือทั้งสอง สีหน้า
เปลี่ยนไป มองพวกเขาด้วยดวงหน้าเล็กๆ เป็นประกาย

"พวกเจ้าสองคน... น่านับถือยิ่งนัก!" อู้อีเหรินเอ่ย แล้วยังแสดงสีหน้า
ท่าทาง 'เลื่อมใส' จริงๆ

ลูกผู้พี่และอู้อีเหรินหลังงงเป็นไก่ตาแตก เหตุใดจู่ๆ จึงเอ่ยประโยคนี้
นางกับพี่ชายถูกดำ นางไม่โกรธก็แล้วไป ยังนับถือพวกเขาอย่างมาก?

สมองนางคงไม่มีปัญหากระมัง

"อู้อีเหริน?" อู้อีเหรินฉีกแปลกใจยิ่งนัก นี่อู้อีเหรินที่เขาคิดว่ามีจิตใจ
ดีงามกำลังเริ่มช่วยเขาแก้ปัญหาหรือ

"พี่ใหญ่รักพวกเรามากใช่หรือไม่" นางถามลูกผู้พี่และอู้อีเหรินหลัง

"อืม" ลูกผู้พี่พยักหน้า

คุณชายใหญ่ขึ้นชื่อ่านอกจากฝึกฝนในด้านความสามารถแล้ว ก็รักทะนุถนอมน้องชายและน้องสาวมากเหลือเกิน ถ้าจะเปรียบเทียบ ด้วยประโยคที่ว่า 'แม่ไก่ปกป้องลูกไก่' ก็ไม่นับว่าเกินเลย ดังนั้นยามที่ คุณชายใหญ่อยู่ด้วย พวกเขาจะไม่กล้าหาเรื่องคู่แข่งชนิด

"ที่นี่คือประตูทางเข้าเรือนพี่ใหญ่ใช่หรือไม่"

"อืม" ลูกผู้พี่พยักหน้าอีก

"ดังนั้นพวกเจ้าสองคนกล้ามาหัวเราะเยาะน้องชายที่พี่ใหญ่รัก และซ้า น้องสาวผู้อ่อนแอในเรือนของพี่ใหญ่โดยไม่เกรงกลัวพี่ใหญ่สักนิด ความกล้าหาญเช่นนี้จะไม่นับถือได้อย่างไร" อุ๊เฮรินเอ่ยด้วยน้ำเสียง ที่เกินจริงและแปลกใจ แสดงออกว่านางรู้สึกนับถือจริงๆ

คนที่ไม่กลัวตายกล้ามากระตุกหนดเสีย กล่าวได้เลยว่า 'ไม่ยี่หระ ต่อความตาย' หรืออาจกล่าวได้ว่า 'รันทาที่ตาย' ความกล้าหาญเช่นนี้ ควรค่าแก่การนับถือจริงๆ

ในเมื่อ 'ผู้ไม่กลัวตาย' คือผู้ยิ่งใหญ่ แสดงความเคารพต่อ 'ผู้ไม่กลัวตาย' สักหน่อยคงไม่เป็นไร

พอคู่แข่งยืนหลังได้ฟังก็ตื่นตระหนกเล็กน้อยในทันใด แต่ภายนอก ยังพยายามรักษาความสงบไว้ พูดอย่างเต็มปากเต็มคำ

"เขาก็เป็นพี่ใหญ่ของซ้า แล้วซ้าก็พูดความจริง ไม่กลัวใครหน้าไหน จะได้ยินทั้งนั้น เขา...เขาจะทำอะไรซ้าได้"

"คุณชายรองพูดถูก!" พอได้ยินประโยคนี้ ลูกผู้พี่ที่กินปูนร้อนท้อง ก็ร่วมเอ่ยด้วยเหตุผลเต็มที่ทันที

"ใช่ ทำอะไรพวกเจ้าไม่ได้" อุ๊เฮรินพยักหน้าเห็นด้วยกับพวกเขา

"แต่พ่ungsี้พวกเจ้ายังต้องไปห้องฝึกยุทธ์ พี่ใหญ่ที่คอยดูแลปกป้องน้องๆ สมควรแล้วที่จะ 'จริงจัง' 'ใส่ใจ' 'ควบคุม' พวกเจ้าฝึกซ้อม"

คำว่า 'จริงจัง' 'ใส่ใจ' 'ควบคุม' เหล่านี้นางล้วนเน้นเสียงหนักเป็นพิเศษ ใครจะฟังความหมายแฝงไม่ออกกัน

"เจ้าคิดจะยุยงคุณชายใหญ่ให้ใช้อำนาจส่วนรวมแก้แค้นส่วนตัว?!"
ลูกผู้พี่เอยทันที สีหน้าโกรธซึ่งยิ่ง

"ใช่ที่ใดเล่า" อู้อีเหรินทำหน้าที่หน้าตาไร้เดียงสา "พี่ใหญ่เป็นประมุขน้อยของตระกูล ควบคุมพวกเจ้าฝึกฝนก็เป็นหน้าที่เขาอยู่แล้ว เกี่ยวกับการใช้อำนาจส่วนรวมแก้แค้นส่วนตัวตรงที่ใด นอกจากนี้พวกเรามีความแค้นต่อกันหรือ พวกเจ้าสองคนเพิ่งบอกว่าพูดความจริง ไม่กลัวใครหน้าไหน จะได้ยิน เช่นนั้นตอนนี้พวกเจ้าจะกังวลอะไรอีก หรือว่า...พวกเจ้าสองคนกินปฐูรร้อนท้อง วางแผนเยาะเย้ยพี่เล็ก จงใจทำให้ลูกชายประมุขตระกูลอู้อับอายขายหน้า"

"ไม่ไม่ได้ทำสักหน่อย เจ้าอย่าพูดเหลวไหล! พวกเรามาส่งคุณชายสามกลับเรือน ที่นี้ไม่มีเรื่องพวกเราแล้ว พวกเรากลับก่อนละ" ลูกผู้พี่ลุกสี่ลุกลงนติงอู้อีเหรินหลังกลับ ทำให้อู้อีเหรินหลังที่อยากจะพูดอะไรอีกไม่มีโอกาสได้พูด

อู้อีเหรินหลังถูกติงไป แต่ยังไม่ลืมหันมามอง พลันเห็นอู้อีเหรินยิ้มหวาน โบกมือให้พวกเขา รวากับบอกว่า 'ไม่ส่งนะ'

ปีนี้อู้อีเหรินมีอายุเพียงสามขวบกระมัง เด็กหญิงตัวน้อยวัยสามขวบสามารถกล่าวคำพูดเหล่านั้นออกมาได้หรือ แล้วยังพูดจนทำให้เขาไม่รู้จะตอบได้อย่างไรอีกด้วย

พอคิดถึงตรงนี้จู่ๆ ฉันเซวียนหลังก็รู้สึกว่ามีนางสาวซีโรคคนนี่ไม่แน่ว่า
อาจจะเป็นคนที่ไม่สมควรหาเรื่องด้วยที่สุดในบรรดาสามคนพี่น้อง...

เอ่อ... เขากำลังคิดเหลวไหลอะไร นางเพียงสามขวบ! แล้วยังไม่เอาไหน
ไปจึงหาเรื่องไม่ได้ เขาต้องคิดผิดแน่ๆ

คนที่ไม่สมควรหาเรื่องที่สุดคือพี่ใหญ่ ฉันเซวียนเองก็มีพรสวรรค์เหนือคนอื่น!
แต่นางสาวคนเล็กก็น่าชิงชังนัก ใช้พี่ใหญ่มากกดดันเขา ฮี! นางคิดว่า
ทำเช่นนี้แล้วเขาจะกลัวหรือ

ประมุขตระกูลไม่ใช่พี่ใหญ่ แต่เป็นท่านพ่อต่างหาก...

ฮีๆ ฉันเซวียนนี่ ฉันฮีเหริน อย่าคิดนะว่าเรื่องจะจบเพียงเท่านั้น!

หลังสองคนนั้นจากไป ฉันเซวียนนี่จึงแลมองนางสาวพลางเอ่ยอย่าง
ไม่สบายใจเล็กน้อย

"ฉันฮีเหริน เจ้าไล่พวกเขาไป..."

"ใช่ที่ได้กันแล้ว" พวกเขาวิ่งหนีเพราะกินบุญร้อนท้องแท้ๆ

"แต่เจ้าพูดว่าพี่ใหญ่จะ 'ควบคุม' พวกเขา..." พังคิ้วอย่างขมขื่น
อย่างมาก

"ข้าพูดไม่ผิดนะ พี่ใหญ่จะต้องควบคุมความก้าวหน้าในการฝึกฝน
ไม่ใช่หรือ" ฉันฮีเหรินมีสีหน้าไร้เดียงสา ดูเปี่ยมไปด้วยเมตตา ไม่คิดว่า
ตนเองพูดอะไรผิดแม้แต่เล็กน้อย

"..." ฉันเซวียนนี่สับสนอยู่บ้าง รู้สึกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล

"พี่เล็ก อย่าคิดมาก วันนี้พวกเขาถ้ามั่วว่าพี่เช่นนี้ ไม่แน่วันใด
อาจจะกล้างไม้ลงมือ ดังนั้นการขู่ขู่ขู่พวกเขาตามความเหมาะสม

เป็นสิ่งที่จำเป็น" พี่เล็กเป็นคนชื่อสัตย์ตรงไปตรงมา หากไม่เก็บคำพูดคนอื่นมาคิดมากก็จะไม่ต้องเหนื่อยใจ

"แต่ทำเช่นนี้...คล้ายกับใช้อำนาจรังแกคนอื่นอยู่บ้างกระมัง" ช่มชู้ผู้อื่นโดยใช้ชื่อเสียงของพี่ใหญ่ มันออกจะ...

"พวกเราใช้อำนาจรังแกคนอื่นตรงที่ใด พวกเราแค่ 'ปกป้องตัวเอง' เท่านั้น"

ชู่อิเหรินแสดงสีหน้าเคร่งเครียด สอนพี่เล็กของตนอย่างเอาจริงเอาจัง

"ถ้าพวกเขาให้เกียรติ พวกเราจะต้องมีมารยาทด้วยแน่นอน แต่พวกเขาไม่ให้เกียรติพี่สักนิด ยังด่าว่าพี่ โยพวกเราจึงต้องให้เกียรติเขา นี่ก็คล้ายกับการใช้เพลงกระบี่ของสกุลชู่ต่อสู้กับคนอื่น จะต้องมีการบีบในมือ ถ้าไม่มีกระบี่จะใช้เพลงกระบี่ได้อย่างไร ยามนี้พี่ใหญ่ก็เหมือนกระบี่เล่มนั้นที่ใช้ปกป้องตัวเองและคนอื่นในยามที่พวกเรายังอ่อนแอ รอวันใดที่พวกเรากล้าแกร่ง ถึงวันนั้นค่อยพึ่งตัวเอง ถึงจะใช้อำนาจรังแกคนอื่นแล้วอย่างไร พึ่งอำนาจก็คือพึ่งอำนาจ มีอำนาจให้พึ่ง พวกเราจะต้องรู้สึกโชคดีสิ! เพราะนี่แสดงว่ามีคนยินยอมพร้อมใจปกป้องพวกเราโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด พวกเราจะต้องสำนึกในบุญคุณพี่ใหญ่ ไม่ต้องไปทำดีกับพวกที่คิดจะรังแกพวกเราหรอก"

ชู่อิเหรินพูดไม่หยุด คาดไม่ถึงว่าคนที่เป็นที่พึ่งให้กำลังยืนฟังอยู่ด้านข้าง เขาฟังจนสีหน้าสับสน ไม่รู้จะทำเช่นไรดี

นางมองสีหน้าที่เล็กที่คล้ายจะเข้าใจ เสียงเด็กน้อยที่เอ่ยกล่าวเปลี่ยนไปเป็นเสียงที่นุ่มนวลขึ้น

"พี่เล็ก ไม่ว่าจะในสถานการณ์ใด การปกป้องตัวเองเป็นสิ่งจำเป็น ถึงจะอยู่ในเรือน พวกเราก็ยังต้องพึ่งตัวเอง ดังนั้นพี่ไม่ต้องกังวลมากเกินไป" พี่เล็กซื่อตรงเกินไปและเป็นคนคิดมาก ดังนั้นจึงถูกรังแกและไม่รู้จะโต้ตอบเช่นไร

"ข้ารู้ เพียงแต่..." เขาไม่มีพรสวรรค์ในการฝึกฝน นั่นคือความจริง คู่เซวียนฉืออดเศร้าใจบ้างไม่ได้

"พี่เล็ก อย่าคิดมาก พี่อยากฝึกฝนก็ฝึกฝนต่อไป พี่ใหญ่ก็ไม่ได้บอกว่าทำไม่ได้ พี่ไม่ต้องไปสนใจว่าคนอื่นจะพูดอย่างไร" คู่อิเหรินฟังแขนพี่เล็ก พลางปลอบโยนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"แต่ท่านพ่อกล่าวว่า..." พอนึกถึงคำพูดของท่านพ่อ คู่เซวียนฉือรู้สึก สิ้นหวังอยู่บ้าง แต่กลับไม่คิดยอมแพ้

'ถ้าผ่านไปอีกปี เจ้ายังไม่ผ่านถึงขั้นดิน ระดับสอง เจ้าก็เตรียมตัว ไปเมืองชิงเฉิง ไปเรียนรู้วิธีการดูแลกิจการของสกุลคู่เสวียน'

การดูแลกิจการคือการรวมคนในตระกูลที่ไร้พรสวรรค์ทางด้านวรยุทธ์ ฝึกฝนพวกเขาในด้านค้าขายหรือความสามารถในด้านอื่น เพื่อหาเงินทองมาให้คนในตระกูลใช้จ่าย

"ไม่ว่าท่านพ่อจะพูดอะไร พี่เล็กก็ไม่อยากเลิกฝึกยุทธ์ไม่ใช่หรือ" คู่อิเหรินมองพี่เล็ก อันที่จริงก็ปวดใจอยู่บ้าง

เด็กที่เพิ่งมีอายุเจ็ดขวบ เต็บโตท่ามกลางเสียงหัวเราะเยาะต่างๆ นานา ถ้าพี่เล็กไม่ใช่คนซื่อและจริงใจมากพอ อีกทั้งยังดีรั้นไม่ยอมแพ้มคงจะร้องให้พุ่มพวยซึ่มูกไปอย่างน้อยเนื้อดำใจทุกวันแน่

"อืม ข้าอยากเป็นผู้เลิศล้ำ" คู่เซวียนฉือมองน้องสาว แล้วเอ่ยเสริม

อีกประโยค "วันข้างหน้าจะได้มีความสามารถปกป้องดูแลน้องกับพี่ใหญ่"

"อืม พยายามเข้านะ ขอเพียงมีความพยายาม ความสำเร็จย่อมอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม!" อู่อีเหรินขยับปลายเท้า ตบขาพี่เล็กอย่างองอาจฝั่งผาย เพื่อให้กำลังใจ

แต่อู่อีเหรินอ่อนแรงมาก อู่อีเหรินฉีเพียงรู้สึกเหมือนถูกปูยู่ฝ้าย ตบขา จึงอดกุมมือเล็กๆ ของน้องสาวไว้ไม่ได้

"จริงสิ โยเจ้าจึงไม่อยู่ในห้อง แต่กลับวิ่งออกมาเล่า" ยามนี้อู่อีเหรินฉีนึกถึงเรื่องนี้ได้ในที่สุด

"พี่ใหญ่รับปากว่าจะพาออกไปเดินเล่น เข้ากำลังรอพี่กลับมา พวกเราจะไปได้ด้วยกัน" อู่อีเหรินตอบพลางยิ้มตาหยี

"น้องฉี อู่อีเหริน" ในที่สุดคนที่ยืนอยู่ด้านข้างสักพักก็เดินออกมา อู่อีเหรินอึ้งมองน้องชายและน้องสาว โดยเฉพาะอู่อีเหรินน้อย ถ้าไม่ใช่เพราะนางร่างกายอ่อนแอ เขากลับหันเลยว่อู่อีเหรินน้อยจะต้องเป็นสตรีที่เข้มแข็งคนหนึ่งแน่

"พี่ใหญ่!" ทั้งสองคนเรียกอย่างเบิกบานใจ

"อืม" เขาพยักหน้า ตรวจสอบเสื้อกันลมของอู่อีเหรินอีกครั้งว่าสวมใส่เรียบร้อย ชุดของน้องชายก็เหมาะที่จะออกไปข้างนอก แล้วจึงจูงมือพวกเขาออกไปด้านนอกพลางเอ่ย "ข้าให้คนเตรียมม้าแล้ว อีกสักครู่เราจะไปร้านหนังสือก่อน จากนั้นค่อยไปเดินเล่นที่นอกเมือง..."

มิเสียดวงเป็นพี่ใหญ่ พอดัดสินใจจะออกข้างนอกก็จัดเตรียมการเดินทางและพาหนะอย่างเหมาะสม แล้วถือโอกาสรายงานท่านพ่อสำหรับท่านแม่...แต่ไรมาไม่เคยสนใจอยู่แล้วว่าพวกเขาจะทำอะไร

"นอกเมือง?!" ด้วยเป็นครั้งแรกที่ฉู่อีเหรินได้ออกจากเรือน นางจึงมองไปรอบด้านอย่างจริงจัง แสดงสีหน้าอยากรู้อยากเห็น พอได้ยินประโยคนี้ของเขานางก็หันหน้ามาอย่างแปลกใจระคนดีใจทันที มองพี่ใหญ่ด้วยแววตาเป็นประกาย

เดิมทีเพียงคาดว่าได้มองถนนหนทางที่แตกต่างจากโลกก่อนว่ามีสภาพเป็นเช่นไร ทว่ายามนี้กลับได้รู้ว่าจะได้ไปที่วนนอกเมืองอีกด้วย!

สวรรค์! ดียิ่งนัก

ต้องรู้ว่าฉู่อีเหรินนั้นจำใจ 'อุดอู้' อยู่ในเรือนมาสามปีเต็ม จนนางเกือบจะล้มไปแล้วว่าการเที่ยวเล่นมีความรู้สึกเช่นไร ยามนั้นได้แต่ทวนนึกถึงชีวิตในโลกก่อนที่เป็นสุขเพราะได้เที่ยวเล่นมาลอบประโลมใจ

"พี่ใหญ่ช่างประเสริฐยิ่ง" ฉู่อีเหรินกอดแขนพี่ใหญ่อย่างซาบซึ้ง เพราะนางตัวเล็กเหลือเกิน จึงดูคล้ายถูกรายที่ห้อยไปมาบนแขนเขามากกว่า

"ระวังหน่อย" ฉู่เซี่ยนอั้งรีบอุ้มน้องสาวขึ้นอย่างว่องไว ก่อนจะให้นางนั่งบนแขน เอนหัวพิงไหล่ของเขา และเดินออกไปด้วยสภาพเช่นนี้

ฉู่อีเหรินไม่เอ็ดอึดใจ อยากรู้เสียยามนี้นางเป็นเด็กน้อย ถูกอุ้มก็สมควรอยู่...นางพยายามเตือนใจตนเองเช่นนี้เป็นลิบริบอบ จากนั้นก็เริ่มมองทิวทัศน์ต่อ

ต้องบอกว่าคนตัวสูงมีข้อดีหลายอย่าง ให้พี่ใหญ่อุ้ม ตนเองไม่ต้องเดิน ทำให้ได้มองสภาพทั่วทุกหาสน์สกุลดูอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ส่วนที่สกุลชู่สายตรงอาศัยคือเรือนด้านใน พวกเขาเดินจากเรือนด้านในผ่านลานสวน เลี้ยวไม่กี่ครั้งก็ถึงเรือนด้านหน้า จากนั้นเดินออก

ทางประตูใหญ่ รวมแล้วชั้นแรกนี้ใช้เวลาเกือบหนึ่งเค่อ*

คู่อีเหรินลอบคาคตาในใจ ยังไม่รวมโถงด้านหน้า แคตัวเรือน
อย่างน้อยก็กินพื้นที่เกินร้อยผิง** แล้วนี่ยังเป็นเพียงส่วนของเรือนหลัก
ไม่รวมเรือนอื่นๆ ที่อยู่ข้างเคียงอีกนะ

แสดงว่าสกุลคู่มั่งคั่งยิ่ง มิเสียแรงที่เป็นตระกูลร่ำรวยมีชื่อเสียง
หนึ่งในสามของดินแดนเทพยุทธ์

ครั้นออกจากคฤหาสน์ หลังจากที่พี่น้องสามคนนั่งบนรถม้า คนขับ
ก็บังคับรถเคลื่อนไปบนถนนอย่างช้าๆ เพราะคู่อีเหรินเรียกร้อง คู่อีเหวินอั้ง
จึงเลิกฝ่าม่านด้านหนึ่งให้นางมองทิวทัศน์

คู่อีเหวินอั้งตั้งของคฤหาสน์สกุลคู่อีเรียกว่า 'เมืองคู่อี' ตามบันทึกลำดับศักดิ์
ของตระกูล ตระกูลคู่อีประวัติศาสตร์อาศัยอยู่ที่นี้มากกว่าสองพันปี
ขณะที่ฟังพี่ใหญ่กล่าว คู่อีเหรินก็ตะลึงงัน อ้าปากเป็นรูปวงกลม เกือบตะโกน
คำว่า 'โฮ้' ออกมา

มากกว่าสองพันปี เช่นนั้นต้องสืบทอดกันมาที่รุ่นละเนี่ย!

ผลสุดท้ายพี่ใหญ่ก็ไขข้อสงสัยให้นาง หากมองจากเวลาสองพันปี
พวกเขานับเป็นลูกหลานรุ่นที่สิบสาม บิดาของท่านปู่ทวดยังมีชีวิตอยู่ด้วย
ยามนี้มีอายุสี่ร้อยสิบสองปี

ปีศาจเฒ่า! คู่อีเหรินตะโกนอยู่ในใจ

ราวกับพี่ใหญ่รับรู้ว่านางกำลังประหลาดใจ เขาอุบหัวนางพลางเอ่ย
ยิ้มๆ ว่า "นี่ไม่นับว่าแปลก เกิดเป็นนักยุทธ์ ขอเพียงผ่านถึงชั้นฟ้า ถ้าไม่

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาแต่โบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

** ผิง คือหน่วยวัดพื้นที่ที่นิยมใช้ในประเทศญี่ปุ่น ส่องกง ได้วัน 1 ผิง เทียบได้ประมาณ 3.3 ตารางเมตร

ฆ่าตัวตาย ไม่ถูกทำร้ายจนตาย อย่างน้อยจะมีชีวิตอยู่ได้ราวสามร้อยปี
ยังมีพลังกล้าแกร่งยิ่งอายุยืนยาว"

นี่เป็นโลกแห่งจินตนาการโดยแท้ ฉูอี้เหรินคิดในใจ

ได้ ต้องทำตัวให้เคยชิน ในเมื่อยามนี้นางอยู่ในดินแดนเทพยุทธ์
ไม่ได้อยู่บนโลกเดิมแล้ว ก็ต้องทำตัวให้เคยชินและทำใจเย็นๆ เข้าไว้

นั่งอยู่ในรถม้า มองไปข้างนอก ท้องถนนทั้งตัดตรงและกว้างขวาง
ความกว้างของถนนอย่างน้อยมีรถม้าสามคันเคลื่อนไปมาพร้อมกันได้
บ้านเรือนสร้างอยู่บนสองฟากฝั่งถนน ทั้งเป็นระเบียบและใหญ่โต
ส่วนใหญ่รักษาระดับความสูงสามชั้น ด้านหน้าร้านรวงมีขนาดพอๆ กัน
เป็นระเบียบเสียจนพอมองแล้วอยากลงไปเดินเล่น

การก่อสร้างคล้ายรูปแบบยุคโบราณ เพียงแต่มีบางอย่างที่ก้าวหน้า
กว่าหน่อย อย่างเช่นไฟที่ใช้ส่องตามแผงขายของ ไฟส่องป้ายร้าน
ระยิบระยับสว่างไสว ทั้งยังสามารถเปลี่ยนเป็นสีต่างๆ ได้ จะจัดให้ส่อง
เฉพาะสินค้าชิ้นใดชิ้นหนึ่ง หรือมุมใดมุมหนึ่งก็ได้ ใช้ดีกว่าไฟนีออน
หรือไฟฉายเสียอีก ทำให้ฉูอี้เหรินมองอย่างตะลึงงัน

...โลกอีกฉบับแห่งนี้ วิทยาการช่างก้าวหน้าเสียจริง ฉูอี้เหรินชื่นชม
อยู่ในใจ

โชคดีที่นางชื่นชมอยู่ในใจ ไม่ได้โพล่งออกมา มิเช่นนั้นจะต้องถูก
หัวเราะเยาะแน่ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงของเล็กๆ น้อยๆ ที่คนทั่วไป
ใช้กัน在地ดินแดนเทพยุทธ์ไม่น่าประหลาดใจเลยสักนิด

แต่ช่วยไม่ได้ ใครให้ฉูอี้เหรินเห็นแต่สิ่งของจำพวกไข่มุกแวววาว
ที่ใช้ส่องแสงในห้องตั้งแต่เล็กกันแล้ว นางเคยถามพี่ชายจึงรู้ว่านั่นคือ

หินชนิดหนึ่งที่ใช้ส่องแสงในยามราตรีในดินแดนแห่งนี้ เดิมทีนางคิดว่า นั่นคือสิ่งมหัศจรรย์พันลึกมากพอแล้ว ใครจะรู้ว่าสิ่งที่ส่องแสงไม่ใช่สิ่งอัศจรรย์ที่สุด มีที่อัศจรรย์ยิ่งกว่ามากมาย ยามนี้ยังมีแม้แต่ไฟหลากสีที่สามารถควบคุมขอบเขตที่ส่องแสงไปได้ด้วย มีนำเล้าคู่อีเหรินถึงมีสีหน้าประหลาดใจ

"นั่นคือผลงานของช่างหลอม" คู่อีเหรินอึ้งเห็นนางจ้องไฟหลากสีเหล่านั้น รู้ว่าน้องสาวรู้สึก 'ทึ่ง' มาก จึงอธิบายให้นางฟังว่า "ในดินแดนเทพยุทธ์ มีคนที่หลอมข้าวของเครื่องใช้และอาวุธโดยเฉพาะ พวกเราเรียกว่า 'ช่างหลอม' ลำดับชั้นของช่างหลอมก็เหมือนกับนักยุทธ์ แบ่งเป็นสามชั้นคือช่างหลอม ปรมจารย์ช่างหลอม และราชาช่างหลอม แต่ละชั้นแบ่งเป็นสามระดับ ต่ำ กลาง สูง

ลำดับชั้นของช่างหลอมตัดสินโดย 'สมาคมช่างหลอม' สมาคมยินดีต้อนรับช่างหลอมในดินแดนให้เข้าร่วม พวกเขาสามารถนำผลงานของตนที่หลอมออกมาให้สมาคมวางขายหรือประมูลได้

แม้ว่าช่างหลอมไม่จำเป็นต้องมีวรยุทธ์แก่กล้า ทว่าช่างหลอมสามารถหลอมอาวุธให้แก่นักยุทธ์และผู้วิเศษใช้ ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึงไม่กล้าล่วงเกินพวกเขา เพื่อหลีกเลี่ยงการไม่มีอาวุธใช้แล้วยังอาจถูกตามฆ่า เพราะมีความแค้นกับช่างหลอมอีกด้วย"

ในเมื่อเขากล่าวถึงช่างหลอมแล้วก็เลยแนะนำสมาคมไปด้วยเลยในคราวเดียว

"อ้อ!" คู่อีเหรินฟังจนพูดไม่ออก "ถ้าไปมีความแค้นกับช่างหลอมไปจึงถูกตามฆ่าเจ้าคะ"

คู่เซวียนอั้งข้าสีหน้าตะลึงของน้องสาว

"ไม่ต้องคำนึงถึงผู้สนับสนุน ช่างหลอมชั้นสูงยังสามารถหลอมอาวุธ เพื่อใช้เป็นรางวัลได้ เจ้าว่าถ้าเป็นศัตรูกับช่างหลอมจะถูกตามฆ่าหรือไม่"

แน่นอน

รางวัลไม่ใช่มีเพียงเงินทอง ในดินแดนเทพยุทธ์ อาวุธที่ร้ายกาจ มีแรงดึงดูดยิ่งกว่าเงินเสียอีก ความร้อนแรงในการประกาศรางวัลก็เพิ่มเป็นเท่าตัว ดังนั้นผู้คนจึงแย่งชิง

พอดิศัยเช่นนี้ คู่ฮีเหรินก็ดวงตาดูกลัว

"เป็นช่างหลอมยากหรือไม่" นี่ต้องเป็นอาชีพทำเงินแน่... น่าสนใจทีเดียว!

"ยากยิ่งกว่าเป็นนักยุทธ์เสียอีก" คู่เซวียนอั้งเห็นสีหน้าน้องสาว รวากับตกลงไปในหลุมเงินก็อดยิ้มบางๆ ไม่ได้

"โอ้!" เสียงนี้ไม่ใช่ชื่นชม แต่เป็นการอุทานอย่างตะลึง

ในดินแดนแห่งนี้ไม่มีสิ่งๆ ที่เรียกว่าอุตสาหกรรมและวิทยาการแขนงต่างๆ แต่สามารถใช้วัสดุดั้งเดิมหลอมออกมาเป็นสิ่งของ 'อัตโนมัตินี้' เช่นนี้ พอดิศัยจะทำให้นางรู้สึกทึ่ง

"แล้วยังมีสมาคมอื่นอีกหรือไม่" คู่ฮีเหรินถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

"ยังมีสมาคมอีกสามแห่ง สมาคมหมอโอสถ สมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ สมาคมนักล่า" คู่เซวียนฉีช่วยกล่าวเสริม "ลำดับขั้นของหมอโอสถ เหมือนกับช่างหลอม แบ่งเป็นสามขั้น หมอโอสถ ปรมาจารย์โอสถ และราชาโอสถ แต่ละขั้นแบ่งเป็นสามระดับ ต่ำ กลาง สูง ลำดับขั้นตัดสินโดยสมาคม ตั้งแต่เจ้าเกิด คนที่ตรวจอาการและปรุงยาให้เจ้าก็คือ

หมอโอสถชั้นสูง"

"อ้อ" คุณีเหรินพยักหน้า นางคุ้นเคยกับอาชีพนี้มากกว่า บนชั้นหนังสือของนางมีตำราที่เกี่ยวกับโอสถไม่น้อย ในตำราเกี่ยวกับโอสถ แน่นนอนว่าต้องแนะนำถึงลำดับขั้นของหมอโอสถ

หมอโอสถชั้นสูงไม่ถือว่าดีนัก แต่ก็ไม่นับว่าแย่ ตรวจไม่พบสาเหตุของโรค ทำได้เพียงใช้โอสถแต่ละแบบปรับสมดุลในร่างกายนาง อาการป่วยของนางคงยากและซับซ้อนเกินไปกระมัง แต่อย่างน้อยนางก็รอดมาได้

แผ่นดินนี้ต่างจากบนโลกโดยสิ้นเชิง ไม่สามารถฝึกยุทธ์ก็เท่ากับไม่มีกำลังปกป้องตนเอง นี่ทำให้คนที่เคยชินกับการพึ่งตนเองอย่างคุณีเหรินรู้สึกไม่คุ้นเคยและสิ้นหวัง เรื่องที่พี่เล็กประสบมาในวันนี้ พຼ່ງนี้ อาจะเกิดขึ้นกับนาง...พอนึกขึ้นมาเช่นนี้แล้วก็รู้สึกสลดใจยิ่งนัก

"ไม่ต้องกังวล แม้เจ้าจะฝึกยุทธ์ไม่ได้ แต่มีพี่ใหญ่อยู่นะ" คุณีเหรินอึ้งเอ๋ยพลอบโยนขึ้นราวกับล่งรู้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ

"อืม" เรื่องยังไม่เกิดขึ้น นางจะเสียกำลังใจไปก่อนได้อย่างไร

ต้องฮึกเหิมเข้าไว้สิ...คุณีเหรินให้กำลังใจตนเอง จากนั้นถามอีกว่า "พี่ใหญ่ เป็นหมอโอสถยากหรือไม่"

"เจ้าอยากเป็นหมอโอสถหรือ" น้ำเสียงของคุณีเหรินที่ถามในครั้งนี้แตกต่างจากตอนถามถึงช่างหลอม คุณีเหรินอึ้งเข้าใจความคิดในยามนี้ของนางทันที

"เอ่อ...อืม" พี่ใหญ่เฉยบแหลมหนัก คุณีเหรินแลบลิ้นและพยักหน้า

คุณีเหรินอึ้งและคุณีเหรินฉีสองพี่น้องเจียงจับไปพร้อมกันชั่วคราว

"ไม่ได้หรือ" สีหน้าเช่นนี้ทำให้นางหมดกำลังใจลงเล็กน้อย

"ไม่ใช่ไม่ได้ เพียงแต่ลำบากมาก แล้วอีกอย่าง...การประสบความสำเร็จก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีเสมอไป" ฉูเซวี่ยนอึ้งเอ่ยอย่างรักษาท่าที "ไม่อยากทำลายความมั่นใจของน้องสาว

"เพราะเหตุใดกัน"

ฉูเซวี่ยนอึ้งลูบหัวนางแล้วค่อยคิดว่าจะพูดอะไรต่อ พอดีกับคนรับใช้ที่ขับรถม้าหยุดรถพร้อมรายงานด้วยความเคารพ

"คุณชายใหญ่ คุณชายสาม คุณหนูน้อย ถึงร้านหนังสือแล้วขอรับ"

"พวกเราไปซื้อหนังสือที่เจ้าอยากได้ก่อนแล้วค่อยพูดต่อ" ฉูเซวี่ยนอึ้งกระโดดลงจากรถแล้วค่อยอุ้มน้องสาว รอให้น้องชายลงมา จากนั้นก็สั่งให้คนขับจอดรถม้ารอด้านข้าง ไม่ให้ฉูอี้เหรินมีโอกาสเหยียบพื้น เขาอุ้มนางเข้าไปในร้านหนังสือเลย

ด้านในร้านหนังสือสว่างไสวยิ่งนัก พื้นเป็นพื้นไม้ บนเพดานมีหินแวววาวสีชาวลูกแก้วแล้วลูกแก้วส่องไปถึงชั้นหนังสือที่จัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ

ทางเดินระหว่างชั้นหนังสือกว้างพอสำหรับสองคนเดินสวนกันได้เท่านั้น พอเดินเลี้ยวตรงหัวมุม หินแวววาวบนเพดานก็เปลี่ยนเป็นแสงออกสีส้ม การออกแบบของร้านหนังสือทำให้รู้สึกละมุนละไมแต่ดูเป็นระเบียบ คล้ายกับเดินเข้าไปในห้องสมุด เสียงพูดคุยของผู้คนฟังดูเบาบาง คนในร้านหนังสือไม่มากมายเท่าไร

ครั้นเห็นพวกเขาเข้ามา หลงจู่ที่ยืนอยู่ที่โต๊ะยาวเดินขึ้นหน้ามาต้อนรับทันที

"ขอต้อนรับคุณชายใหญ่สกุลฉู คุณชายสามสกุลฉู รวมทั้งคุณหนู

ท่านนี่ขอรับ" คนชายคู้เคยกับเด็กชายสองคนดีนี่เนื่องจากอำนาจและชื่อเสียงของสกุลผู้เปรียบเสมือนเจ้าเมือง อีกทั้งคุณชายน้อยสองคนนี้ยังมาอุดหนุนที่ร้านอยู่บ้างเมื่อสองปีก่อน แต่คุณหนูที่อุ้มมาด้วยคนนี้เขายังไม่เคยได้พบหน้า

ทว่าแค่เห็นคุณชายใหญ่สกุลผู้อุ้มนางเข้ามา หลงจู้ก็สุภาพยั้งนัก

"เอารายชื่อหนังสือในร้านมาที" ดูเซวียน้องสั่งด้วยเสียงราบเรียบ

"ขอรับ โปรดรอสักครู่" หลงจู้หยิบแผ่นหินขนาดยาวประมาณสิบสองกงเงินจำนวนสี่แผ่นออกมา จากนั้นเรียกพวกเขาเดินเข้าใกล้โต๊ะวางแผ่นหินลงตรงหน้า "นี่คือรายชื่อหนังสือของร้านเรา สีเทาเป็นหนังสือทั่วไป สีแดงเป็นหนังสือแนะนำเกี่ยวกับเตาหลอมหรือวัสดุ สีเขียวเป็นหนังสือเกี่ยวกับโอสถและสมุนไพร สีดำเป็นหนังสือฝึกยุทธ์" คนชายเอ่ยพลางอธิบายวิธีการใช้รอบหนึ่ง

อันที่จริงด้านหน้าแผ่นหินคล้ายหน้าจอเรียงรายชื่อหนังสือและคำนำอยากพลิกไปหน้าถัดไปก็เลื่อนนิ้วไปด้านซ้าย อยากพลิกไปหน้าที่แล้วก็เลื่อนนิ้วไปด้านขวา พอเห็นหนังสือที่ชอบก็ใช้นิ้วกดลงไป ตัวอักษรสีดำก็จะเปลี่ยนเป็นสีขาว ทำเช่นนี้หลงจู้ก็จะรู้ว่าเราต้องการหนังสืออะไร

ดูโอ้เหรินฟังไปฟังมาจนตะลึงงัน

นี่...นี่มันสมาร์ตโฟนชัดๆ!

คิดไม่ถึงว่าโลกนี้จะมีการใช้วิทยาการเช่นนี้ช่าง...ไม่ล้าหลังแม้แต่น้อย!

ไม่ต้องใช้เบตเตอร์ไม่ต้องใช้ไอพี แผ่นหินแผ่นเดียวก็มีประสิทธิภาพถึงเพียงนี้...นี่คือโลกมหัศจรรย์โดยแท้!

"แผ่นหินรายชื่อหนังสือเช่นนี้เป็นของธรรมดาตามาก ร้านค้ามีเกือบ

ทุกแห่ง โดยเฉพาะร้านที่มีสินค้าหลายชนิด เช่น ร้านหนังสือ ร้านขายอาหาร
ร้านขายไอศกรีม เป็นต้น บนแผ่นหินจะระบุราคาไว้ด้านล่างรายชื่อสินค้า"
ลูเซวียน้องอธิบายเสริม มือหนึ่งอุ้มนาง มือหนึ่งหยิบแผ่นหินรายชื่อ
หนังสือสีเทาให้นาง "เลือกหนังสือที่เจ้าชอบ ไม่ต้องสนใจราคา"

ลูเซวียน้องไม่ได้เป็นคนรวยมือเติบ แต่เป็นเพราะเขามีเงินเก็บ
ส่วนตัวอยู่ไม่น้อย ไม่เกี่ยวกับอายุ แต่เกี่ยวกับฐานะและพรสวรรค์

ในสกุลลูเซวียน้องลูกหลานที่ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่จะได้รับเงินค่าขนมทุกเดือน
คนที่อายุน้อย ยังไม่เริ่มฝึกยุทธ์อย่างเช่นลูเซวียน้องที่เป็นลูกหลานสายตรง
เดือนหนึ่งจะได้หนึ่งตำลึงเงิน นอกจากนี้เป็นลูกหลานลุงป้าหน้าอกก็จะถูกหัก
ครึ่งหนึ่ง พอเริ่มฝึกยุทธ์ก็จะเริ่มตั้งแต่สองตำลึงเงินขึ้นไป จำนวนเงิน
ค่าขนมจะเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวตามลำดับขั้นยุทธ์ แล้วจะมีการแจกไอศกรีม
เพื่อส่งเสริมการฝึกยุทธ์ตามสมควร

หน่วยเงินตราของดินแดนแห่งนี้แบ่งเป็นหนึ่งในตำลึงทองเท่ากับ
หนึ่งร้อยตำลึงเงิน หนึ่งตำลึงเงินเท่ากับหนึ่งร้อยจิวเจียน หนึ่งจิวเจียนเท่ากับ
หนึ่งร้อยเจียน

ครอบครัวทั่วไปที่มีสี่คน หนึ่งปีใช้จ่ายราวยี่สิบตำลึงเงิน ค่าใช้จ่าย
ไม่สูงมาก แต่ถ้าเป็นนักยุทธ์ต้องใช้ของพวกอาวุธ เสื้อเกราะ ไอศกรีม เป็นต้น
ซึ่งล้วนต้องใช้เงินทั้งสิ้น เงินยี่สิบตำลึงเงินสำหรับนักยุทธ์ถือว่าเป็นจำนวน
ไม่มากนัก

แสดงให้เห็นว่าการฝึกยุทธ์ก็เป็นอาชีพหนึ่งที่ผลาญเงินยิ่ง

มองจากราคาที่ระบุบนแผ่นหินรายชื่อหนังสือ ก็พอเห็นได้ว่า
ชื่อหนังสือบนแผ่นหินสีเทามีราคาถูกมาก มีหนังสือเล่มหนึ่งราคาไม่กี่

ลิปเขียน ดังนั้นคู่อีเหรินจึงเลือกหนังสือหลายเล่มที่เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม สภาพราษฎรในดินแดนเทพยุทธ์อย่างไม่เกรงใจ เพื่อเสริมความรู้ตนเองเกี่ยวกับแผ่นดินแถบนี้ เพราะก่อนหน้านี้หนังสือที่นางอ่านส่วนมากล้วนเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ยินมาในสกุลคู เป็นเรื่องภายในคฤหาสน์สกุลคู นางจะต้องใช้ชีวิตในดินแดนเทพยุทธ์ต่อไปในภายภาคหน้า ก็จำเป็นต้องเข้าใจแผ่นดินแถบนี้ด้วย

แต่พอมองหนังสืออีกสามประเภทล้วนมีราคาเป็นหน่วยตำลึงเงินขึ้นไป คู่อีเหรินปวดใจทันใด หนังสือที่นางอยากซื้อมีจำนวนมาก แต่เงินในกระเป๋ากลับไม่พอ...

"เป็นอะไรหรือ" คู่อีเหรินอึ้งมองน้องสาวอย่างเป็นห่วง ยามนี้ดวงหน้าเล็กๆ แสบจะขมดมุ่น

"เอ่อ...ไม่มีอะไร เพียงแต่กำลังคิดว่าถ้าซ้หนังสือจำนวนมาก พวกเราจะแบกกลับได้หรือ" นางไม่ลืมว่าพวกนางยังจะต้องไปเที่ยวนอกเมืองต่ออีก จึงใช้เรื่องนี้มาอำพรางความรู้สึกที่อยากได้แต่ไม่อาจครอบครองของตนได้พอดี

"ทางร้านจะซั้วไปส่งที่คฤหาสน์ไม่ต้องแบกไป" คู่อีเหรินอึ้งระบวยิ้ม เหลือบไปเห็นแผ่นหินรายชื่อหนังสือสีเขียวในมือนาง นางเอาแต่ยื่นจ้องหนังสือสองเล่มในหน้าไม้กะพริบ ท่าทางดั่งเลี้ยงนักรบ เขาจึงช่วยนางกดเลือกหนังสือให้เสียเลย

"พี่ใหญ่?" เอ่อ...หนังสือสองเล่มนั้นรวมกันสามสิบกว่าตำลึงเงินเชียวนะ!

"ไม่ต้องกังวลเรื่องราคา เลือกเร็วเข้า" คู่อีเหรินอึ้งบีบจมูกนางเบาๆ

ในเมื่อเขาพานางมาซื้อหนังสือ ย่อมต้องจ่ายเงินให้นางเองอย่างแน่นอน
แล้วนางยังจะต้องกังวลว่าเงินตนเองไม่พออีกหรือ

ลู่อีเหรินมีสมบัติในตระกูลเท่าไร ลู่อีเหรินเองก็รู้ว่าใคร เขาได้เงิน
ค่าขนมให้ทุกเดือน ทั้งเขาและน้องจี้ยังเป็นคนให้ของแดงในวันปีใหม่และ
เทศกาลต่างๆ รวมถึงของขวัญอีกมากมาย รวมสามปี ถ้าเป็นคนทั่วไป
นางก็นับว่าเป็นเศรษฐีน้อยแล้ว นี่จะซื้อหนังสือสักเล่มยังกังวลว่าเงิน
จะไม่พออีกหรือ

"อ้อ" ลู่อีเหรินพยักหน้า อ่านรายชื่อหนังสือเสร็จโดยเร็ว

แม้พี่ใหญ่จะพูดเช่นนั้น แต่นางก็ยังยับยั้งชั่งใจ ชื่อหนังสือ
พวกความรู้พื้นฐานก่อน ส่วนเล่มอื่นที่อยากซื้อ นางจำชื่อไว้ให้ขึ้นใจแล้ว
ต่อไปค่อยว่ากัน มีเพียงหนังสือเกี่ยวกับวรยุทธ์ที่นางไม่ได้เลือก หนึ่งใน
เป็นเพราะนางไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ สองคือหนังสือเกี่ยวกับความรู้พื้นฐาน
ด้านวรยุทธ์สกุลลู่อีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องซื้อ

หลังจากน้องสาวดูเสร็จ ลู่อีเหรินฉีค้อยเพิ่มหนังสือที่ตนเอง
อยากได้เข้าไป

"คิดเงินด้วย" ลู่อีเหรินเองก็คืนแผ่นดินทั้งสี่ให้กับหลงจู้

"ขอรับ โปรตรอศักดิ์ครู" หลงจู้กอดที่แบ่นกอดทีหนึ่ง ด้านหน้าหินทุกแผ่น
แสดงรายชื่อหนังสือที่ลู่อีเหรินเลือกเมื่อครู่ทันที จากนั้นคนชายก็คิดเงิน
รวมหนังสือตำราทั้งหมดได้

"คุณหนูเลือกหนังสือเกี่ยวกับเตาหลอมห้าเล่ม เกี่ยวกับสมุนไพร
ห้าเล่ม หนังสือทั่วไปสี่เล่ม คุณชายสามเลือกหนังสือเกี่ยวกับพลังยุทธ์
สองเล่ม ทั้งหมดสองตำลึงทอง สิบหกตำลึงเงิน เจ็ดสิบหกลู่อีเหริน

ห้าสิบเจียน ข้าลตราค่าให้คุณชายน้อยสกุลฉู่ เหลือสองตำลึงทองถ้วน
ขอรับ"

"อืม" ฉู่เซวียนอึ้งจ่ายเงินพลางกำชับคนชายว่า "เจ้าส่งหนังสือ
เหล่านี้ไปยังคฤหาสน์สกุลฉู่ มอบให้พ่อบ้าน ให้เขาส่งไปที่เรือนเจิงจู่"

"ขอรับ คุณชายใหญ่สกุลฉู่ ถ้าต้องการอะไรอีก โปรดให้คนมา
ส่งข่าวได้ตลอดเวลา ผู้น้อยจะส่งแผ่นหินรายชื่อหนังสือไปให้ท่านถึง
คฤหาสน์" คนชายก็เป็นคนหัวไว รู้ว่าคุณหนูน้อยนางนี้รักการอ่าน ดังนั้น
จึงเสนอ 'การบริการถึงคฤหาสน์' เช่นนี้

"ดี" ฉู่เซวียนอึ้งพอใจอย่างยิ่ง จากนั้นก็พาน้องชายน้องสาวออกจาก
ร้านหนังสือไป

หลังจากทั้งสามกลับมานั่งบนรถม้าเรียบร้อยแล้ว ฉู่เซวียนอึ้ง
หยิบน้ำสองขวดมาจากตู้ด้านหลังส่งให้น้องสาวและน้องชายคนละขวด
ฉู่เอีหรินจึงรู้ว่าพี่ใหญ่ตระเตรียมแม้แต่ของกินอย่างครบถ้วน เขา
รอบคอบและใส่ใจอย่างมาก แต่เดิมนางคิดจะให้แวะซื้อของว่างไปกิน
ที่นอกเมือง จึงมีต้องแวะแล้ว

"นอกจากหนังสือ เจ้ายังอยากซื้ออะไรอีกหรือไม่"

"ไม่มีแล้วเจ้าคะ" ฉู่เอีหรินส่ายหน้า นางรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้างที่
ใช้เงินของพี่ใหญ่มากมายเช่นนั้น "พี่ใหญ่ ข้าจะใช้เงินจนหมดหรือไม่"
สมบัติของนางทั้งหมดยังไม่ถึงหนึ่งตำลึงทองเลยด้วยซ้ำกระมัง

"ไม่หรอก พี่ใหญ่เลี้ยงเจ้าได้" ฉู่เซวียนอึ้งมองดูน้องสาวต็มน้ำไม่ก็คำ
ก่อนจะช่วยนางเก็บน้ำกลับมา จากนั้นก็มองน้องชายแวบหนึ่ง "ถึงจะรวม

น้องชี่ด้วย พี่ใหญ่ก็เลี้ยงไหว"

"พี่ใหญ่..." คู่เซวียนฉีใจผ่อเล็กน้อยโดยพลัน ตระหนักได้เองว่า พี่ใหญ่คงจะรู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่หน้าประตูเรือนวันนี้แล้ว

"พี่ใหญ่มีเงินมากหรือ" คู่อิเหรินประหลาดใจ พี่ใหญ่ของนางไม่ได้ทำงานหาเงินอะไร หรือว่าทางตระกูลให้เงินค่าขนมพี่ใหญ่มากมายเช่นนั้น

"คู่อิเหรินอยากรู้วิธีเป็นหมอโสดและช่างหลอมหรือไม่" คู่เซวียนอั่งเบนความสนใจนาง

"อยาก!" คู่อิเหรินนั่งหลังตรงทันที นางมองพี่ใหญ่อย่างรอคอย คำอธิบาย

"ไม่ว่าอยากเป็นหมอโสดหรือช่างหลอม การมีเชื้อไฟในตัวหรือไม่ เป็นเรื่องสำคัญมาก คนที่ไม่มีเชื้อไฟในตัวใช้ได้เพียงเชื้อไฟธรรมดาทั่วไป ในการหลอมโสดหรือหลอมอาวุธ คนเช่นนี้เลื่อนขั้นไปเป็นช่างหลอมหรือหมอโสดขั้นสูงได้ก็นับว่ายอดเยี่ยมแล้ว" แต่ไม่สามารถเลื่อนขั้นสูงกว่านี้ได้

"จะต้องมีเชื้อไฟในตัว?" คู่อิเหรินรู้สึกงุนงงยิ่งนัก

นี่หมายความว่าอะไร หรือว่าจะมีไฟลุกออกมาจากในร่างกายได้...

คงเป็นไปได้กระมัง!

คู่เซวียนอั่งมองดวงหน้าเล็กๆ รูปไข่แดงามน่ารักที่ขมวดคิ้วมุ่นคล้ายหม่นไถวลูกหนึ่งเบื้องหน้าตนเองนี้ พลันรู้สึกทั้งอารมณ์ดีและนึกขำ จึงอุ้มน้องสาวขึ้นมา นั่งบนตัก จากนั้นเล่าให้นางฟังว่า...

"ถ้าอยากจะมีเชื้อไฟ วิธีที่ง่ายที่สุด เร็วที่สุด ปลอดภัยที่สุดคือเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ"

3

"ผู้ครองสัตตวิเศษ?!"

ลู่อีเหรินยิ่งสับสนมากกว่าเดิม นี่...คืออะไรอีกล่ะ

"ลู่อีเหริน เจ้ารู้หรือไม่ว่าในดินแดนเทพยุทธ์นอกจากมนุษย์แล้ว มีสิ่งมีชีวิตอะไรเยอะที่สุด" ลูเซวียนฉีเอ่ยถามนาง

"ไม่รู้"

"สัตตวิเศษอย่างไรเล่า" ลูเซวียนฉีตอบ

"สัตตวิเศษ?!" พอได้ยินคำนี้ ลู่อีเหรินก็ตาเป็นประกายเล็กน้อย

'สัตต' เป็นสิ่งมีชีวิตที่นางทั้งรู้จักและสนิทสนมยิ่งนัก แต่ 'สัตตวิเศษ' นั้น...คงไม่เหมือน 'สัตตวิโนนิยายแฟนตาซี' ที่เกิดมามีพลังวิเศษ เคารพในสายเลือด ครอบครองพื้นที่ เฉลียวฉลาดไม่แพ้มนุษย์ แล้วยังต่อสู้ได้ด้วยพวกนั้นกระมัง

"เจ้าคงเคยอ่านตำราเกี่ยวกับผู้ครองสัตตวิเศษมาจากที่คฤหาสน์

บ้างแล้ววกระมัง"

"เคยอ่าน"

"ผู้วิเศษก็คือผู้ครองสัตว์วิเศษ" ฉูเซวียนฉีค่อยๆ ชี้แจง

ในดินแดนเทพยุทธ์ คนที่แข็งแกร่งที่สุดไม่ใช่สำนักยุทธ์ แต่เป็นผู้วิเศษต่างหาก ชั้นแรกในการเป็นผู้วิเศษคือต้องทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษตัวหนึ่ง จากนั้นเริ่มฝึกท่องคาถาเพื่อสะสมพลังวิเศษ คนที่จะฝึกพลังวิเศษได้ หลังจากทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษแล้ว ในร่างกายจะเกิดช่องว่างหนึ่งสำหรับสัตว์วิเศษให้มันใช้อาศัยและฝึกฝนบำเพ็ญตน

ตามตำนาน ห้วงสัตว์วิเศษที่เกิดขึ้นในร่างกายมนุษย์เป็นสถานที่เหมาะสำหรับพวกมันในการฝึกพลังและอยู่อาศัยที่สุด แต่มนุษย์เหล่านี้จะมองไม่เห็น

ยามสู้รบ ผู้วิเศษสามารถใช้ความสามารถของสัตว์วิเศษในการโจมตีและเป็นเกราะป้องกัน พวกมันสามารถกลายร่างเป็นอาวุธและต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้วิเศษได้

สิ่งที่เห็นชัดที่สุดก็คือจำนวน ยามสู้รบ นักยุทธ์มีตัวคนเดียว แต่ผู้วิเศษกลับมีสัตว์วิเศษรวมอยู่ด้วย เท่ากับมีสองคน ครั้นเปลี่ยนเป็นเกราะก็จะมีพลังสองเท่า ดูอย่างไรก็เป็นการได้เปรียบกว่า

"การฝึกบำเพ็ญเป็นผู้วิเศษแบ่งเป็นสามขั้น คือผู้ครองสัตว์วิเศษ ผู้บัญชาสัตว์วิเศษ และราชาสัตว์วิเศษ แต่ละขั้นแบ่งเป็นเก้าระดับ แม้ฟังดูเหมือนลำดับขั้นของการฝึกฝนวรยุทธ์ของนักยุทธ์ แต่การโจมตีของผู้วิเศษรวมพลังสัตว์วิเศษไว้ด้วย ดังนั้นพลังการทำลายล้างจึงเหนือกว่านักยุทธ์ในระดับเดียวกัน สามารถต่อสู้ข้ามขั้นได้ โจมตีคู่ต่อสู้ที่มีระดับสูง

กว่าตนเองได้"

"เช่นนั้นพี่ใหญ่เป็นผู้วิเศษได้หรือไม่" แม้จะซบซ้อนไปสักหน่อย แต่ลู่อี้เหรินก็ฟังเข้าใจ

"เมื่อครูบอกแล้วว่าขั้นแรกที่จะกลายเป็นผู้วิเศษคือต้องทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษตัวหนึ่งก่อน แต่ก่อนที่จะทำพันธสัญญา จะต้องฝึก 'ท่องคาถา' พื้นฐาน เพื่อยืนยันว่ามีพลังวิเศษ จึงจะทำขอพันธสัญญากับสัตว์วิเศษได้"

"ท่องคาถา? พลังวิเศษ?" ไยจึงซบซ้อนเช่นนั้นละ ลู่อี้เหรินงุนงงอีกครั้ง

"แม้ในดินแดนเทพยุทธ์จะมีจำนวนผู้คนอาศัยอยู่มาก แต่คนที่จะได้ฝึกท่องคาถาได้ ได้ยินว่ามีเพียงส่วนเดียว เพราะผู้ครองสัตว์วิเศษมีจำนวนน้อยมาก ดังนั้นสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษจึงตัดสินใจเปิดเผยคาถาพื้นฐานที่สุดที่ควรเป็นสิ่งล้ำค่า ทำให้ผู้คนฝึกฝนได้อย่างอิสระ ขอเพียงฝึกฝนจนมีพลังวิเศษ ครั้นทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษได้สำเร็จ ก็จะได้เข้าร่วมสมาคมและได้รับการปกป้องจากสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ อีกทั้งได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ ที่สมาคมเตรียมไว้ให้"

เมื่อเล่าถึงตรงนี้ ลู่อี้เหรินอึ้งมองน้องชายและน้องสาวอันเป็นที่รัก พลังเย่ออย่างอ่อนโยน

"แม้ข้าจะมีพรสวรรค์เป็นนักรยุทธ์ แต่ไม่อาจฝึกคาถาวิเศษได้ ดังนั้นจึงเป็นผู้วิเศษไม่ได้ แต่นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่มีโอกาส รอให้กำลังของพี่ล้ำแกร่งกว่านี้อีกหน่อยก็จะไปล่าสัตว์วิเศษที่เทือกเขารันโซ่ว มาให้พวกเขาลองทำพันธสัญญา บางทีพวกเขาอาจจะทำสำเร็จ กลายเป็น

ผู้เลิศล้ำ"

นี่แสดงว่าพี่ใหญ่เห็นเหตุการณ์ที่ทางเข้าเรือนกระมัง... คู่เซวียนฉีคิดในใจ

"พี่ใหญ่ การไปล่าสัตว์พิเศษอันตรายเกินไป" เขาจะไม่ให้พี่ใหญ่ต้องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้เพื่อเขาเป็นแน่

"ไม่ต้องกังวล ถ้าไม่มั่นใจ ข้าไม่มีทางไป" คู่เซวียนฉีตัดสินใจแล้วก็จะไม่เปลี่ยนใจ เพื่อน้องฉีและอีเหรินน้อย เขาจะต้องระมัดระวังและปกป้องตนเอง เขาเข้าใจดีว่าถ้าน้องฉีและอีเหรินน้อยยังไม่แข็งแรงพอก็มีเพียงเขาเท่านั้นที่จะปกป้องพวกเขา ดังนั้นจึงไม่อาจให้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับตนเองได้เด็ดขาด

แม้จะได้ยินเช่นนี้ คู่เซวียนฉีก็รู้สึกไม่วางใจอยู่บ้าง

ด้านคู่เอิเหรินมองดูพี่ใหญ่ที่มีแผนอยู่ในใจ แล้วมองพี่เล็กที่ว้าวุ่นใจเล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจข้ามหัวข้อนี้ไปก่อน

"พี่ใหญ่ เหตุใดวิธีที่ดีที่สุด ปลอดภัยที่สุด เร็วที่สุดที่จะกลายเป็นหมอลอสม คือการเป็นผู้ครองสัตว์พิเศษเล่า"

"เพราะถ้าผู้ครองสัตว์พิเศษทำพันธสัญญากับสัตว์พิเศษที่มีธาตุไฟ เขาก็จะมีเปลวไฟเหมือนกับสัตว์พิเศษ เท่ากับว่ามีเปลวไฟในตัว ยามที่หมอลอสมหรือหมอลอมอาวุธก็จะวาบร้อนกว่าคนอื่น เมื่อมีเครื่องมือชั้นดีก็จะหลอมสิ่งของได้เร็วกว่าคนอื่นแน่นอน

ถ้าไม่มีเปลวไฟในตัวอยู่แต่เดิมก็จะใช้ได้เพียงเชื้อไฟและเตาหลอมโลหะธรรมดา แม้ตัวเองจะเก่งกาจเพียงใด ถ้ามีข้อจำกัดในเรื่องเชื้อไฟและพลังควบคุมก็จะหลอมโลหะออกมาได้ไม่ดี ไม่ได้คุณภาพดีที่สุด

ไม่อาจประสบความสำเร็จถึงจุดสูงสุดได้

นี่คือเหตุผลที่ว่าคนใช้เชื้อไฟธรรมดากลายเป็นหมอลอสมได้ก็ ยอดเยี่ยมแล้ว ไม่มีเชื้อไฟชั้นดี ไม่มีคุณสมบัติที่ดี ไม่มีทางหลอมโอสถ ได้เทียบเท่าชั้นราชาแน่นอน ช่างหลอมก็เช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีสถานการณ์อีกอย่าง ถ้าตัวนักยุทธเองฝึกพลังธาตุไฟ เมื่อผ่านถึงขั้นฟ้า สามารถเปลี่ยนพลังยุทธ์ให้เป็นไฟก็จะหลอมอาวุธและ หลอมโอสถได้ หากโชคดีได้รับเชื้อไฟชนิดพิเศษจากฟ้าดิน อานุภาพ จะเลื่อนขั้นอย่างรวดเร็ว เทียบเท่าสัตว์วิเศษธาตุไฟ"

"เป็นเช่นนั้นเอง" อุ๊เอิหรินพยักหน้าเข้าใจ โลกนี้ัจจรรยอย่างที่นางคิด จริงๆ มีเรื่องราวต่างๆ และสิ่งของมากมายที่นางไม่เข้าใจ ทว่าหลังจาก ได้ฟังพี่ใหญ่ของนางอธิบายรายละเอียดทั้งหมดแล้ว อุ๊เอิหรินก็พลันมี แผนการของตนเองในใจ

ไม่ว่าจะมีพรสวรรค์นักยุทธหรือผู้ครองสัตว์วิเศษหรือไม่ แต่นาง จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับโอสถ เพราะเดิมทีนางเองก็เป็นสัตว์แพทย์ การแพทย์ เป็นความถนัดของนาง แม้การรักษาจะไม่เหมือนกัน แต่นั่นคือสิ่งที่ นางรัก ดังนั้นจะต้องเรียนรู้ให้จงได้

นอกจากนี้นางยังมีความสามารถพิเศษอีกอย่างที่คนอื่นไม่รู้ ก็คือ นางสามารถฟังภาษาสัตว์ได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าความถนัดที่ใช้บนโลก จะใช้ได้กับสัตว์วิเศษในดินแดนแห่งนี้หรือไม่

ถ้ามีโอกาสพบสัตว์วิเศษ จะต้องลองดู...

"อุ๊เอิหริน?" อุ๊เอิหรินอึ้งเรียกน้องสาวในอ้อมกอดตนเอง

"หืม?" อุ๊เอิหรินได้สติกลับมา นางมองพี่ใหญ่อย่างงุนงง

"ถึงแล้ว" คิดไม่ถึงว่าจะกำลังเหม่อลอย

"อ้อ?" คู่อีเห็นรู้สึกเกือเขินอยู่บ้าง จากนั้นก็พบว่ารถม้าจอดแล้ว
อีกทั้งพี่เล็กยังถือกล่องของว่างลงไปรอนางอยู่ด้านข้างแล้วด้วย

คู่อีเห็นแลบลิ้น ก่อนจะถูกคู่อีเขี่ยอันธกฐันลงจากรถม้า จากนั้นนาง
ก็มองเห็นแม่น้ำเบื้องหน้า

แม่น้ำสายยาวเช่นนี้... อี๋ม เป็นแม่น้ำที่มีความกว้างหลายสิบลีหมี่
ด้านข้างก็มีฝืนป่าขนาดเล็ก... จู่ๆ คู่อีเห็นก็นึกถึงชื่อหนึ่ง

"แม่น้ำเสี่ยวอู่?"

"ใช่" คู่อีเขี่ยอันธกฐันนางยืนบนพื้นพลางเล่าให้นางฟังว่า "พวกเรา
ออกจากประตูเมืองทางตะวันออก ด้านนั้นคือป่าตงซู่ ที่มีทุ่งหญ้ากว้าง
เป็นสถานที่เหมาะแก่การเดินเล่นและผ่อนคลาย ในทุกปีจะมีเทศกาล
พิเศษเทศกาลหนึ่ง เจ้าเมืองอู่ก็จะจัดงานที่นี่ เชิญบัณฑิตจากตระกูล
ที่มีชื่อเสียงทั้งหมดมาเฉลิมฉลองด้วยกัน"

"ที่นี่สวยงามยิ่งนัก"

คู่อีเห็นหรีตาเล็กน้อย สายลมปลายฤดูสุรททำให้รู้สึกหนาว
อยู่บ้าง ผิวหน้าทอเป็นประกาย มีต้นไม้คล้ายต้นหลิวปลูกอยู่สองฟากฝั่ง
แม่น้ำ กิ่งก้านอยู่สูงจากพื้นหนึ่งหมี่กว่าห้อยย้อยลงไปยังผิวน้ำ เมื่อมอง
จากที่ไกลคล้ายผ้าม่านสีเขียวตามธรรมชาติปกปิดผิวน้ำไว้เสียครึ่งหนึ่ง
เป็นทัศนียภาพที่ดูเลือนรางเหมือนมีหมอกปกคลุม

"ที่นี่อยู่ใกล้กับเมืองอู่ที่สุด ทิวทัศน์งดงามที่สุด ขณะเดียวกันก็เป็น
สถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด ถ้าออกมาจากประตูเมืองอีกสามด้าน กระแสน้ำ
จะไม่อบอูนเท่าที่นี้ ปากก็จะลึกและใหญ่กว่า เมื่อเทียบกันแล้วถนนก็

แสบกว่า ที่ที่มีปากก็อาจจะมียศตราขายออกมาหรือมีกับดักที่นักล่าวางไว้ ถ้าไม่ระวังก็มีโอกาสบาดเจ็บได้ง่าย" ฉูเซวียนอั่งเอ่ยกับน้องชายและน้องสาว

น้องสาวไม่เคยออกจากเรือนมาก่อน แต่น้องชายอย่างมากก็เคยเดินเล่นตามถนนในเมืองเพียงไม่กี่สายเพราะอยู่แต่ในห้องฝึกยุทธ์เสียหลายปี ไม่เคยออกนอกเมืองเช่นนี้ เขาจึงใช้โอกาสนี้สอนความรู้บางอย่างแก่ทั้งสอง

อันที่จริงในดินแดนเทพยุทธ์ขอเพียงไม่ใช่ตัวเมืองใหญ่สภาพแวดล้อมโดยมากยังเป็นเช่นเดิม แม่น้ำลำธารก็มีหลายสาย ด้วยเหตุนี้จึงมีพืชพันธุ์ดั้งเดิมและสัตว์ชนิดต่างๆ รวมถึงสัตว์วิเศษมากตามไปด้วย บริเวณที่สัตว์วิเศษชอบผลุบๆ โผล่ๆ มักจะมีผู้คนอยู่ด้วย ทำให้บรรยากาศคึกคักยิ่งนัก

ฉูเซวียนอั่งพาน้องสาวและน้องชายปลีกตัวจากผู้คนหมู่มาก หลังจากเดินเลียบริมฝั่งน้ำสักกระยะหนึ่งก็อุ้มน้องสาวและพาน้องชายไปหาที่ว่างตรงชายป่าเล็กๆ พอปูผ้าเรียบร้อยก็นั่งลง ด้านหลังมีต้นไม้หลายต้น ด้านหน้ามีแม่น้ำเสียวคู่ตมด้ากับทิวทัศน์ในช่วงฤดูสารทต่อไปได้

"เหนื่อยและหิวหรือไม่" ครั้นนั่งเรียบร้อย ฉูเซวียนอั่งก็ถามน้องสาว

"ไม่เหนื่อย แต่หิวนิดหน่อยเจ้าคะ พี่ใหญ่เอาของกินอะไรมาหรือ"

ฉูอี้เหรินมองพี่ใหญ่อย่างรอคอย

พูดตามตรง สามปีมานี้นางกินยาลงไปในห้องมากที่สุด รองลงมาก็คือข้าว ส่วนผักใบเขียวและเนื้อสัตว์นับว่าไม่มากนัก ก็ใครให้นางกินไม่ได้ตั้งหลายอย่างล่ะ

"มีพวกของดอง ขนมอบไม่กี่อย่าง พอให้เจ้ารองท้อง ถ้าหิวจริงๆ

พวกเรา ก็กลับเข้าเมืองไปกินข้าวที่หออิงเชียงกัน" แม้จะไม่ได้วางแผนตั้งแต่แรกว่าจะไปกินข้าวในเมือง แต่ในเมื่อจะออกมาข้างนอกทั้งที่ฉู่เซวียนอึ้งจึงอยากพาน้องชายและน้องสาวเดินเล่นให้ทั่ว ก่อนออกจากคฤหาสน์เขาจึงกำชับพ่อบ้านไม่ต้องเตรียมอาหารเย็นสำหรับพวกเขา เขาจะพาไปหออิงเชียงที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมือง ได้ยินว่าอาหารอร่อยที่สุด และจะได้กินอาหารสดใหม่ที่เพิ่งปรุงสุกด้วย

"หออิงเชียง?" ฉู่อี้เหรินและฉู่เซวียนฉีได้ฟังแล้วต่างตาเป็นประกาย เกิดเป็นคนเมื่อฉู่ตั้งแต่เจ้าเมืองระดับสูงจนถึงขอทานน้อยสามขวบ ผู้ต่ำต้อยจะต้องเคยได้ยินชื่อหอนี้อย่างแน่นอน ได้ยินว่าหออิงเชียงมีสาขาย่อยตามเมืองต่างๆ ซึ่งถนนที่ตั้งหออิงเชียงจะต้องเป็นถนนที่คึกคักที่สุดของเมืองนั้น

"อืม วันนี้พวกเราจะไปกินอาหารเย็นที่นั่น" ฉู่เซวียนอึ้งแบ่งกล่องของว่างให้พี่ชายและน้องสาว บอกพวกเขาให้ลองชิม

ฉู่อี้เหรินกัดขนมอบคำหนึ่ง ขนมรสชาติไม่เลวและหอมหวานยิ่งแต่นางชอบขนมไข่มากกว่า

ฉู่เซวียนฉีกินขนมอบไม่กี่คำก็หมด

"พี่ใหญ่ ได้ยินว่าจะไปกินที่หออิงเชียงต้องจองก่อน ถ้าจู่ๆ ไปเช่นนี้ อาจจะไม่มีโต๊ะกระมัง"

"ก่อนออกมาข้าววานพ่อบ้านส่งคนไปจองให้พวกเราแล้ว"

"พี่ใหญ่ช่างยอดเยี่ยมจริงๆ" มิเสียแรงที่เป็นพี่ใหญ่ ใส่ใจแม้กระทั่งเรื่องนี้ ฉู่อี้เหรินแสดงสีหน้านับถือ

ฉู่เซวียนอึ้งยิ้มบางๆ ชั่วครู่ เขาลูบหัวนางและป้อนผลไม้เชื่อม

ขึ้นหนึ่งใ้หนาง รสชาติของมันเปรี้ยวๆ หวานๆ ดึงดูนางได้มากกว่า
ขนมอบ คุ้ฮือเหรินจึงวางขนมอบไว้ด้านข้าง เปลี่ยนมากินผลไม้เชื่อมแทน
สามพี่น้องกินของว่างไปพลางชื่นชมทัศนียภาพอันงดงามไปพลาง
พูดคุยเล่นกันไปพลางอย่างมีความสุขยิ่ง

บทสนทนาส่วนใหญ่ของทั้งสามจะเป็นการตอบปัญหาน้องชาย
และน้องสาวของคุ้เซวียนอั้ง

คุ้เซวียนฉีถามถึงข้อสงสัยในการฝึกยุทธ์ คุ้เซวียนอั้งก็อธิบายอย่าง
ละเอียด คิดในใจว่าคำตอบของตนเองน่าจะช่วยน้องชายได้บ้าง

ทั้งสามคนสนทนากันอย่างใจจดใจจ่อ ไม่ได้สังเกตว่าต้นไม้
ด้านหลังมีสัตว์สี่เท้าตัวเล็กๆ ไผ่ล่อออกมา มันไผ่ล่อน้ำออกมาด้อมๆ มองๆ
หลายครั้งก็ไม่มีใครสังเกตเห็น จึงตัดสินใจพุ่งตัวออกมา เป้าหมายคือ
จานขนมอบข้างตัวคุ้ฮือเหริน

ตบ!

"ระวัง!" ขณะที่สัตว์ตัวน้อยพุ่งออกมา คุ้เซวียนอั้งรีบอุ้มน้องสาว
อย่างตื่นตัว ขนมอบถูกฉกไป

เมื่อบุกครั้งเดียวก็สำเร็จเช่นนี้ สัตว์ตัวน้อยพุ่งกลับไปหลบหลังต้นไม้
ทันทีพร้อมส่งเสียงเจี๊วจ้าว

"อย่าหนีนะ!" คุ้เซวียนฉีรีบวิ่งตามไปทันที

คาดไม่ถึงว่าสัตว์ตัวน้อยไม่ได้วิ่งหนี ขาน้ำคร่ำขนมอบ น้ำลายไหล
ยื่นประจันหน้ากับคุ้เซวียนฉี สีหน้าเกรี้ยวกราด ทั้งยังคำรามสองทีเพื่อ
ขู่เขาให้หนีไป

คุ้เซวียนอั้งอุ้มคุ้ฮือเหรินตามไป พอเห็นสัตว์ตัวน้อยแสดงท่าทาง

ดูร้ายก็ยกมือขึ้นเตรียมโจมตี

"พี่ใหญ่ช้าก่อน!" ลู่อีเหรินรีบห้ามเขาเอาไว้

"มีอะไรหรือ"

"พี่ใหญ่ มันตัวเล็กมาก แล้วก็น่ารักด้วย ไม่ได้ตั้งใจจะโจมตีพวกเราจริงๆ อย่าทำร้ายมันเลยได้หรือไม่เจ้าคะ" ลู่อีเหรินมองสัตว์ตัวน้อยขนาดของมันพอๆ กับแมว มีลักษณะคล้ายทั้งสุนัขและแมว สีดำอมแหม่มทั้งตัว จึงอดขอรับรองแทนมันไม่ได้

"พี่ใหญ่ มันไม่ได้โจมตีพวกเรา อย่าทำร้ายมันเลยได้หรือไม่ขอรับ" ลู่อีเหรินดีก็เอ่ยคล้ายตาม เขารู้สึกถูกชะตากับสัตว์ตัวน้อยตัวนี้เสียแล้ว

"เจ้าชอบ?" ลู่อีเหรินอึ้งวางมือลงพลงครุ่นคิดไปมาว่าจับกลับไปให้ลู่อีเหรินเลี้ยงไว้เป็นเพื่อนก็ไม่เลว

"อืม พี่ใหญ่ วางข้างล่าง ข้าอยากพูดกับมัน" ลู่อีเหรินขอร้องเขา

"ก็ได้ แต่ต้องระวังหน่อย สัตว์ตัวน้อยไม่มีเจ้าของเช่นนี้อันตรายยิ่งนัก" ลู่อีเหรินอึ้งไตร่ตรองเล็กน้อยจึงวางน้องสาวลง แต่ตนเองก็เตรียมป้องกันอยู่ด้านข้าง หากมันกล้าทำร้ายนาง เขาก็จะลงมือฆ่ามันทันที

ยามนี้สัตว์ตัวน้อยมองพวกเขาอย่างดูร้ายเพื่อป้องกันตนเอง แต่กลับไม่ดูร้ายใส่ลู่อีเหรินแล้วก็ไม่คำรามใส่ลู่อีเหรินดี

ลู่อีเหรินเดินเข้าไปใกล้มันก้าวหนึ่ง สัตว์ตัวน้อยถอยหลังหนึ่งก้าวทันที แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดหัวเล็กๆ นั้นจึงเอียงมาแล้วก็หยุด ดวงตากลมๆ เป็นประกายจ้องมองลู่อีเหริน

ลู่อีเหรินเดินขึ้นหน้าอีกก้าว จากนั้นย่อตัวลง ยิ้มบางๆ มองมัน "เจ้าหิวแล้วใช่ไหม รีบกินเสียเถิด ข้าไม่แย่งเจ้าหรอก"

"จริงหรือ" สัตว์ตัวน้อยร้องเสียงต่ำเสียงหนึ่ง

"จริงสิ"

"เจ้า...เจ้าฟังข้าออกหรือ!" สัตว์ตัวน้อยตะลึง

เป็นไปได้อย่างไร พวกเขาไม่เคยทำพันธสัญญากัน มันก็พูดภาษามนุษย์ไม่เป็น หนูน้อยนางนี้ฟังออกได้อย่างไร!

"อืม ฟังออก" ลูอีเหรินยิ้มตาหยี "เจ้าอยากกลับไปกับพวกเราหรือไม่"

"นี่...เจ้าอยากให้ข้าเป็นสัตว์ในครอบครองของเจ้าหรือ" สัตว์ตัวน้อยระแวงระวัง แต่ในตัวนางก็มีบางอย่างที่ทำให้มันรู้สึกอยากใกล้ชิด ขณะเดียวกันก็มีลมหายใจที่น่ากลัวอยู่บ้าง คล้ายกับ...เป็นลมหายใจของเผ่าพันธุ์เดียวกัน น่าแปลก เห็นชัดว่านางเป็นมนุษย์ จะมีความรู้สึกเช่นนี้ได้ได้อย่างไร

"ไม่ใช่" ลูอีเหรินส่ายหน้า

สัตว์ตัวน้อยเอียงคอ คิดไปคิดมาก็กินขนมอบสองสามคำ จากนั้นจึงกระโดดเข้าไปในอ้อมกอดนาง หมายความว่ามันยอมตามนางกลับไป

"อู...ข้าอยากกินขนมอบอย่างเมื่อครู่อีก" ขนมอบนั้นนุ่ม หวานหอม มันไม่เคยกินมาก่อน อร่อยมาก

เมื่ออยู่ในอ้อมกอดนาง สัตว์น้อยแน่ใจว่าในตัวนางมีลมหายใจที่แปลกประหลาด รุนแรงมากเสียจนทำให้พวกสัตว์รู้สึกหวาดกลัว แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดมันยังรู้สึกอยากใกล้ชิดนางอย่างมาก มันควรจะเชื่อใจนาง รู้สึกว่านางไม่น่าจะทำร้ายมันได้...นี่คือลางสังหรณ์ของมัน

"เด็กดี" พอได้ยินเสียงอูๆ จากสัตว์ตัวน้อย ลูอีเหรินก็ยิ้มแยม ลูบมัน

ด้วยความปรารถนาดี จากนั้นก็ยืนขึ้นและอุ้มไปให้พี่ๆ ดู

"มันจะกลับไปกับพวกเราเจ้าคะ พวกเราเอาขนมมอบป้อนมันได้หรือไม่" อู้อีเหรินยิ้มตาหี นางตีใจยิ่งนัก

นางใช้ความสามารถพิเศษที่นี้ได้เช่นกัน ฟังภาษาสัตว์วิเศษออกด้วยเช่นนี้ ช่างยอดเยี่ยมจริงๆ

"ได้" เขายังมองไม่ออกว่าสัตว์น้อยตัวนี้เป็นสัตว์วิเศษหรือไม่ ปกติสัตว์วิเศษจะไม่เข้าไปขโมยของกินในสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน...มันไม่ควรจะเชื่อซำเช่นนั้น ดังนั้นมันอาจเป็นเพียงสัตว์น้อยธรรมดา คงไม่มีอันตรายอะไร เมื่อครุ่นคิดได้ดังนั้นอู้อีเหรินจึงค่อยพยักหน้า

"ขอบคุณพี่ใหญ่ เช่นนั้นพวกเรารีบกลับเถิดเจ้าคะ" อู้อีเหรินรีบเดินนำหน้าไปทันที

"ได้" อู้อีเหรินอึ้งและอู้อีเหรินฉีทำได้เพียงเดินตามนาง

อู้อีเหรินคิดว่าโอกาสที่พวกเขาไม่ทันสังเกตเห็น กระซิบถามกันว่า "ข้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นสัตว์อะไร แต่เมื่อครู่เจ้าพูดถึงข้อตกลง นั่นก็แสดงว่าเจ้าเป็นสัตว์วิเศษ เช่นนั้นเจ้ายอมเป็นสัตว์วิเศษของพี่ชายข้าคนใดคนหนึ่งหรือไม่"

"เขาได้ เขาไม่ได้"

คนที่ได้คืออู้อีเหรินฉี คนที่ไม่ได้คืออู้อีเหรินอึ้ง
ทันใดนั้นอู้อีเหรินก็นึกถึงที่พี่ใหญ่พูดเมื่อครู่ว่าเขาไม่มีพรสวรรค์พิเศษที่จะกลายเป็นผู้วิเศษ

หรือว่า...สัตว์น้อยตัวนี้รู้ว่าใครเป็นผู้วิเศษได้หรือไม่ได้

"เจ้ารู้ว่าใครเป็นผู้วิเศษได้ ใครเป็นไม่ได้ใช่หรือไม่" อู้อีเหรินรีบ

ถามมันทันที

สัตว์น้อยแสดงสีหน้างุนงง มันแค่ใช้กลางสังหรณ์เท่านั้น

สัตว์น้อยไม่ตอบ ทำให้ลู่อีเหรินผิดหวังเล็กน้อย แต่ชั่วประเดี๋ยวเดียว นางก็ถามอีก "เช่นนั้นเจ้ายินยอมหรือไม่"

สัตว์น้อยครุ่นคิดก่อนจะถามนางกลับ "จะให้อาหารข้าทุกวัน ไม่ปล่อยให้ข้าหิว จะดูแลข้าอย่างดี ไม่ทำรุนแรงซ้ำใส่หรือไม่"

"แน่นอน"

"สัญญา?"

"ข้าสัญญา"

"เช่นนั้น...ก็ได้"

เพื่อไม่ให้ท้องหิว เพื่อของอร่อย สัตว์น้อยจึงยอมขายตัวเอง

"ขอบคุณนะ" ลู่อีเหรินยิ้มอย่างดีใจ

"แค่นี้สัตว์เลี้ยงทำให้เจ้าดีใจถึงเพียงนี้" ลู่อีเหรินอึ้งมองน้องสาว เขาน่าจะคิดได้ตั้งนานแล้วว่าลู่อีเหรินมักจะเหงาอยู่ในห้องคนเดียว น่าจะหาสัตว์เลี้ยงมาเป็นเพื่อนนางตั้งแต่นั้นๆ

"เออ...อืม พี่ใหญ่ พวกเรากลับกันเลยได้หรือไม่เจ้าคะ" ลู่อีเหรินตอบรับอย่างขอไปที่ ก่อนจะเอ่ยถาม

"น้องฉี เจ้ายังอยากอยู่ที่นี้อีกสักพักหรือไม่" ลู่อีเหรินอึ้งถาม ลู่อีเหรินฉีต่อ

"ในเมื่อนางอยากกลับ พวกเราก็กลับกันเถิด" ลู่อีเหรินฉีเห็นความคิดเห็นของน้องสาวเป็นสำคัญ

"เช่นนั้นก็ได้" ลู่อีเหรินอึ้งรีบเก็บของทันที จากนั้นก็คว้ามือเรียกรถม้า

ของตระกูลมา พี่น้องสามคนขึ้นนั่งบนรถม้าด้วยกัน

รอให้รถม้าเคลื่อนที่ไปได้สักพัก ชู่อีเหรินจึงถามคู่เซวียนฉี "พี่เล็ก พี่รู้คาถาพื้นฐานหรือไม่"

"รู้" สำหรับเรื่องนี้คนในดินแดนล้วนรู้ดี

"เช่นนั้นพี่ลองทำพันธสัญญากับมันดูสิ" ชู่อีเหรินอุ้มสัตว์น้อยๆ ไปตรงหน้าเขา

"มัน?" พี่เล็กตะลึงตาค้าง มองสัตว์น้อยอย่างงงงันแล้วก็มองไปทาง พี่ใหญ่ "ไม่รู้จะทำเช่นไรดี"

ท่องคาถากับสัตว์ธรรมดา นะหรือ... ซ่างดูใจเง่าเหลือเกิน

พี่ใหญ่ทำได้เพียงเอ่ยว่า "ชู่อีเหริน พวกเรายังไม่รู้ว่ามันใช่สัตว์วิเศษหรือไม่"

"ลองดูสิ ถึงไม่สำเร็จก็ไม่เป็นไร" ชู่อีเหรินออกอ้อน "พี่ใหญ่ พี่ให้ พี่เล็กลองดูเถอะนะ" นางยิ่งอ้อนยิ่งคล่องปากขึ้น

"ก็ได้" คู่เซวียนฉีถึงขั้นไม่ได้ที่จะทำให้น้องสาวผิดหวังจึงได้แต่ พยักหน้า จากนั้นปลอบน้องเล็กทางสายตา ให้เขาคิดเสียว่าเล่นกับ น้องสาว ไม่ต้องคิดอะไรมาก

คู่เซวียนฉีจึงเริ่มท่องคาถา

ใครจะคิดว่าสัตว์น้อยกลับทນรอไม่ไหว กระโจนไปด้านหน้า คู่เซวียนฉี กัดนิ้วมือขวาแผลหนึ่ง จากนั้นเกิดแสงสีขาวสว่างจ้าสาดส่อง ออกจากรถม้า ร่องรอยการทำพันธสัญญาปรากฏขึ้นที่เท้าคู่เซวียนฉี ในเวลาเดียวกัน

การทำพันธสัญญาสำเร็จ!

อู๋เซวียนอั้งงงงยั้ง

ด้านอู๋เซวียนฉี่กั้งเป็นไก่ตาแตก

ส่วนอู๋เอี๋เหรินระบายยิ้มอย่างดีใจ

จากนั้นสัตว์น้อยก็คำรามเสียงต่ำกับเจ้านายสองเสียง

'ข้าหิวแล้ว อยากรินเนื้อ อยากรินอันนั้นที่หวานๆ'

นี่ข้า... ข้าได้ยินสัตว์วิเศษพูด?

โปก!

ด้วยความตกใจ อู๋เซวียนฉี่ตัวเอียงไปชนกับผนังรถม้าทันใด

"แค้นๆๆ"

"ง่ำๆๆ"

"งั๊ๆๆ"

ห้องเล็กห้องหนึ่งในหออั้งเซียง มีสัตว์น้อยตัวดำซลัดบกินไม่หยุดอยู่บนโต๊ะ มันกินอาหารจนแล้วจนเล่า เด็กชายสองคน คนหนึ่งตัวโต คนหนึ่งตัวเล็กมองมันกินเอะๆ เด็กหญิงตัวน้อยอีกคนนั่งไกลออกไปหน่อยถือจานขนมกินไปพลางยิ้มตาหยีไปพลาง

อู๋เซวียนฉี่มองมันอย่างเอาจริงเอาจัง แม้มันจะตัวเล็กมาก แต่มันเป็นสัตว์วิเศษของเขาแล้วจริงๆ เมื่อทำพันธสัญญากับมันสำเร็จ มันก็จะสามารถสื่อสารกับเจ้านายได้ ต่อไปเขาก็จะสื่อสารกับมันเช่นนี้ได้ เขายิ้มยิ้มอย่างพอใจ

"อี๋เหริน เจ้ารู้ว่ามันเป็นสัตว์วิเศษหรือ" อู๋เซวียนอั้งมองสัตว์น้อย ลักพัก ไม่เข้าใจถึงสาเหตุที่น้องสาวพามาและยังพยายามให้น้องชาย

ทำพันธสัญญากับมัน ดังนั้นจึงหันไปถามนาง

"ไม่รู้หรือ" อุอิเหรินที่เคยชินกับการปิดบังความสามารถพิเศษ เอ่ยขอร้องพี่ใหญ่ในใจ "ข้าแค่สนใจในวิธีการจะเป็นผู้พิเศษ จึงอยากให้ พี่เล็กลองดูเจ้าคะ" พอพูดถึงตรงนี้ นางก็กวักมือเรียกพี่ใหญ่ แน่ใจว่า พี่เล็กยังเหม่อลอยมองสัตว์ในข้อตกลงของตน และกระซิบข้างหูพี่ใหญ่ ว่า "พี่เล็กไม่ค่อยมีพรสวรรค์ในการฝึกยุทธ์ ดังนั้นข้าจึงหวังว่าพี่เล็กจะมี อีกลูกหนึ่งที่ทำให้เขาได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ทำให้ความฝัน ของเขาเป็นจริง" และกลายเป็นผู้เลิศจ้า

พออุอิเหรินน้องฟังก็เข้าใจทันที เขาชอบหัวน้องสาว แม้อุอิเหรินน้อย จะมีอายุเพียงสามขวบ แต่โดยส่วนใหญ่นางไม่เหมือนเด็กสามขวบ ไม่ร่าเริง ไม่ชอบเล่นเท่าที่ควร แต่อุอิเหรินน้องคิดว่านี่เป็นเพราะนางพักผ่อน อยู่ในห้องเป็นเวลานาน กอปรกับหนึ่งปีมานี้นางอ่านหนังสือไม่น้อย อ่านเยอะ คิดเยอะ จึงแสดงออกคล้ายผู้ใหญ่ พอคิดมาถึงตรงนี้อุอิเหรินน้อง ก็รู้สึกปวดใจเล็กน้อย

"พี่ใหญ่ พี่กับพี่เล็กอย่าเอาแต่ดูสัตว์วิเศษกิน พวกพี่ก็กินด้วยสิ อีกลูกพักพวกเราไปสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ ช่วยพี่เล็กสมัครเข้าสมาคม ดีหรือไม่" อุอิเหรินเอ่ยอย่างกระตือรือร้น

นางเองก็ยังไม่เคยไปที่สมาคม จะได้ไปเปิดหูเปิดตาบ้าง

"เจ้าไม่เห็น้อยหรือ" อุอิเหรินน้องเป็นห่วงสุขภาพอุอิเหริน หนึ่งปีมานี้ แม้สุขภาพนางจะดีขึ้นมาก แต่ยังมีโรคเล็กๆ น้อยๆ อยู่บ่อยครั้ง เขาเพียง กังวลว่าจะทำให้นางเหนื่อยและกลับไปนางจะป่วยอีก

"ไม่เห็น้อย" อุอิเหรินส่ายหน้ายิ้มๆ แม้สีหน้านางจะยังขาวซีด แต่

ดูมีกำลังวังชามากทีเดียว "หากพี่เล็กเข้าร่วมสมาคมได้ ต่อไปก็จะ
ไม่มีใครกล้ารังแกอีก" สมาคมเป็นแหล่งสนับสนุนที่ทรงอำนาจทีเดียว

พอชู่เซวียนอึ้งได้ยินดังนั้นก็เข้าใจทันที ชู่อี้เหรินคงกลัวว่าชู่เซวียนฉี
จะโดนรังแกและถูกด่าว่าไม่เอาไหนอีก เมื่อมีสมาคมรับรอง ต่อไป
ชู่เซวียนฉีก็เป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ ไม่มีใครกล้าดูถูกเขาอีก แล้วมีอีกข้อหนึ่ง
ที่ชู่อี้เหรินไม่รู้ แต่ชู่เซวียนอึ้งรู้ดี นั่นก็คือผู้ครองสัตว์วิเศษที่มาจากตระกูล
นักยุทธธิด์ก็ตามจะได้รับความสนใจและให้ความสำคัญไม่ด้อยไปกว่า
นักยุทธธิด์ชายฝีมือ ตระกูลชู่ก็เป็นเช่นนี้ หากชู่เซวียนฉีกลายเป็นผู้ครอง
สัตว์วิเศษ ต่อไปท่านพ่อก็ไม่กล้าทอดทิ้งอีกและไม่กล้าแม้กระทั่งสั่งสอนเขา
ต่อหน้าลูกหลานสกุลชู่

อี้เหรินน้อย...แม้จะได้ออกจากเรือนเชิงจูน้อยมาก แต่คล้ายกับ
ล่องรู้ไปเสียทุกอย่าง!

"ชู่อี้เหริน เจ้ากลัวคนอื่นจะหัวเราะเยาะ รังแกเจ้าหรือไม่" ชู่เซวียนอึ้ง
ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"ไม่กลัวเจ้าค่ะ" ชู่อี้เหรินยิ้มตาหยี

"เพราะเหตุใด" ชู่เซวียนอึ้งประหลาดใจยิ่งนัก

"ข้ามีพี่ใหญ่ ตอนนั้นก็เพิ่มพี่เล็ก ต่อไปไม่มีใครกล้ามาแหมมแหมม
ต่อหน้าข้าแน่นอน!" ชู่อี้เหรินชูหมัดน้อยๆ ดูท่าภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

ฮ่าๆ ข้าจะต้องทำปณิธานนี้ให้เป็นจริง แม้จะเป็นคนไม่เอาไหน
ก็ต้องเป็นอย่างทะนง

ขั้นแรกจะต้องหาคนหนุนหลังที่ดี ฟุ้งฝันไม่ใหญ่ตากลมเย็นๆ

"เจ้านี้..." กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่...ชู่เซวียนอึ้งจนต่อถ้อยคำ ทว่า

ขอแค่ดูอิหรินมีความสุขก็พอแล้ว

ดังนั้นดูเซวียน้องจึงสั่งเสี้ยวเออร์รินให้ออชิงเซียงให้นำอาหารอีกไม่กี่อย่าง มาเพิ่มเพื่อกินกับดูเซวียนี่ เพราะสัตว์น้อยกินอาหารทั้งโต๊ะที่สั่งก่อนหน้านี้ เสียเรียบแล้ว

มันมีขนาดแค่ครึ่งแชน ท้องของมันทำด้วยอะไรกันแน่ ไยจึงกิน...
อาหารทั้งโต๊ะได้...

"เอ่อ..." หลังมันกินอิ่มแล้วยังนอนแผ่บนโต๊ะ ขาซีฟ้า และเธออย่าง
สบายอกสบายใจ

ดูเซวียน้องมองด้วยความสนใจ ดูเซวียนี่อ้าปากค้างด้วยความที่มีเพียงดูอิหรินที่กินขนมในจานตนเองหมดแล้ว จากนั้นก็ป็นขึ้นเก้าอี้นอนคว่ำหน้าลงบนโต๊ะพลาจเอื่อมมือไปเกาพุงมัน

"ข้าอิม อย่าเพิ่งมาแกล้งข้า!" สัตว์น้อยประท้วง

ดูอิหรินไม่สนใจคำเตือนของมัน ยังคงเกาพุงมันเล่นต่อไปพลาจถามพี่เล็ก "พี่เล็ก ตั้งชื่ออะไรให้มันดี"

"ชื่อ?" ดูเซวียนี่ฟังนึกได้ เขาควรจะตั้งชื่อให้สัตว์วิเศษ แต่ต้องถามมันก่อน เขาจึงพูดกับสัตว์น้อยในใจ

เจ้ามีชื่อหรือไม่

'ไม่มี'

เช่นนั้น... ชื่อว่า 'ดำน้อย' ดีหรือไม่

'ไม่เอา ฟังไม่มีอำนาจเอาเสียเลย' สัตว์น้อยปฏิเสธ

"พี่เล็ก พี่ดูสิ หัวมันมีขนกระจุกหนึ่ง ดูคล้ายเปลวไฟน้อยๆ ตั้งชื่อให้มันว่า 'เปลวอัคคี' ดีหรือไม่" ดูอิหรินอุ้มสัตว์ตัวน้อยที่นอนแผ่อยู่บนโต๊ะ

ขึ้นมา นำไปด้านหลังที่เส็กกลางเอ่ยอย่างตื่นเต้น

อันที่จริงจนกระทั่งนั้นไม่ค่อยสะท้อนแสงภายใต้แสงไฟ ออกสีทองเข้ม อยู่ท่ามกลางชนสีดาขลับ ไม่สังเกตให้ดีก็จะมองไม่ค่อยออก

"ดีสิ!" พอลูเซวียนจิ้มมองไป คล้ายกับเปลวไฟน้อยจริงๆ จึงพยักหน้ารับทันที แล้วมองไปทางพี่ใหญ่ "พี่ใหญ่ว่าดีหรือไม่"

"ขอแค่เจ้าชอบก็พอ" ลูเซวียนอึ้งตบไหล่น้องชายเพื่อบอกให้กินเร็วๆ แล้วพวกเขาจะเตรียมตัวไปสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษกัน

ครั้งนี้ไม่ต้องนั่งรถม้า เพียงเดินไปไม่นานก็ถึงสมาคมแล้ว เพราะที่ตั้งของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษอยู่ห่างจากหออิงเชียงร้อยกว่าหมื่น เสาไม้ยืนอยู่ติดกันอย่างไรอย่างนั้น

ที่มีคนกล่าวว่า 'ถนนที่มีหออิงเชียงจะต้องเป็นถนนที่คึกคักที่สุดในท้องถิ่นนั้นๆ' ประโยคนี้ไม่ได้กล่าวอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยแน่นอน เริ่มแรกสมาคมเป็นองค์กรที่ทรงอำนาจ รู้ทั่วกันในดินแดนเทพยุทธ์ จุดเด่นของแต่ละเมืองจะต้องชัดเจนยิ่งนัก บังเอิญเพราะอาหารอร่อยของหออิงเชียงเป็นที่ชื่นชอบของเหล่าบัณฑิต ผู้ดีมีตระกูล รวมถึงพวกชนชั้นสูงในสมาคม เพื่อสะดวกในการทานอาหาร แน่نونว่าหออิงเชียงยิ่งอยู่ใกล้สมาคมยิ่งดี

ดังนั้นถนนที่เป็นศูนย์รวมของสมาคมต่างๆ และหออิงเชียงไม่คึกคักสิแปลก!

หลังจากกินอิ่ม ลูเซวียนอึ้งก็อุ้มน้องสาว สัตว์ตัวน้อยเกาะบนไหล่ ลูเซวียนฉีพากันเดินไปทางสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ

"ถึงแล้ว"

เกือบหนึ่งเค่อต่อมา ชูเซียวอั้ง[†]และน้องๆ ก็มาถึงหน้าประตูสมาคม ผู้ครองสัตว์วิเศษแล้ว

หน้าประตูสมาคมสร้างอย่างยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม มีรูปปั้นหินสี่เหลี่ยมแกะสลักเป็นรูปสิงโตและเสื่ออย่างละตัวตั้งขนานข้าง ทั้งสามคนเดินเข้าไป

ภายในห้องโถงมีเพดานสูง ลักษณะโอบอ้า นอกจากนี้มีเสาหินรูปสัตว์ไม่กี่ปันก็ไม่มีสิ่งอื่นตกแต่งเกินความจำเป็น ทว่าครั้นย่างเท้าเข้าไป ทำให้รู้สึกได้เองถึงความโอบอ้อมและน่าเกรงขามยิ่ง

ห้องโถงมีผู้คนมากมาย คนจำนวนมากกว่าครึ่งจะนำสัตว์วิเศษมาด้วย ด้านในโถงมีโต๊ะยาวตัวหนึ่ง เป็นฝ่ายต้อนรับชั้นหนึ่ง

ในสมาคมมีคนเข้ามาติดต่อเป็นประจำ ผู้วิเศษพาสัตว์วิเศษมาดำเนินการ แล้วยังมีนักล่าจับสัตว์วิเศษมาทำการซื้อขายที่นี้ หรือผู้ใหญ่พาลูกมาเยี่ยมชม โดยสรุปแล้วที่นี้มีคนรูปแบบต่างๆ นานาปรากฏ แต่การที่จะมีเด็กอุ้มเด็กมาด้วยกันเช่นพวกเขา นั้นแทบไม่มี

แม้ทุกคนจะรู้สึกแปลกใจอยู่บ้างที่เด็กสามคนมาด้วยกันโดยที่ข้างกายไม่มีผู้ใหญ่พามาและไม่มีสัตว์วิเศษ มีเพียงสัตว์เลี้ยง แต่ก็ไม่มีการสอดรู้สอดเห็นถึงขั้นวิ่งเข้ามาถามพวกเขาว่ามาด้วยเหตุอันใด ดังนั้นชูเซียวอั้ง[†]สามพี่น้องจึงรีบเดินไปยังโต๊ะของคนต้อนรับ

"ท่านคือ...คุณชายใหญ่สกุลชู มีเรื่องอะไรหรือ" คนต้อนรับส่ายตาเฉยแบลมนัก จำชูเซียวอั้ง[†]ได้ทันที

สกุลชูเป็นตระกูลนักยุทธศาสตร์ชื่อเสียงเลื่องลือในดินแดนเทพยุทธ์ คนในเมืองชูไม่มีใครไม่รู้จัก แล้วหนึ่งในยอดฝีมือที่โด่งดังที่สุด ชูเซียวอั้ง[†]

ก็นับว่าเป็นอันดับต้นๆ แม้เขาไม่ใช่ผู้วิเศษ แต่ผู้เลิศล้ำทุกคนต่างเลื่อมใส
นักยุทธศาสตร์อายุสิบขวบสามารถผ่านถึงขั้นดิน ระเบิดเจ็ด แม้ขณะนี้เขามีอายุ
สิบเอ็ดขวบ ก็เป็นที่นับถือของผู้คนเช่นกัน

"คุณชายใหญ่สกุลฉู่? ยอดฝีมือที่อายุน้อยที่สุดในสกุลฉู่?" คนที่
อยู่ใกล้โต๊ะของคนต้อนรับพอได้ยินคำเรียกขานของคนต้อนรับก็แอบ
กิริยาร้องเบาๆ พลังเอ่ยถามขึ้นทันที คนอื่นที่ได้ยินเสียงจึงเดินมาเมียงมอง
ในทันที

ยอดฝีมือสกุลฉู่?

ต้องทำความรู้จักสักหน่อยแล้ว

"น้องชายข้ากลายเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ โปรดช่วยจัดการพาเขาไป
ทดสอบด้วย" ฉู่เซวี่ยนอิงไม่ได้สนใจสายตาประเมินจากทุกคนทั้งต่อหน้า
และลับหลัง เขาเอ่ยกับคนต้อนรับอย่างใจเย็น

น้องชาย?

ผู้ครองสัตว์วิเศษ?

สายตาของทุกคนเคลื่อนไปเล็กน้อย ก่อนจะมองไปทางฉู่เซวี่ยนฉี
ที่เตี้ยกว่าเขา

น้องชายคนนี่ดูทำอายุราวหกเจ็ดขวบกระมัง

เขาเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ?!

มีสัตว์วิเศษแล้ว?!

คงไม่ใช่... สัตว์เลี้ยงตัวนั้นที่คล้ายแมวนั้นกระมัง

นั่นคือสัตว์วิเศษ?!

มีคนสงสัย และมีคนล้อมเข้ามามากขึ้นอย่างเงียบๆ ด้วยอยากรู้อยาก

เกิดอะไรขึ้น

"เอ่อ...ได้" คนต้อนรับก็ไม่อยากเชื่อเช่นกัน แต่การเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษไม่เกี่ยวข้องกับอายุ ต้องดูว่ามีพลังวิเศษหรือไม่ ดังนั้นเขาจึงตะลึงไปชั่วครู่ ก่อนจะเริ่มสอบถามอย่างมีแบบแผน "ขอทราบชื่อของท่านและอายุ"

"อู๋เซวียนฉี เจ็ดขวบ"

"เพิ่งเจ็ดขวบเอง?" คนด้านข้างแอบให้ร่องอย่างตะลึง

คนต้อนรับรู้หน้าที่ดี ไม่สนใจเสียงเจี๊วจั๊วของผู้อื่น หันไปหยิบป้ายหยกที่ใช้ทดสอบพลังวิเศษจากชั้นวางของด้านหลังส่งให้อู๋เซวียนฉี

"โปรดกำแผ่นหยกไว้ แล้วถ่ายเทคาถาวิเศษ"

"ได้" อู๋เซวียนฉีกำแผ่นหยก ขณะที่ท่องคาถาอยู่ในใจเงิบๆ เลือดลมในร่างกายก็หมุนเวียนไปด้วย แผ่นหยกในมือส่องแสงสว่างบาดตาในทันใด

"เป็นพลังวิเศษ!"

"เขาเป็นผู้วิเศษจริงๆ!"

แม้คนส่วนใหญ่ในสมาคมล้วนมีพลังวิเศษ แต่พอเห็นมีผู้วิเศษเพิ่มขึ้นอีกคน ทุกคนก็ยังคงตื่นเต้นยิ่งนัก แน่นอนว่าจะต้องมีคนอีกจกด้วย

"คุณชายเล็กสกุลอู๋ โปรดเดินไปด้านหลังกับข้า" หลังจากเอาแผ่นหยกคืนมา คนต้อนรับก็เดินออกมา ท่าทางเคารพนบหนอบต่ออู๋เซวียนฉี จากนั้นก็บอกกับอู๋เซวียนฉีว่า "คุณชายใหญ่สกุลอู๋ ผนวกรบท่านกับคุณหนูท่านนี้รอที่นี้สักครู่" คนต้อนรับเดินนำเขาไปยังเก้าอี้หนัง

ด้านข้าง จากนั้นก็พาฉู่เซวียนฉีไปสนามทดสอบด้านหลัง

ฉู่เซวียนฉีเพิ่งเข้าไปไม่นาน จู่ๆ ก็มีเสียงสัตว์ร้ายดังออกมาจาก
ข้างใน

"โฮ่ว!"

4

"โฮ่วๆ!"

หนึ่งเสียงไม่พอ จึงร้องอีกสองที ทุกคนในห้องโถงล้วนได้ยินต่างตื่นตระหนกไปตามๆ กัน

"เกิดอะไรขึ้น!"

"นี่เป็นเสียงสัตว์วิเศษชนิดใดกัน"

"สัตว์วิเศษของคุณชายน้อยคนเมื่อครูนี่หรือ"

"เป็นไปไม่ได้ เมื่อครู่เขาไม่ได้นำสัตว์วิเศษเข้าไปเลยนะ"

"ถ้าสัตว์วิเศษอยู่ในอากาศ ท่านไม่มีทางมองเห็น"

"ไม่ใช่ เมื่อครู่เขามีสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งบนไหล่"

"ท่านคงไม่คิดว่าสัตว์เลี้ยงตัวเล็กๆ นั้นจะคำรามเสียงกร๊อกรวดได้กระมัง"

"จริงสิ เด็กน้อยเพิ่งอายุเท่าไรเอง ไม่มีทางมีสัตว์วิเศษที่มีเสียง

ทรงพลังเช่นนี้ได้!"

"เช่นนั้นเสียงคำรามนี้..."

หลังจากที่ทุกคนตะลึง ก็ยังคงเดาไม่ออกว่าด้านในเกิดอะไรขึ้นกันแน่ "อูๆ..." เหล่าผู้เฒ่าที่มีสัตว์วิเศษอยู่ข้างกาย เมื่อหยั่งถึงความรู้สึกของพวกเขาผ่านจิตที่เชื่อมกัน ก็รับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าพวกมันตัวสั้นและหวาดกลัว

สัตว์วิเศษจะรู้สึกถูกข่มขู่หรือทำให้ตกใจกลัวจนตัวสั้นเมื่อพบกับสัตว์วิเศษที่มีสายเลือดบริสุทธิ์กว่าหรือลำดับขั้นสูงกว่าตน

บรรดาผู้เฒ่าซึ่งทั้งกันเข้าไปใหญ่ ไม่รู้ว่าเสียงคำรามนั้นมาจากสัตว์วิเศษชนิดใดกันแน่

ทุกคนมองไปทางคุณชายใหญ่สกุลคู่นั่งอยู่ตรงนั้น ท่าทางไม่ตึงเครียดเลยแม้แต่น้อย จึงอดคาดเดาต่อไปไม่ได้

หรือว่าประมุขตระกูลคู่นับสัตว์วิเศษชั้นสูงอะไรได้ จากนั้นก็ให้ลูกชายตนเองทำพันธสัญญากระมัง

ทุกคนมองไปทางคู่นี้อย่าง คาดเดากันไปต่างๆ นานา อันที่จริงในใจคู่นี้อย่างไรก็กังวลอยู่บ้าง แม้จะไม่แสดงออกทางสีหน้า

สัตว์น้อยตัวนั้นสามารถคำรามเสียงดังเช่นนี้ได้เลยหรือ พอเขานึกถึงท่าทางตอนมันกินนม เธอ นอนแผ่พุงยกขาชี้ฟ้า คู่นี้อย่างไรก็รู้สึกจนปัญญาอยู่บ้าง เหตุใดจึงนึกไม่ถึงว่ามันจะทรงพลังเพียงนี้

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า คู่นี้อย่างไรก็ยังคงนั่งอย่างเคร่งขรึม คุ้มคู่อีเหรินที่เกือบจะหลับพลางตบหลังนางเบาๆ

"เหนื่อยแล้วก็นอน ไม่ต้องกังวล" เขาปลอบโยนน้องสาว

"ได้" อู๋อีเหรินพยักหน้า หลับตาฟังพี่ใหญ่ ลมหายใจววนเรอบู๊บบ้างตัวร้อนรุ่มๆ คล้ายเป็นกลางบอกเหตุว่านางกำลังจะป่วย แต่ก็พยายามควบคุมไม่ให้ตัวสั่นตัวยกแล้วจะทำให้พี่ใหญ่ตื่นตระหนก

ผ่านไปอีกราวสองเค่อ ในที่สุดคนต้อนรับที่เข้าไปเมื่อครู่ก็ออกมาเดินตรงมาที่ด้านหน้าอู๋เซวียนอั้ง กระซิบหลายประโยคอย่างเคารพนบนอบ จากนั้นอู๋เซวียนอั้งก็อุ้มน้องสาวและยืนขึ้น เดินตามคนต้อนรับเข้าไปด้านใน

ทุกคนมองอย่างงุนงงและแปลกใจยิ่งนัก "เกิดอะไรขึ้นกันแน่"
คนต้อนรับคนนั้นดูใจดีอยู่บ้าง เลยหันไปบอกพวกเขา

คนต้อนรับพาอู๋เซวียนอั้งเดินตรงไปยังห้องโถงด้านข้างที่อยู่ด้านหลัง ไม่ได้พาไปยังสนามทดสอบ ที่นี่คือสถานที่ที่สมาคมใช้ต้อนรับแขกเหว้อ

อู๋เซวียนอั้งอุ้มอู๋อีเหรินเดินเข้าไป ภายในห้องนั้นมีคนสามคนนั่งอยู่นอกจากอู๋เซวียนอั้ง ยังมีบุรุษอีกสองคนอายุราวยี่สิบห้าถึงสามสิบปีหนึ่งในนั้นนั่งฝั่งเดียวกับอู๋เซวียนอั้ง ท่วงท่าสง่างาม อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าดูอ่อนโยนหล่อเหลา สวมชุดสีฟ้า สายตาอบอุ่น คล้ายยิ้มบางๆ รอยยิ้มนั้นมีความเป็นกันเอง ดูสบายอยู่บ้าง ทว่ากลับแฝงอำนาจน่ายำเกรงไว้ ไม่มีใครกล้ามองข้าม

อู๋อีเหรินมองอย่างแปลกใจพลางพิจารณาผู้อยู่ในใจ คนผู้นี้ท่าทางเอาแต่ใจตนเองและมีบุคลิกอบอุ่นยิ่งนัก

พอนางมองอีกคนหนึ่ง คนนี้นั่งไกลออกไปอีกหน่อย ถือว่านั่งอยู่

ตรงมุมห้อง คล้ายไร้ตัวตน แต่กลับรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ ทำให้ไม่มีใครกล้าละเลย เขาสวมชุดสีเทาเงิน ทิวทังร่างแผ่ล้นอายุยืนชาที่ทำให้รู้สึกเห็นห่างเป็นพันลี้ ท่าทางการนั่งสบายๆ แสดงให้เห็นถึงนิสัยเฉพาะตัวที่มักกระทำการอย่างบ้าคลั่ง อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าราวแกะสลักได้อย่างสมบูรณ์แบบและประณีต ชับเน้นความเย็นชายิ่งขึ้น ทำให้พอมองแต่ไกลไม่กล้าเข้ามา มองจากใบหน้าที่ขมวดคิ้วเล็กน้อยก็พอมองออกว่าเขาคล้ายจะไม่อยากนั่งต่อไป แต่ยั้งนั่งนิ่งไม่จากไปไหน เพียงเพราะท่านอาวุธงามที่สวมชุดสีฟ้าคนนั้นใช้สายตาขอร้องให้เขาอยู่ต่อ

อู้อีเหรินคิดว่าคนผู้นี้เย็นชาอย่างยิ่ง แต่หากเป็นคนที่เขาให้ความสำคัญแล้ว เขาจะยอมละทิ้งความดีดั่งถีอดีของตนเอง ถือว่าเป็นคนที่ใช้ความรู้สึกเป็นใหญ่

ขณะที่อู้อีเหรินประเมินท่านอาวุธงามสองคน พวกเขา ก็มองมาที่พวกนางแวนหนึ่ง โดยเฉพาะท่านอาที่สวมชุดสีเทาเงิน จ๋องนางคล้ายขมวดคิ้วอยู่ชั่วครู่ จากนั้นสายตาก็แสดงถึงการใคร่ครวญ

อู้อีเหรินไม่รู้จักคนสองคนนี้ก็เลยไม่ได้คิดอะไรมาก เพียงแต่ชอบพี่ชายแล้วก็มองพี่เล็ก

"เจ้าคือพี่ใหญ่ของอู้อีเหรินนี่ คุณชายใหญ่สกุลอู้อีเหรินนามว่าอู้อีเหรินอั้งแล้วเจ้าก็คือน้องสาวที่อู้อีเหรินรักมาก นามว่าอู้อีเหรินไช่หรือไม่" ท่านอาวุธงามที่สวมชุดสีฟ้ายิ้มแย้มพลงแนะนำตนเอง "ข้าคือเฟิงเหยียนเป็นหนึ่งในผู้อาวุธของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ เมื่อครู่หลังจากทดสอบอู้อีเหรินเสร็จสิ้น ข้ารับเขาเป็นลูกศิษย์แล้ว แต่อู้อีเหรินหวังว่าจะได้รับความยินยอมและสนับสนุนจากพวกเจ้า"

ลูเซวียนอังและลูอีเหรินตะลึงมองลูเซวียนฉีพร้อมกัน
เพิ่งผ่านการทดสอบ คาดไม่ถึงว่ากราบไหว้อาจารย์เรียบร้อยแล้ว
ช่างรวดเร็วเหลือเกิน

"น้องฉี เจ้ากราบไหว้ผู้อาวุโสเพิ่งเป็นอาจารย์แล้ว?"

ลูเซวียนฉีและลูอีเหรินไม่รู้ ทว่าลูเซวียนอังกลับรู้ดี เพิ่งเหยียนคือ
ผู้อาวุโสในสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษที่อายุน้อยที่สุด เป็นผู้บัญชาสัตว์วิเศษ
ระดับเจ็ด สัตว์เทพที่ครอบครองคือสิงโตมรกตที่มีพลังปกป้องสูงมาก
เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงโด่งดังในดินแดนเทพยุทธ์

"ใช่" ลูเซวียนฉีพยักหน้า หวังว่าพี่ใหญ่จะไม่คัดค้าน

"ยินดีด้วย" ลูเซวียนอังรู้สึกยินดีกับน้องชายจากใจจริง นี่คือนโอกาส
มีอาจารย์เช่นนี้ต่อไปคงไม่ลำบากนัก พอคิดถึงจุดนี้ลูเซวียนอังก็ค้ำ
เพิ่งเหยียนด้วยความเคารพ "ผู้อาวุโสเพิ่ง วันนี้น้องฉีเพิ่งกลายเป็นผู้ครอง
สัตว์วิเศษ ยังไม่เข้าใจเรื่องราวอีกมากมาย รบกวนท่านเอาใจใส่สั่งสอน
เขาด้วย ลูเซวียนอังขอขอบคุณท่าน ณ ที่นี้"

"เขาเป็นลูกศิษย์ข้า จนถึงขณะนี้ข้ามีเขาเป็นลูกศิษย์เพียงคนเดียว
ข้าจะต้องตั้งใจสั่งสอนเขาแน่นอน เจ้าไม่ต้องกังวล" เพิ่งเหยียนเอ่ยยิ้มๆ

เพิ่งเหยียนก็ได้ยินเรื่องของลูเซวียนอัง แน่นนอนว่าเขาจะต้อง
รักและทะนุถนอมเด็กที่มีพรสวรรค์เช่นนี้ เขามองออกว่าลูเซวียนอัง
รักและปกป้องน้องชายน้องสาวอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเด็กหญิงตัวน้อยที่เขา
อุ้มไว้ในอ้อมกอดขณะนี้

เพียงแต่ว่า...เด็กหญิงสภาพย่าแย่ ไม่เพียงแค่น้ำซึบเลือด ยังมี
เม็ดเหงื่อเกาะตามหน้าผาก คล้ายมีโรครุมเร้า...

"อุ้มนางมานี่" ท่านอาวุธปงามที่นั่งอยู่ตรงมุมห้องซึ่งก่อนหน้านี้
เงียบกริบมาตลอดจู่ๆ ก็เอ่ยปาก ไม่เพียงทำให้พี่น้องสกุลผู้ตกอกตกใจ
แม้แต่เพิงเหยียนยังตะลึงไปเล็กน้อย

"ผู้อาวุธ..." ผู้เซวียนอึ้งเอ่ยเรียกเพราะอยากยืนยันคำพูดของเขา
อีกครั้ง ผู้อาวุธท่านนี้ดูท่าเป็นคนเข้าหาได้ยาก เหตุใดจึงอยากเห็น
คู่อีเหรินใกล้ๆ กัน

"อุ้มนางมานี่" เขาบอกอีกครั้ง น้ำเสียงเหมือนกับเมื่อครั้ง ไม่สนใจ
ที่คนอื่นมองมาอย่างตะลึงงันเลย

"อุ้มนางไปเถิด" เพิงเหยียนที่เห็นว่าผู้เซวียนอึ้งละล้าละลังจึง
ใช้สายตาบอกให้เขาสบายใจว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ได้มีเจตนาร้าย

ผู้เซวียนอึ้งจึงอุ้มน้องสาวไปด้านหลังเขา

บุรุษผู้นั้นที่เรียกพวกเขาเข้าไปหาเพียงมองแต่คู่อีเหรินที่หน้าขาวซีด
ไม่ได้มองผู้เซวียนอึ้งแม้แต่น้อย "เจ้าเป็นเช่นนี้มานานเท่าใดแล้ว"

คู่อีเหรินซ่อนตาขึ้นมองเขา ดวงตาดำขลับใสแจ้วไม่ขลาดกลัว
แม้แต่น้อย ทำให้บุรุษผู้นั้นพลันรู้สึกคาดไม่ถึงอยู่บ้าง และมีความรู้สึก
สงสัยขึ้นมาบางเบา

"น่าจะ...ตั้งแต่เกิด ก็เป็นเช่นนี้แล้ว" นางตอบ

"ยื่นมือออกมา" บุรุษผู้นั้นเอ่ยอีกครั้ง

คู่อีเหรินพยักหน้า ยื่นมือขวาออกไป

บุรุษผู้นั้นจับข้อมือน้อยๆ เห็นชัดว่านางเจ็บปวด ใบบนข้างยิ่งซีดเผือด
ทว่าไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรออกมาแม้แต่น้อย รู้สึกซีพจรรยาของนางกำลังเดิน
ประกายบางอย่างแวบผ่านดวงตาเฉียบแหลม

"เจ้ากลัวตายหรือไม่" จู่ๆ เขาก็ถามขึ้น

ลู่อีเหรินไม่ตกใจเท่าไร แต่พี่น้องสกุลลู่อีกลับฟังแล้วตะลึงพรึงเพริด ดวงตาสองคู่จ้องไปทางบุรุษผู้นั้นอย่างตื่นตระหนกพร้อมกัน

"กลัวนิดหน่อย แต่ก็คล้ายกับว่าไม่กลัวมาก" ลู่อีเหรินตอบตามตรง

"กลัวก็คือกลัว ไม่กลัวก็คือไม่กลัว ไม่มีคล้ายกับว่า" ความหมายของเขาคือนางจะต้องตอบอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างชัดเจน

ลู่อีเหรินระบายยิ้มออกมาอย่างอ่อนแรงแรง

"ถ้าเป็นไปได้ แน่แน่นอนว่าข้าคาดหวังให้ตนเองมีชีวิตรอดต่อไป แล้วข้าก็จะพยายามมุ่งหน้าสู่เป้าหมายนี้ แต่ถ้าหากไม่รอดจริงๆ ข้าก็จะยอมรับผลลัพท์นั้น"

บุรุษผู้นั้นแสดงสีหน้าพอใจเล็กน้อย แม้แต่เพิงเหยียนยังคิดไม่ถึงว่านางจะตอบคำถามเช่นนี้

"ปี่นี้เจ้าก็ชอบ"

"สามชอบ"

เพิงสามชอบก็กล่าววาทาเช่นนี้ได้ นี่เป็นความฉลาดล้ำเหลือตามธรรมชาติหรือพ่อแม่ที่สอนนางมาเก่งกาจนัก เพิงเหยียนรู้สึกปวดเคียนเวียนเกล้าขึ้นมาเล็กน้อย

"ผู้ใดไล่ท่านรู้สาเหตุการป่วยของน้องสาวข้าใช่หรือไม่ ท่านรักษานางได้หรือไม่" ลู่อีเหรินอาจจะยอมรับอย่างสงบได้ แต่ลู่อีเหรินอึ้งรับไม่ได้ เขาไม่อาจมองน้องสาวที่ตนคอยพุ่มพักดูแลมาตั้งแต่เกิดจากโลกนี้ไป กับตาตนเอง นางยังไม่ทันเติบโต ไม่ทันได้เรียนรู้อะไรชีวิต ซ่างไม่ยุติธรรมต่อนางเอาเสียเลย

บุรุษผู้นั้นไม่สนใจเขา เอ่ยถามนางต่อว่า "พ่อแม่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ามีสุขภาพย่ำแย่"

"...ข้าไม่รู้" อู่อีเหรินครุ่นคิดไปมา นางไม่แน่ใจจริงๆ ว่าพ่อแม่รู้สุขภาพของนางหรือไม่

"ไม่รู้?" ในที่สุดบุรุษผู้นั้นก็แสดงสีหน้าตกใจออกมาเป็นคราแรก หัวคิ้วเขาขมวดมุ่นทันใด

"ไม่รู้ได้อย่างไร" เฟิงเหยียนก็แปลกใจเช่นกัน เขาหันหน้าไปถามลูกศิษย์ที่เพิ่งรับมา

"ตั้งแต่อู่อีเหรินเกิดก็ไม่เคยเจอหน้าท่านพ่อท่านแม่ พวกเขา...ก็ไม่เคยเอ่ยว่าอยากพบหรือเป็นห่วงอู่อีเหริน ที่ผ่านมามีพี่ใหญ่และข้าคอยดูแลนาง" ตนเองถูกตำว่า ถูกละเลย อู่อีเหรินนี่ไม่เคยโอดครวญพยายามคิดหาวิธีที่จะทำให้ตนเองแข็งแกร่ง แต่สำหรับอู่อีเหริน...เขากลับไม่เข้าใจท่านพ่อท่านแม่อยู่บ้างจริงๆ

อู่อีเหรินอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อจะเป็นจะตายอยู่หลายครั้ง แต่ท่านพ่อท่านแม่ไม่เคยแยแส ไม่เคยแสดงความห่วงหาอาทรสักครั้ง ทุกครั้งที่นางป่วยเขาและพี่ใหญ่จะผลัดกันเฝ้านางตลอดคืน เพียงหวังว่าน้องสาวคนนี้จะเจ็บปวดน้อยลง สามารถมีชีวิตรอดต่อไปได้ โชคดีมากแล้วที่ยามนี้อู่อีเหรินก็ยังอยู่ข้างกายพวกเขา

ครั้นเฟิงเหยียนและสหายรักได้ยินเขาบอกเช่นนี้ก็สับตากันแวบหนึ่ง ก่อนที่บุรุษผู้นั้นจะเอ่ยถามอู่อีเหรินต่อ

"เจ้าเกลียดพ่อแม่หรือไม่"

"ไม่เกลียด" อู่อีเหรินตอบอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย

"ไยจึงไม่เกลียด"

"คนที่ไม่เกี่ยวข้องกับ ไยจึงต้องเกลียด" อุ๊อึ่เหรินถามกลับด้วยสีหน้า
ไร้เดียงสาและงุนงง ดูท่าจริงใจอย่างที่สุด

บุรุษผู้นั้นตะลึงงันชั่วครู่ คล้ายคิดไม่ถึงว่านางจะตอบเช่นนั้น

"เจ้าไม่กลัวว่าพอคนอื่นรู้เข้า จะด่าว่าเจ้าออกตัญญูด่าว่าเจ้าไร้น้ำใจ
ไม่รู้จักรับบุญคุณหรือ" เขาถามอย่างลึกซึ้ง

อุ๊อึ่เหรินหัวเราะว่า "คนอื่นอาจหัวเราะเยาะว่าข้าบ้า ข้าก็จะ
หัวเราะเยาะพวกเขาว่าไม่เข้าใจชีวิต ข้าก็แค่ตอบตามที่ใจคิดเท่านั้น"

ประโยคนี้ทำให้บุรุษอาวุโสทั้งสองคนที่อ่านคนมาไม่รู้เท่าไรตะลึง
พริ้งเพริดไปพร้อมกัน

คนอื่นหัวเราะเยาะว่านางบ้า นางก็จะหัวเราะเยาะพวกเขาว่า
ไม่เข้าใจชีวิต คนนอกไม่ใช่นาง ไม่รู้หรือกว่านางเจออะไรมาบ้าง มีสิทธิ์อะไร
มาตัดสินนางว่าถูกหรือผิด

แล้วประโยคที่ว่า 'ตอบตามที่ใจคิดเท่านั้น' บ่งบอกได้อย่างลึกซึ้ง
ยิ่งขึ้นว่าเด็กหญิงตัวเล็กเท่านั้นช่างมีความกล้าหาญและความบ้าระห่ำ
ยิ่งกว่าผู้ใหญ่เสียอีก นางเมินเฉยต่อสายตาทางโลก คนอื่นก็เลิกคิดได้เลย
ที่จะใช้สายตาทางโลกมาผูกมัดตัวนาง

"ฮ่าๆ ประเสริฐ! ช่างประเสริฐโดยแท้!" จู่ๆ บุรุษผู้นั้นก็หัวเราะว่า
แสดงสีหน้ายกย่องชมเชยอย่างมาก

เพ็ญเหยียนมองนางราวกับมองสัตว์ประหลาดกระนั้น

"อึ่เหรินน้อย เจ้ามีอายุเพียงสามขวบจริงๆ หรือ"

เด็กหญิงตัวน้อยอายุเพียงสามขวบก็สามารถเอ่ยประโยคเช่นนั้น

มีสภาพจิตใจเช่นนั้นได้หรือ

นี่ออกจะน่าตกใจเกินไปหรือไม่!

นี่ทำให้พวกเขาบุรุษออกสามศอกที่ยังใช้ชีวิตท่ามกลางสายตาทางโลกจนถึงขณะนี้ จะมีชีวิตต่อไปอย่างไรภายใต้คำว่า 'ผู้อาวุโส' ที่ผู้อื่นเรียกกัน

เป็นครั้งแรกที่เฟิงเหยียนตั้งคำถามนี้กับตนเอง เขาแก่ชราแล้วหรือไม่ เขาเป็นผู้อาวุโสในสมาคมผู้ครองสัตวิเศษที่อ่อนวัยที่สุด คนที่แก่กว่าเขามีมากมาย...จะแก่ชราได้อย่างไร

"ป็นข้ามีอายุสามขวบ" ลู่อิเหรินพยักหน้าไปทางเฟิงเหยียนด้วยท่าทีจริงจัง สุ่มเสียงแน่ใจเป็นที่สุด แต่กล่าวเสริมในใจเสียบๆ ประโยคหนึ่งไม่รวมชาติที่แล้วที่มีอายุสามสิบปี นับแค่ชาตินี้นะนะ นางยอมรับอย่างมั่นใจ นางมีอายุเพียงสามขวบจริงๆ

"แล้วเจ้ามีแนวคิดเช่นนี้ได้อย่างไร" เฟิงเหยียนแปลกใจอย่างยิ่ง ครั้นลู่เซวียนอึ้งแลมองก็ตระหนักได้ว่าตนเองมีนิสัยสุขุม รู้ความเร็วกว่าอายุ ส่วนลู่เซวียนฉีชื่อตรง พุดน้อย ไม่มีไหวพริบ เขาเชื่อแน่วว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสอนนาง

"อืม..." ลู่อิเหรินครุ่นคิดอย่างจริงจังยิ่งนัก ก่อนจะตอบเขาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "อาจารย์ของพี่เล็กคนหนึ่งเหมือนว่าเจ็บป่วยออกๆ แอดๆ ตั้งแต่เกิด หลังจากที่ผ่านมาเป็นความตายมาไม่รู้กี่รอบ ก็จะเข้าใจชีวิตในทันใด"

น้ำเสียงและสีหน้านาง ตอบอย่างเคร่งขรึมไม่มีผิดเพี้ยน เพียงแต่ก่อนตอบราวกับมีลำแสงแห่งความขี้เล่นแวบผ่านดวงตา

ทว่าประจวบเหมาะแก่ที่บุรุษชุดสีเทาเงินเห็นเข้า ดังนั้นเขากลับมั่นใจว่าเด็กหญิงตัวน้อยที่ดูมีเมตตา ไร้เดียงสา และอ่อนแอผู้นี้ ภายในต่างจากบุคลิกภาพภายนอกโดยสิ้นเชิง

พูดง่าย ๆ ว่านางก็คือเสื้อแก่ที่สวมเสื้อคลุมแมวน้อย ไม่อาจมองข้ามไปได้เลย

ที่หาได้ยากก็คือเห็นชัดว่าร่างกายนางเจ็บปวด ทว่ายังคงพูดเล่นหยอกล้อกับผู้อื่นได้ ไม่แสดงออกถึงความเจ็บป่วยเพราะความทรमान เพื่อเรียกร้องความสงสารแม้แต่่น้อย

ช่างประเสริฐนัก!

เขาหยิบขวดหยกออกมาจากอกเสื้อ เทลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมา ป้อนใส่ปากนาง

"กินลงไป"

ยามที่เขาเทลูกกลอนออกมานั้น กลิ่นหอมอ่อนก็พัดโชย คนที่อยู่ตรงนั้นล้วนรู้สึกได้

ลู่อีเหรินซ่อนตาขึ้นมองด้วยใบหน้าราบเรียบ เอียงคออย่างงุนงง แต่นางล้มเลิกเพียงชั่วครู่ก็อำปากกินลูกกลอนเม็ดนั้นเข้าไป

พอลูกกลอนเม็ดนั้นเข้าปากก็ละลายไหลลงไปในลำคอ ความรู้สึกเย็นสบายและผ่อนคลายไหลเวียนไปทั่วร่างกายที่ บรรเทาความเจ็บปวดที่กระจายออกมาจากกระดูกได้จริงๆ

"นี่คือ..." ลู่อีเหรินอึ้งแลมองเขา

"ลูกกลอนที่ทำให้นางรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย" บุรุษผู้นั้นเอ่ยสั้นกระชับ

"ขอบคุณอย่างยิ่ง" ลู่อีเหรินอึ้งเอ่ยจากใจจริงพลางกอดน้องสาว

ไว้แน่นอน

บุรุษผู้นั้นไม่มองพวกเขาอีก เขานั่งลงอีกครั้ง จากนั้นเรียกสหાયรักเสียงหนึ่ง "เหยียน"

"ข้ารู้" เฟิงเหยียนพยักหน้า *คงอยาการู้เรื่องของฉู่เอี๋หรินเพิ่มเติม*
กระมัง

ระหว่างทั้งสองไม่ต้องกล่าวอะไรทั้งนั้นก็รู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร นี่คือนี่ที่รู้จักกันระหว่างสหાયรักสินะ เฟิงเหยียนเดินไปที่หน้าประตู สั่งคนด้านนอกไม่กี่ประโยคแล้วค่อยเดินกลับมา

อันที่จริงแม้ว่าสหાયรักจะไม่เอื้อนเอ่ย เฟิงเหยียนก็เตรียมจะสืบเรื่องราวของสามพี่น้องสกุลฉู่อย่างละเอียดอยู่แล้ว ในเมื่อฉู่เซวียนฉีเป็นถึงลูกศิษย์เพียงผู้เดียวของเขาในขณะนี้ แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องทำความรู้จักกับอีกฝ่ายให้มากขึ้น

"ผู้อาวุโส ท่านรักษาน้องสาวข้าให้หายได้หรือไม่" ฉู่เซวียนฉีถามอีกครั้ง ยามนี้เขาอยาการู้คำตอบของคำถามนี้มากที่สุด

"นางจะไม่ใช่อะไรชั่วครว" บุรุษผู้นั้นมองฉู่เซวียนฉีอย่างหนึ่งแล้วค่อยตอบ

"ประมุขน้อยตระกูลฉู่" เฟิงเหยียนคลี่ยิ้มบางๆ บอกเป็นนัยว่าอย่าถามอีก เผื่อจะไปยั่วโทสะใครบางคน จากนั้นหันมามองลูกศิษย์ที่ตนเองเพิ่งรับ "ฉีเอ๋อร์ วันนี้ดีกมากแล้ว พวกเจ้ากลับไปก่อนเถิด"

"ขอรับ...อาจารย์" ฉู่เซวียนฉีตอบรับอย่างเคารพนบ

"ข้าจะให้คนส่งพวกเจ้ากลับไป"

"ขอบคุณผู้อาวุโสเฟิงมาก แต่ไม่ต้อง พวกเรานั่งรถม้ามา"

ด้วยตระหนักดีว่าไม่ควรขอร้องมากเกินไป ผู้เขียนอังกฤษกลับมาสุขุมดังเดิม
โค้งคำนับไปยังบุรุษสวมชุดสีเทาเงินอีกครั้งอย่างนอบน้อม "ขอบคุณมาก
ที่มอบยาให้ พวกข้าขอตัวก่อน" เขาโค้งคำนับไปทางเฟิงเหยียนอีกครั้ง

จากนั้นผู้เขียนอังกฤษนำน้องชายและน้องสาวเดินออกจากสมาคม
โดยมีคนของสมาคมคอยนำทาง

เฟิงเหยียนมองส่งพวกเขาจากไป ค่อยนั่งลงข้างสหายรัก

"ผู้เขียนอังกฤษเป็นพี่ชายที่แสนดีจริงๆ"

ในความเป็นจริง เฟิงเหยียนและสหายรักเริ่มสังเกตเห็นพวกเขาตั้งแต่
พวกเขาสามพี่น้องเข้ามาในสมาคม ท่าทางผู้เขียนอังกฤษทำให้เฟิงเหยียน
ชื่นชมอย่างยิ่ง

เด็กที่เฟิงอายุสิบเอ็ดปีผู้หนึ่งรักใคร่และปกป้องน้องชายน้องสาว
ของตนได้ถึงเพียงนี้ อีกทั้งสายตาของเด็กผู้นั้นก็ยังสุขุมและแน่วแนวยิ่ง
ไม่มีการเสแสร้งแต่อย่างใด หากพิเคราะห์ข้อเสนอนั้นในดินแดนที่ให้ความสำคัญ
ต่อผู้เลิศล้ำและมีพรสวรรค์ ผู้เขียนฉีและผู้อิ๋เหวินคงจะต้องถูกสกุลผู้
ละเลย แต่ผู้เขียนอังกฤษกลับใช้อำนาจของตนปกป้องน้องชายและน้องสาว
กระมัง

แม้คล้ายกับจะปกป้องมากเกินไปสักหน่อย แต่น้ำใจนี้ช่างล้ำค่านัก

"ผู้อ่อนเพี้ยเลี้ยงลูกเช่นนี้?" พอบุรุษสวมชุดสีเทาเงินเอ่ยปาก ก็ไม่อาจ
ปิดบังการดูแลในใจไปได้

เฟิงเหยียนได้ยืนก็เกือบอดคล้ายตามไม่ได้ ทว่ายังอดกลั้นไว้
หัวเราะเยาะผู้อื่นลับหลังคล้ายไม่ค่อยมีศีลธรรมเท่าใด จะตีจะเลวอย่างไร
เขาก็ต้องไว้หน้าบิดาของลูกศิษย์บ้าง

"เงิน ท่านแสดงที่ทำกับอีเหรินน้อยต่างออกไป" เฟิงเหยียนรู้จั๊กเขาดี ถ้าหากไม่ใช่คนที่เขาถูกใจ เขาจะไม่ยอมพูดด้วยสักประโยค ทว่าเขากลับคุยกับอีเหรินตั้งมากมายเพียงนั้น

"ข้าจะพานางไป" เขาพูดตรงๆ

"จะพาอีเหรินไป?!" เฟิงเหยียนมองเขาอย่างคาดไม่ถึง

สหายรักของเขาคนนี้แม้แต่ร่างกายยังไม่ยอมให้เพื่อนฝูง จะเลี้ยงเด็กไว้ข้างกายได้อย่างไรกัน

อีเหรินน้อยแม้จะถูกมองข้ามอย่างไร แต่ก็ยังเป็นลูกหลานสกุลสูง คนในสกุลสูงจะเห็นด้วยหรือ...แม้เฟิงเหยียนจะรู้ว่าไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องนี้เท่าไรนัก เพราะเรื่องที่เขาอยากทำ อู่อวินเพยคงไม่กล้าไม่เห็นด้วย เพียงแต่ว่าเขาจะขออะไรแลกเปลี่ยนจากเงินหรือไม่...

อู่อวินเพยกลายเป็นประมุขตระกูลสูงได้ คงไม่ใช่คนที่มีโอกาสแล้วจะไม่คว้าผลประโยชน์นี้ไว้แน่นอน ที่ผ่านมาขอเพียงเขามีโอกาส จะพยายามคิดหาวิธีทำความรู้จักกับเงิน ทว่ายามนี้เงินจะไปเยือนถึงที่เอง...

"ท่านคิดว่าข้าจะให้โอกาสคนพรรคนี้นั้นหรือ" เขาพูดขึ้นอย่างเหยียดหยาม

เฟิงเหยียนตะลึงไปเล็กน้อย จากนั้นก็ระบายยิ้ม

"ก็ใช่" ไม่ว่าเงินจะทำอะไรก็ไม่เคยสนใจเสียคนรอบข้าง เวลาเขาจะผูกความสัมพันธ์กับใคร จะมองเพียงแค่ว่าถูกชะตาหรือไม่ อารมณ์ดีพอหรือไม่...

เดี๋ยวก่อน นี่คล้ายกับท่าทางของอีเหรินน้อยเมื่อครู หรือว่านี่คือ...
การถ่ายทอดข้ามรุ่น!

"เหยียนออย่าคิดเหลวไหล" เขาเพียงเหลือบมองแวบหนึ่ง ก็รู้ว่าสหายรัก
ต้องกำลังคิดเรื่องที่จะทำให้เขาโมโหอีกแน่นอน

"ข้าไม่ได้คิดเหลวไหล แต่ว่า..." เฟิงเหยียนอ้มอยู่ชั่วคราว "นิสัยของ
อิเหรินน้อยคล้ายท่านมาก"

"นางแตกต่างจากคู่แข่งอื่นและคู่แข่งอื่นดี" เขาเอ่ยเสียงเรียบ

"ไม่เหมือนตรงที่ใด"

ทว่าเขากลับไม่ตอบ เพียงแต่ทำหน้าครุ่นคิด หากเขาไม่เห็นคุณค่านาง
กลัวว่าฐานะของคู่แข่งอิเหริน...

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูไม้สองเสียงดังขึ้นขัดการสนทนาของพวกเขา

"ผู้อาวุโส สารข้อมูลที่ท่านต้องการมาส่งแล้วขอรับ" มีคนมารายงาน
ด้านนอกห้อง

"เข้ามา" เฟิงเหยียนอ้ม

หลังจากรับสารข้อมูลมาก็ให้คนผู้นั้นออกไป ครั้นเฟิงเหยียนอ่าน
สารข้อมูลส่วนแรกเสร็จ เขาก็หน้าคว่ำโดยพลัน ก่อนจะส่งสารข้อมูล
ให้เงิน

เงินอ่านแล้วไม่ได้ทำหน้าที่เช่นเขา เพียงแต่บรรยายกาย
เปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือกจนทำให้คนที่อยู่ใกล้แทบต้องงูม่อให้อบอุ่น

"ไป!" ทิ้งสารข้อมูลในมือ เขาลุกขึ้นก้าวยวๆ เดินออกไปด้านนอก

เฟิงเหยียนตามไปทันที

คืนนี้คฤหาสน์สกุลจู่ต้องคึกคักแน่!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6464->